Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Winther, Christian.
Titel | Title:	Christian Winthers Samlede Digtninger.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 10-11
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : C.A. Reitzel, 1860-72
Fysiske størrelse | Physical extent:	Bd. 1-11 i 6 bd. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52 - 117

1942.458

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Tiende Bind.

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Tiende Bind.

Brogede Blade.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1878.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Brogede Blade.

Digte

af

Christian Winther.

Andet Oplag.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1878.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

Indhold.

Til Een.

	Side
Med Joh. Ewalds Portrait	3.
Gjengangeren	5.
Bøn til det nye Aar	6.
Med et Teppe	10.
Tilbageblik	12.
Lægedom	14.
Takſigelſe	15.
Blomſterne tale	17.
Med en Almanak	19.
Med Dantes Digt	20.
Eros Fløiteſpiller	21.
I Skumringen	25.
I Sommer	27.

Side

Hilsen . . . . . 29.

Klynk og Klage . . . . . 31.

Blandede Digte.

I Rom 1854 . . . . . 37.

Til mig selv . . . . . 45.

Den grønne Bog . . . . . 48.

Med en Pen . . . . . 49.

De to Kilder . . . . . 51.

Stjernen . . . . . 52.

Med Wesfels Digte . . . . . 54.

Under Kong Frederik den Syvendes Portrait . . . 55.

Til Ludvig Bødtcher . . . . . 56.

Fra Ludvig Bødtcher . . . . . 57.

Den drømmende Pan . . . . . 59.

Tak for sidst, til Carl Ploug . . . . . 63.

Hjemvee. Rom 1855 . . . . . 65.

En Beiler . . . . . 68.

Til en Kilde . . . . . 71.

I Mai 1861 . . . . . 73.

Haab . . . . . 76.

Beroligelse . . . . . 78.

Side

Opfordring. Til C. Ploug . . . . . 79.
Mit Hjem . . . . . 81.
Sangfuglen ved Oehlenschlägers Grav . . . . . 82.
Falske Varsler . . . . . 83.
Skuffelse . . . . . 88.
Mælkepigen . . . . . 91.
Skovfruens Latter . . . . . 95.
En Kammerjunker . . . . . 100.
Til en sørgende Veninde . . . . . 102.
Til en vis Mand. 1—5 . . . . . 105.
Til en Sanger . . . . . 109.
En fornuftig Samtale . . . . . 110.
Til Erato . . . . . 111.
Det Danske . . . . . 112.
David og Goliath . . . . . 113.
Biskop Absalon . . . . . 114.
Det danske Rigsvaaben . . . . . 115.
Den tappre Landsoldat . . . . . 116.
Til Qvinden . . . . . 117.
Danmarks gode Aand . . . . . 118.
Den Sidste paa Skandsen . . . . . 119.
Et indre Syn . . . . . 121.

Du ane vil den rige Skat,
Hiin ædle Pande gjemte,
Det Væld, der strømmed Dag og Nat,
Saasnart han Harpen stemte.

Du vil med Klarhed trænge ind
I disse Dines Mørke,
Og frydes ved hans ømme Sind
Og ved hans Tankes Styrke.

Du mindes vil, at naar i Qvad
Mod Himlen gik hans Stræben,
En Himlens Genius der sad
Usynlig ham paa Læben.

Veemodig vil Du mindes, hvor
Med smerteblandet Glæde
Han sang, og at sin Blomsterflor
I Graad han maatte væde.

Men har Du nydt den Rigdoms Frugt,
Hiin Sangers Træk mon gjemme,
Saa vend igjen dit Hjertes Flugt
Til den, Du har herhjemme.

Gjengangeren.

(Med Aareſtrups Digte.)

Du frygter, troer jeg, ikke den Gjenganger,
Der kommer for at ſmykke Juleſeſten;
Du aabner dine Arme glad mod Gjæſten,
Og ſiger: „Ak, vor kjære, tabte Sanger!“

Han er et Væld af Vid, af Tanke ſvanger,
Og er han end forvoven, kaad forreſten,
Og støder ſtundom Degnen ja ſelv Præſten, —
Vort frie Sind en Dæmper ei forlanger.

End Ingen har ham ſeet! Du er den Førſte,
Der qvæges ſkal af diſſe hede Druer,
Jeg vilde, Du ei længe ſkulde tørſte.

Alt, hvad jeg har og faaer af Skjønt og Herligt,
Er dit. Jeg veed, Du Alt imødeſkuer
Med Tanken klar og ſund, med Hjertet kjærligt.

Bøn til det nye Aar.

Den Gamle har nu lagt ſig
Til Evigheden ned;
Den Unge reiſt og ſtrakt ſig
Og kommer alt paa Gled;
Om han vil krybe, dandſe
Med Torne eller Krandſe,
Det endnu Ingen veed.

End vil han det ei ſige,
Men jeg er lige glad;
Fem laer jeg være lige,
Mens ſaa vi følges ad.
Jeg vil dog nogenlunde
See til, hvad han vil unde
Mig i mit Kruus og Fad.

Hans Fædre, ſom gik heden,
Var brave nok ſaavidt;

Imens jeg gik herneden,
Forkjæled de mig tidt.
At stadigt de forærte,
Hvad Hjertet helst begjærte,
Maa jeg bekjende frit.

Hvis i den Unges Øie
Jeg kunde skue ind,
Og hvis jeg kunde boie
Hans Villie efter min,
Forstod jeg rigtigt Sproget,
Saa vidste jeg nok Noget
At lægge ham paa Sind.

Hver Nat og Dag, der lide,
Er jo hans Aandedrag,
Derfor jeg ved hans Side
Mig holder Nat og Dag;
Ved hvert et Fjed hans Øre
Et Hjertesuk maa høre,
Der bærer frem min Sag:

„Du unge Aar! hør efter,
Mærk ret, hvad jeg faaer sagt,
Der er jo tusind Kræfter
Til Raadighed dig lagt;
Du kunde, hvis Du vilde,

Mig troſte ved din milde
Vidunderlige Magt.

Læg dine Nætters Hvile
Sødt om min Huſtrus Barm.
Lad Dagens Stjerne ſmile
Til hende ſtærk og varm;
Gjor hendes Veie lette,
Lad Intet hende trætte
Og volde Vee og Harm.

Lad Roſens Kinder rødme
Og møde hendes Mund,
Kog alle Frugters Sødme
For hende, friſk og ſund,
At hun — hav det i Minde! —
Huſvalelſe maa finde
Paa hvert et Bægers Bund.

Hvert Træ, ſom med ſin Skygge
Omhvælver hendes Gang,
En venlig Løvſal bygge
Med Duft og Fugleſang;
Lad ingen Snoge hvisle,
Kun muntre Kilder risle, —
Og gjør ei Stien trang.

Lad Vindens Vinge luſte
Saa blidt ſom i en Drøm,
Lad alle Blomſter duſte
En kraftig Sundhedsſtrøm;
Kort ſagt, brug dine Evner,
Og hvorſomhelſt hun ſtævner,
Vær kjærlig, mild og øm.

Und hende Mod og Styrke,
At hun kan bære let,
Forjag al Sorgens Mørke, —
Saa handler Du juſt ret!
Da ſkal jeg nok ad Aare
Dig ſynge ved din Baare
Den yndigſte Sonet!“

Med et Teppe.

Sov i Nattens Favn saa sødt,
Hvil med Fred i Søvnens Arme,
Og lad dette Teppe varme
Dine Fødder luunt og blødt!

See, en sælsom Trolddomsmagt
Har i disse uldne Traade
Hemmeligt og kjærligt baade
Fred og Ro og Lindring lagt.

Naar Du hviler under det,
Gode Aander dig beskjærme,
Intet tør dit Sind sig nærme,
Som er skummelt eller slet;

Ingen Storm og ingen Sky,
Intet hvad dit Hjerte saarer,
Intet Suk og ingen Taarer, —
Alt det Tunge vil bortflye.

Kun den rene, klare Sol
Skal Du see, Dig glade Tanker
Qvæge, som fra Blomsterranker
Duft af Rose og Viol! —

Ak, men det er kun en Drøm?
Ønsker er det fra mit Hjerte,
Som i Livets Fryd og Smerte
Ligner en Dig viet Strøm!

Alt, hvad der er let og frit,
Alt det venlige og milde
Strømme skal, som fra en Kilde,
Fra mit Hjerte hen til dit.

Tilbageblik.

Nu har jeg da saa mange Gange
Dybt i den kolde Vinters Skjød
Omflagret Dig med mine Sange,
Som Bien om en Kløver sød.

Mens Tanken altid er den samme
Og aldrig den kan blive træt,
Er Vingerne dog næsten lamme,
Saa Flugten ei kan være net.

Det er saa drøveligt et Skue,
Naar en forældet Voltigeur
Vil siirligt svinge sig i Bue,
Men staaer paa Pletten stiv og tør.

Før som en Bæk fra Fjeldets Side,
Som fra en Buestræng en Piil,
Brød Sangens Toner stærke, blide
Sig Vei til Taarer og til Smiil.

Tilgiv, at nu saa langsomt, stille
Den gaaer sin Vandring til dit Bryst!
En Sangfugl mister jo sin Trille
Og Fjederpragt, naar det er Høst.

Er Sangens Vingeslag da lamme,
Saa Flugten ei kan blive net,
Er Hjertets Slag for Dig de samme,
Og det kan aldrig vorde træt!

Lægedom.

Man sætter Rosenstokken hen i Kulde,
Den døier Ondt, saalænge Vintren varer;
Men netop derved den sin Kraft bevarer,
I Vaaren faaer den Knopper mere fulde.

Og derfor var det ogsaa jo, Du skulde
Dig tumle mellem Havets Bølgeskarer,
Og høre Stormens vildeste Fanfarer,
For blomstrende at komme hjem, Du Hulde!

Skjønt nu det alt mod Vintrens Tider stunder,
Skal dog mit Hjertes Trofasthed dig være
En Vaar saa varm, mens Somrens Stjerne blunder.

Som Rosen skal dit Hjerte Blomster bære,
Men Blomsten hedder Fred; — og mig Du under
Et venligt Smiil fra dine Dine kjære!

Taksigelse.

Jeg takker Dig for hver en Stund,
Naar Du med Øie og med Mund
Helbredede mit Hjerte,
Og fik min Kummer lagt i Blund
Og friede mig fra Smerte.

Jeg takker Dig for hver en Gang,
Du fik mig vakt til Liv og Sang
Og tændt mig Lys i Tanken,
Saa jeg mig let fra Mørket svang
Med salig Hjertebanken.

Jeg takker Dig for hvert et Blik,
Som venligt mig imode gik,
Liig Duft med Sommervinden,
Og farved som en Lægedrik
Mig Glædens Blomst paa Kinden.

Og det kan ei feile,
Paa duftende Strøm
Kan Smerten henfeile
En Stund som i Drøm.

Fra Vinterens Kulde
Vi vandred herind
For yndigt, Du Hulde!
At qvæge dit Sind.

Med en Almanak.

Se her tre hundredsextisem af Dage!
De staae paa hvidt Papir med sorte Skrifter
Og titte frem, som naar bag Skyens Rifter
De klare Stjerner henad Himlen drage.

Til deres Brødre see de skye tilbage
Og ane deres eget Livs Bedrifter,
Som end i Fremtids Taage bølger, skifter,
Mens Strid og Fred hinanden evigt jage.

For os skal de som Haabets Stjerner tindre,
Der trosast lede os ad ukjendt Bane
Og Smerten over Livets Mørke lindre.

De bæres for os som en hellig Fane,
Der skjænker Mod, saa hver en Morgenhane
Kan vække os til Freden i vort Indre.

Med Dantes Digt.

Igjennem Helveds Ild og Skjærsilds Flammer
Til Paradiſets rene, ſvale Bolig
Med Digteren Du vandre kan fortrolig,
Mens hyggeligt Du ſidder i dit Kammer.

Thi Enden ſeer man dog paa al den Jammer,
Og naar man kjæmpet har mod Stormen trolig,
Han fører til en Egn os, klar og rolig
Som Vaarens Morgengry blandt Skovens Stammer.

Et Billed er det jo paa Livets Kampe,
Som maa beſtaaes til Seieren er vundet,
Det nytter ei mod Braadden her at ſtampe.

Som han, har Himlen ogſaa mig forundet
En kjærlig Haand, der har til Sjælens Lampe
Den milde Olie gydt og Vægen tvundet.

Eros Floiteſpiller.

(Efter en antik Gemme.)

Tilegnelſe.

En lille Steen Du her modtage,
Et Blad kun af en ſvunden Flor,
Et Glimt fra Kunſtens klare Dage,
Som har forvildet ſig mod Nord.

Den har viſt lange Veie vandret
Og lagt ſin Sæd i mangt et Bryſt,
Og ſpiret der, og uforandret
I Skjønhed ſeet hvergang en Høſt.

Hvis Haand har baaret den ſom Smykke?
Hvem fik den første Gang til Pant
Paa Troſkab, Kjærlighed og Lykke?
Og Sandhed i Symbolet fandt.

Veemodigt drager den vort Øie
Hen over tusind Slægters Aar.
For Tiden maa sig Livet bøie,
Men evigt Skjønheds Værk bestaaer.

Lad denne Draabe af de Gamles
Paa Skjønhed rige Tankeverld, —
Den skjønne Tanke — lad den samles
Med sine Søstre i din Sjæl!

Eros den yndige Dreng,
Med sine Fløiter for Læberne stod.
Villieløs, bævende
Psyche kom svævende,
Lokket hen over den duftende Eng,
Satte sig trygt ved hans Fod.

Nys laae hun fængslet i Svøb,
Drømte kun dunkelt; men Baandene brast,
Og i den smilende
Vaardag henilende
Hørte hun Fløiternes Triller og Løb, —
Henrykt hun standsed sin Hast.

Dmt var hans klingende Spil!
Sødeste Toner det var fra hans Bryst,
Luften opfyldende,
Smigrende, tryllende;
Sittrende sad hun og lyttede til, —
Salig hensunket i Lyst.

Alt blev saa glimrende rigt,
Solen blev blankere, Himlen saa blaa,
Rosen meer duftende,
Vaarvinden luftende
Mildere; som i det yndigste Digt
Skabningens Skjønhed hun saae.

Ned fra Olympen et Tog
Daled, — en Skare, rødkindet og hvid.
Guldfagert lokkede
Genier flokkede
Sig om den Drømmende og hende drog
Høit over Rum, over Tid.

Du, som den Jubel fik skabt,
Eros! Du himmelske! naadig og huld
Hold de sødtklingende,
Salighed bringende
Toner ved Liv, til hun Vingen har tabt
Og vorder atter til Muld!

I Skumringen.

Gaaer jeg ved din Side gjennem Skoven,
Sidder jeg hos Dig paa Strand ved Voven,
Mens det Blaae sig hvælver huldt foroven; —

Aander jeg det Grønnes Duft i Strømme,
Hører jeg mod Bredden Bølgen svømme,
Ak, som fordum vakte søde Drømme; —

Men det hele skjønne Landskabsbilled
Viser sig, skjøndt klart i Livet stillet,
For mit Blik forvirret og forvildet;

Ak, da sniger Veemod fuld af Smerte,
Fulgt af Bitterhed, sig i mit Hjerte,
Thi jeg aner: slukt er Synets Kerte.

Kummerligt og mat jeg flytter Foden,
Vængster mig for Stenen og for Roden,
Sky, usikker stirrer jeg imod den.

Diet er ei meer en tro Veninde,
Som mit Fjed lod sikkert Fæste finde, —
Jeg med Vold maa holde Taaren inde.

Naar en Sommerfugl har mistet Vingen,
Lænkebunden som i Slaveringen
Kryber den i Mulm og sees af Ingen.

Saadan jeg kun langsomt nu kan kravle,
Dunkle Minder trøge Tanker avle,
Fyldt er snart mit Regnskabs sorte Tavle.

Treven, liig et Lastdyr under Aaget,
Vader, som i Dynd, jeg gjennem Sproget,
Og min Tanke er saa dum og taaget.

Lever jeg, da veed jeg, Tiden kommer,
Da jeg ikke meer kan see en Sommer
Med dens grønne Skov, dens Rosenblommer;

Da jeg Solen ei kan see at gløde,
Da mig Kunstens Værker ere døde,
Da mig intet venligt Blik kan møde.

Naar sig Alting da i Nat vil gjemme,
Er dit Haandtryk og din kjære Stemme
Snart det Eneste, jeg kan fornemme.

I Sommer.

Naar jeg kan see lidt Klart og Blaat,
Og intet Slør for Himlen hænger,
Jeg tænker strax: O, det er godt
For Hende, som til Solskin trænger.

Og naar den lune Sommervind
Sig lister frem og vexler, skifter,
Jeg tænker: Nu om hendes Kind
Den ogsaa rigtig venligt vifter.

Og hører jeg bag Lindens Blad
En yndig, kjærlig Fuglestemme,
Jeg tænker: Gid hun var saa glad,
Og Intet havde at forglemme!

Og kan jeg i en natlig Stund
Faae Øine paa din egen Stjerne,
Jeg tænker: Det er den, som Hun
Sin Tanke fæsted til saa gjerne!

Og seer jeg Duggen mild og blød
Sig snige ned til Blomstens Hjerte,
Jeg tænker: Saadan Balsam sød,
O Gud! Du sende hendes Smerte!

Saa al Naturen gjør sin Pligt,
Den maa som Digternønt mig gjælde;
Jeg selv er fattig nu paa Sligt, —
Kun mine Suk jeg kan ei tælle.

Hilsen.

Med Strængelegen helst i lave Dale
Jeg sad og lyttede til Kildevældet;
Ei steeg til Ridderborgen jeg paa Fjeldet,
Og stemte ei min Streng i gyldne Sale.
Jeg gik i Skole hos den stille Svale,
Men Ørnens Vingeslag med Skræk mig fælded;
Jeg kom ei Taarepilen nær, men hælded
Mit Øre glad til Bøgens friske Tale.
For Byens Larm jeg Markens Stilhed bytted,
Vaarluftens milde Strøm var min Castale,
Og Skovens Guder mine Fjed beskytted.
Du fulgte venligt med den jævne Vandring,
Du mine Urter mig til Krandse knytted, —
Og heri har ei Tiden gjort Forandring.
Det har jeg sagt Dig før? ak ja, i Sange
Og Ord vel altfor mange Gange.

I tunge, lette Vers, i korte, lange,
I Blomsterax, snart fyldige, snart svange.
Men — svier engang Vintrens Is og Vinde,
Til Roden af, min lille Flor,
Saa ingen Blomster meer til Live groer,
Saa veed Du dog, Du min Veninde!
At dybest i mit Hjerte inde
Der lever altid Blomster, hvor Du boer!

Klynk og Klage.

Jeg laae i Foraarsſkoven
Ved Stranden, paa den grønne Eng;
Dybt ſlumrende laae Voven,
De Fugle, troer jeg, var i Seng.
Der var ſaa tyſt og ſtille
Det hørtes, naar Græshoppen ſprang
Og naar den grønne Bille
Med ſine Vinger ſlog til Sang.

Min Tanke fløi ſaa ſage,
At ſee de Dage, ſom hengik,
Men hurtigt kom tilbage
Den atter med nedſlaget Blik;
De ligned ikke diſſe,
Jeg ligned ei mig ſelv engang,
Saa det blev mig det Viſſe,
At det var ude med min Sang.

At synke meer og mere,
At blive gammel, sløv og graa,
Det maa nu saadan være, —
Skjøndt det er tungt at bære paa.
Lidt efter lidt Maskinen
Faaer hist og her en Brøst og Bræk,
Og taaler man end Pinen,
Er Hjertets Freidighed dog væk.

Knap kan jeg aande, sukke,
En sandet Ørk er liig mit Bryst;
Jeg kan ei mere dukke
Mig ned i Sangens friske Lyst;
Ak, kunde jeg! — da skulde
En yndig Vagt af Blomster staae
I Flor om Dig, Du Hulde!
Og hver en Sorg paa Flugten slaae!

Men ak! jeg kan jo ikke!
Som den, der sov ved Elverhøi
Og maatte Glemsel drikke,
Saa Tanken ham af Sjælen sloi, —
Saadan min Sjæl er øde,
Og Kilden i min Barm er tør,
Og alle Toner døde,
Som strømmed fra min Læbe før.

Derfor tilgiv, at ringe
Er Strømmen nu af Sang og Ord,
At mine Strænge klinge
Kun mat i Tidens store Chor.
Omsonst jeg higer efter
At smedde noget Rigt og Smukt,
Min Hammer mangler Kræfter;
Men — Essens Ild er ikke slukt!

Blandede Digte.

I Rom 1854.

Jeg atter hende saae
Den babylonske Sløie;
End dækker hendes Bag
De syv berømte Høie;
Hen under hendes Skjørt,
Hen over hendes Fod
Sig vælter end med Dynd
Den skidengule Flod.

Jeg kom i Kuld og Regn
Og endnu Regnen ruskер,
Og Sydens Feber lumsk
Omkring mit Hjerte luskер;
Til Pyramiden hist
Jeg komme kan i Fart, —
Men ellers Alting er
Interessant og rart.

For sex, syv Aar omtrent
Den gamle, frække Qvinde
Led af en svær Colik,
Af altfor frie Vinde;
Som i sin Ungdomstid
Hun bar en Hue rød;
Lombarder og Ladron
Hun lokked til sit Skjod.

Kanoner støbte de
Af hendes Tempelklokker;
Da sneg sig Fatter væk
Paa bare Hosesokker;
Ondt fik hver Cardinal,
Hver Biskop og Abbed
I Maven, og forklædt
De skyndte sig afsted.

Men før hun saae sig for,
De tappre franske Tropper
Fik lustet hendes Særk
For liberale Lopper.
End de naturlige
Hun har i Overflod,
Med Præster dele de
Nu atter Folkets Blod.

Nu svulmer Floden op
Gjør Gaderne til Bugter;
Af liflig Frugtbarhed
Her overalt det lugter;
Til Pyramiden hist
Man komme kan i Fart, —
Men ellers Alting er
Interessant og rart.

Men Folket har det godt,
Thi deres gode Pave
Velsigner deres Sjæl,
Om ei just deres Mave;
Her vanker aldrig Kjød
For dem, af Faar og Svin;
Fuldskab afskaffet er,
Thi her er ingen Vin.

De brygge Noget nu
Af Hyldebær og Andet,
Der nok seer ud som Vin,
Men smager reent forbandet;
Til Hoe'det gaaer det ei,
Gjør ikke Barmen varm;
Men hvor det kommer hen,
Det vækker stor Allarm.

Kun Præſter derimod
Den rene Viin mon drikke,
Den ſætter Fedt, ſaa den
Bekommer dem viſt ikke.
Derfor det er ſaa klogt,
At Romas Bondemand
Nu faaer, ſom andet Fæ
Kun Grønt og bare Vand.

Igjennem Corſo end
De lette Heſte traſke,
Og Folket traver med,
Men uden Slør og Maſke;
Hans Hellighed har reent
Afſkaffet denne Skik,
Han unde vil ſit Folk
Et frit, uhildet Blik.

Paa patriotiſt Sind
Det her ei heller mangler;
Jeſuiter gaae omkring
Saa liſteligt og angler;
De luge Klinten bort,
De ſkille Buk fra Faar;
De klippe dette, — hiin
Til Slagterbænken gaaer.

Det er en Fryd at see,
Hvor Alle ere glade,
At fri Madonna blev
For Evas gamle Skade;
Fra hver en Prækestol
Hun bliver gratuleert,
Fordi hun dog tilsidst
Saa vidt er avanceert.

Men her er hundekoldt,
Jeg kan saa grant fornemme
Den sule Febers Haand
Fast om mit Hjerte klemme;
Til Pyramiden hist
Jeg komme kan i Fart, —
Men ellers Alting er
Interessant og rart!

Her prentes kun eet Blad;
Men hvis jeg ret kan skjønne,
Papa nok troer, hans Børn
Bedst trives ved de grønne;
Af Hjertebanken jo
Han selv har meget lidt
Ved uforsigtig Brug
Af dette Sort paa Hvidt.

Hans Capucinerhær
I Fred paa Torv og Gader
Kan nu marchere op
Med Skraal i lange Rader;
De røre kan i Mag
De Klokker Dag og Nat;
Til Livvagt de jo har
Den franske Landsoldat.

At ikke Dyden skal
I Luften tage Skade,
Den vover sig ei ud
At gaae paa Torv og Gade;
I Nonneskikkelse
Den her bag Laas og Muur
Ret som en sjelden Fugl
Er sat i Hækkebuur.

End findes overalt
De tusind Ragerier,
Hvorved nu Peer og Poul
I Kunsten sig indvier;
Med Blyant i sin Mund
Og under Arm en Bog
Den Britte gaaer og gloer
Og bliver lige klog.

Ved spanske Trappe sees
De lasede Modeller;
En Tigger uden Been
Der mangler ikke heller;
Tritonen sloiter i
Sit store Tudehorn,
Sommaren synger Jah!
Altsammen som tilforn.

End samles man i Qveld
I snavsede Caffeer;
End tørre Mødrene
For Vindvet deres Bleer;
End vanker hist og her
Et lille Dolkestød;
End æde Kunstnerne
I Julen deres Grød.

Og disse Ridderc
Af Meislen og Paletten
End sværme her omkring
Med Raphaels-Baretten;
Med Lionardisk Haar,
Med Buonarotisk Skjæg,
Med Kappen siirligt lagt
I cinqvecentske Læg.

End deres megen Snak
Om Byens gamle Skrammel
Om Øret suser mig
Og gjør mig ganske vammel.
Til Pyramiden hist
Man komme kan i Fart, —
Men ellers Alting er
Interessant og vart!

Til mig ſelv.

Er dit Kammer Dig et Hi,
Hvor ſom Bjørn paa Lab Du ſuger?
Mens fra Bryſtet dorſk ſig knuger
Søvnens hæſe Litanie?
Er det ude med din Flugt?
Er din lette Vinge ſtækket?
Har Dig Nattens Slør alt dækket?
Er din Cithars Stræng alt knækket,
Plectret opſlidt og forbrugt?

Glemmer Du, at Du er ung?
Hvi har Du ſaa længe tiet,
Du, til evig Ungdom viet,
Ligger her ſaa træg og tung?
Hører ei de Timers Dands,
Vækkes ei af døſig Hvile,
Naar de let forbi Dig ile,
Seer ei tuſind Dine ſmile
Til Dig fra Naturens Krands?

Vandrer Solen ei sin Gang
Over Himlens lysblaae Bue?
Blinker Elskovsstjernens Lue
Ei til Nattergalens Sang?
Grønnes ikke Skov og Krat?
Straaler ei fra Rosens Grene
Smiil til Lilierne, de rene?
Seiler ikke blank Selene
Gjennem stille Sommernat?

Slaaer ei Lærken høit i Sky,
Som har lært Dig før at synge?
Duster ei Violers Klynge
End bag Græsset nok saa bly?
Stormen, misted den sin Kraft?
Bruser ikke Havets Bølger?
Vaagne ei de Tankefølger,
Som sig dybt i Barmen dølger,
End ved Rankens stærke Saft?

Du, der fordum gik saa let,
Hvorfor træder Du saa varlig?
Troer Du Veien mere farlig?
Eller er Du mat og træt?
Er Du alt saa flau og tam?
Pjaltet næsten, myg som Sivet,
Og af ingen Kjækhed stivet? —

See, har Du ei Skam i Livet,
Bliver Livet Dig til Skam!

Blæs fra Dig den tunge Sky!
Om paa Kræfter end det kniber,
Naar Du rask dit Værktøi griber,
Vaagne Kræfterne paany!
Vil Du blot, saa kan Du godt!
Skam Dig dog for en Ulykke!
Jag paa Døren hver en Nykke,
Reis Dig kjækt og spil et Stykke, —
Det er jo en Skam og Spot!

Lad dog, som Du var en Mand!
Hjertet op i Liv, min Bedste!
Frem med een af Gudens Heste,
Saa afsted saa flink, Du kan!
Knuus Forsagtheds falske Speil!
Riv Dig ud af Dødens Snare,
Drik Begeistrings Viin, den klare! —
Lig ei fast, naar Du kan fare
Freidigt frem for fulde Seil!

Den grønne Bog.

Til C. Hauch.

Motto. Hvor Musen ham saa sender hen
I Kunstens rige Land,
Han synger som en Ungersvend
Og tænker som en Mand.

Den grønne Bog er for mit Øie
Lig Vaarens friske, bløde Høie
Med Duft af Urter og af Træer,
Og seer jeg paa den rigtig nøie,
Staaer Alt i Ungdoms Rosenskjær.

Den grønne Bog mig er en Ranke,
Som, fuld af Druer søde, blanke,
Mig lokker hid til liflig Lyst;
Og tager jeg mig for at sanke,
En Fest de skabe i mit Bryst.

Den grønne Bog skal have hjemme
Her ved min Barm, at jeg kan glemme,
Hvad Tiden bringer Sygt og Tungt;
Jeg bader Hjertet i dens Stemme,
Saa det sig føler sundt og ungt!

Med en Pen.

(Til Walter Runeberg, da han reiste.)

Du trænger ei til Stav og Støtte,
Og derfor faaer Du ingen Stok;
Du har jo stærke Lemmer nok
Til Dig i Verden frem at flytte.

Du trænger ei til Lys og Lygte
At klare Veien for Din Fod;
Du har din Ungdoms rene Mod,
Hvad kan Du da i Natten frygte?

Du trænger ei til Glar og Kikkert;
Alt Godt og Ret, alt Krumt og Ret
Dit Øie dømmer skarpt og let, —
Dit Syn er klart, dit Blik er sikkert.

Hvad et Compas — det gad jeg vide, —
Dig skulde gavne paa din Vei;
Det Bedste — hvis jeg feiler ei —
Har Du i Brystets venstre Side.

Jeg derfor kuns en Pen Dig skjænker;
Det er dog altid som et Baand,
At have Pennen strax ved Haand,
Naar man paa sine Venner tænker.

De to Kilder.

Langs Livets Vei to Kildevæld der rinder,
Det ene sødt, det andet bedsk Du finder.

Vil Du med Sødt hver Stund din Læbe væde,
Da taber snart dets Sødme al sin Glæde.

Og faaer Du Bægret kun med Bedskt iskjænket,
Er snart din Sjæl i Dødens Afgrund sænket.

Guds Viisdom dog har blandet begge Strømme,
Derfor til evigt Liv vi Kalken tømme.

Stjernen.

Tidt vælge vi med barnlig Lyst os gjerne
Blandt Nattehimlens Hær en Yndlingsstjerne.

Den bliver os saa kjær; i høie Bolig
Vi har i den en venlig, taus Fortrolig.

I Sorg og Fryd vi sende til den Blanke
Vort Hjertes Suk, vor hemmeligste Tanke.

Naar vi af Dagens Larm og Vrimmel trænges,
Vi efter Nattens trygge Stilhed længes.

Da hver en Smerte, hvert et elsket Minde
Vi til det fjerne, tause Vidne binde.

Naar Tvivlens Bølge vildt omkring os jager,
Til Fred og Trøst dens Lys os opad drager.

Og naar vi her engang forlade Hjemmet,
Er i det nye Hjem vi heelt ei fremmed.

De mange Tankevenner, did vi sendte,
End leve der, og os ved Veien vente.

Ved Stjernens Fakkel, mens vi opad stige,
De lede os mod det Uendelige.

Med Wessels Digte.

(Til Carl Snoilsky.)

Han leved heelt, man skulde troe,
I Viddets Lyn, Forstandens Kjerte;
Men tidt hans Sjæl dog, naar han loe,
Sig vaanded dybt i Qval og Smerte.
Og det er Det, som Faa kun veed,
At tidt en Strøm af Bitterhed
Sig lønligt gjennem Stammen bugter,
Der bærer os de søde Frugter.
Pluk Frugten kun og lad dens Saft
Med lystig Ild og freidig Kraft
Dig gjennem alle Aarer drage
Og Øieblikkets Sky forjage.

Under Kong Frederik d. 7des Portrait.

I Høisal og i fattig Vraa opstillet
En Huusgud skal os være nu Dit Billed.
En evig Blomsterkrands vil Danmark flette
Omkring Dit elskte Navn, Du Folkets Kjære!
Og af Din Priis for Verden frem at bære,
Skal danske Harper aldrig vorde trætte.

Til Ludvig Bødtcher.

Endnu dit Sind er let og glad
Som Lærken under Vaarens Himmel;
End faaer det jo sit friske Bad
I Phantasiens Blomstervrimmel.

Din Sang er liflig, klar og sød
Som Draaben, der bag Blomsterstøvet
Er gjemt i Liliens Jomfruskjød,
Før Kubens Flyver den har røvet.

O, lad den ikke veires hen
Og tabe sig i Tidens Taage;
O, slaa din Stræng og syng igjen,
Mens dine Genier end vaage.

Fra Ludvig Bødtcher.

Mens Sneen dryssed sit kolde Bad,
Og Himlen var mørk at skue,
Faldt pludselig ned som et Rosenblad
Dit yndige Digt i min Stue.

Og Harpen toned gjennem mit Sind,
Meer sødt end jeg følte det længe,
Men ogsaa Rødme farved min Kind,
Jeg tænkte paa — Støv og paa Strænge.

Ak Du! hvem din Musa blev evig huld,
Hver dristig Bøn tør Du vove:
Din Troskab hun lønner med alt sit Guld
Og sine grønneste Skove.

Men jeg, en utro, letsindig Svend,
Hvad Gave vil min kunne sende, —
Jeg tidt lod Maaneder, Aar gaae hen,
Og tænkte aldrig paa hende.

Nu mangler mig fast en Sangers Mod,
Naar min Haand vil Harpen tage,
Og dog var hun altid saa himmelsk god,
Og tilgav, og vendte tilbage.

Og dersom hun nu omsvæver mig
Og er hos min Aand tilstede,
Da er det blot for at takke Dig
Og for at volde Dig Glæde!

Ludv. Bødtcher.

Den drømmende Pan.

(Efter en antik Gemme.)

Med Fløiten hængt i grønne Grene,
Og Staven henslængt ved sin Fod,
Han sidder der saa taus, alene,
Med Haand paa Kind, ved Træets Rod.

Dybt i hans Indre vist det drømmer,
Mens Sommervinden luun og øm
Omkring hans Øre sagte svømmer,
Som Melodien til hans Drøm.

Men stum er Fløiten hist paa Ranken,
En Verdens Rigdom i den boer,
Tidt fik den tolket Hjertets Banken
Langt mere klart end Tungens Ord.

Hans Veemod drømmer om den Skjønne,
Der flyede ham med lette Fjed,
Og som, forvandlet til det grønne
Sivrør, stod bly ved Flodens Bred.

Da lytted han, mod Vandet bøiet,
Til Sivets Suk; han skar det af,
Og fik sin Fløite sammensøiet,
Og den hans Længsel Lindring gav.

Han i dens Toner sødt udaanded,
Hvad stærkt sig rørte i hans Bryst,
Naar det i Oval sig bittert vaanded,
Naar høit det jublede med Lyst.

Den Ild, som i hans Hjerte ulmed,
Han blæste i det døde Siv,
Og mens det huldt hans Smerte dulmed,
Det skjænked tusind Sange Liv;

Saa Jægeren i de dunkle Skove,
Og Hyrden paa den lyse Vang,
Og Fiskeren paa blanke Vove
Fik Tanke først til Spil og Sang.

Ja, han, den Gud for Alnaturen,
Da Guder mod Giganter drog,
Saa vældigt blæste Musling=Luren,
At Rædsel Jordens Yngel slog! —

Her drømmer han om hine Fester,
Hvor han i skjønne Nymphers Flok
Beruset sprang blandt glade Gjæster
Med Vedbend om sin brune Lok;

Hvor han begeistret og forvoven,
Mens høit han Tyrsusstaven svang,
Med Bacchus rased gjennem Skoven
Til Fløiters og Cymbalers Klang.

Han mindes mangen Skovens Datter,
Der, druefrisk og luevarm,
Med vilde Kys og kjælen Latter
Ham krysted til sin fulde Barm. —

I Skovens Dyb, bag Løv og Grene
Har han snart hist, snart her sin Bo,
Hvor han vil drømme trygt alene, —
En Helligdom for stille Ro.

Vee den forvovne Dødelige,
Hvis Øie saae den stærke Gud!
Gaaer han ei brat til Nattens Rige,
Saa slukkes Tankens Lys ham ud.

Kom ei i Høstens gyldne Dage
Hans dunkle Helligdom for nær;
En uforklarlig Rædsel jage
Dig vil paa Flugt fra Skovens Træ'r.

Hvo med vanhellig Haand afslører
Naturens kydske Løndoms Bud,
Ei Himlens Magter meer tilhører,
Vanvittig troer han selv sig Gud! —

End lever Pan; med Ungdomsvælde
Han virker end hver Høst og Vaar;
Ham har ei Tiden kunnet fælde, —
En Guddom tæller ingen Aar.

Tak for sidst, til Carl Ploug.

Selv seer jeg heelt klarligt, hvor lidt jeg er Mester,
Jeg holder ei Værksted, ei Svende jeg fæster,
Men hjælper mig ene, med Næppe og Nød.
Dog havde Du staaet hos mig, i mit Brød
Og lært dine Haandgreb med Hammer og Fiil,
Og gjort dine Prøver med Sværd og med Piil,
Jeg havde Dig sikkert et Lærebrev skrevet,
Som vilde til Hæder og Ære Dig blevet,
Og jævnet Dig Veien, naar bort fra dit Hjem
Du gav Dig paa Vandring og sægted Dig frem!
Men selv er Du Mester i Stort og i Smaat,
Selv holder Du Værksted og holder det godt!
Den kunstrige Hammer haandsærdigt Du svinger
Saa Slagene drøne og Gnisten den springer;
Ved himmelske Luer i Hjertedybs Esse
Du Glavind mon gløde og hærde og hvæsse,
Hvis Balge Du smykker med Løvværk og Billed,
Saa klart det kan skues, at selv Du har villet!

De Pile, Du ſmedder med Ægg og med Odd,
Som Bien forſynte med Honning og Braad,
Dem ſender Du vidt over Land, over Stad,
Og lader dem tone ſom liflige Qvad,
Liig Daglærkens Qvidder, liig Hærfuglens Sange
De vække de ſlumrende Kjæmper paa Vange,
De livne hvert Hjerte ſaa døſigt og ſløvt,
Og aabne hvert Øie forſtokket og døvt;
De foere de Dumme med ſindrige Raad,
De ſpore de Feige til Manddom og Daad.
Ja, derfor med Skjel hver en Dannemand priſer
Dig for dine kjække, fuldtonende Viſer!
Din Sang har, ſom Malmet, jo Klangen og Vægten,
Den ligner jo ei min „blødagtige Smægten“.
Din prægtige Hilſen, dens mandige Stemme
Skal jeg og mit Hjerte ret aldrig forglemme!

Hjemvee.

(Rom, i Mai 1855.)

O Skov, hvor mine Drømme boer,
Du Hav, som drukned tidt min Kummer,
Du Hegn, som Dig saa lønligt snoer,
Og skygged om min lette Slummer;
Du lille Fugl, som qvik og bly
Saae ned paa mig fra Bogens Grene,
Naar jeg i Hvidtjørnbuskens Ly
Mig følte lykkelig og ene;

I har mig dog vel ei forgjæt?
Siig, vil I venligt mig modtage,
Naar jeg, til Døden mat og træt,
Til Eders Hjem tør atter drage?
Siig, vil med samme Kjærlighed,
Som før, I atter Kræfter give,
At jeg kan glemme, hvad jeg led,
Og vække mig min Sang til Live?

Thi den er død, og jeg er død,
I dette gamle, ſkumle Tempel,
Som ſmuldrer i ſin Fortids Skjød
Med Storheds halvudſlidte Stempel.
Den ſtakkels Slægt, ſom kryber om
Paa ſine Minders ſjunkne Grave,
Har ſkræmmet Sangen fra mig, ſom
Et natligt Syn i Dødens Have.

I denne rene Luft min Sjæl
Sig, ſom en Orm i Støvet, vrider,
Og midt i Skjønheds rige Væld
Af Feberangſt og Torſt den lider.
Den friſke, yppige Natur,
Huldt ſtraalende med Frugt og Ranker,
Har, ſom en fugtig Fængſelsmuur,
Indſnevret alle mine Tanker.

Ja, liig en fangen Trækfugl, der
Med ſtækket Vinge tam maa vandre
Blandt Mennesker, med Længſel ſeer
I Luften ſvæve bort de Andre,
Jeg lader Øiet følge med
Hver Sky, ſom over Himlen ſeiler,
Og i mit Hjertes Bitterhed
Forvrængt og ſtyg ſig Skjønhed ſpeiler.

Men snart — Gud give det saasandt! —
Snart skal jeg staae paa Hjemmets Slette;
Da falder Lænken, som mig bandt,
Min Sjæl tør atter Vingen lette.
Jeg høre skal det stærke Hav
Tilraabe mig med mægtig Stemme;
Min Sang skal vaagne i sin Grav,
Jeg selv skal reise mig — og glemme!

En Beiler.

Hvad sagde saa din Fader,
Allerkjæresten min,
Saa saur og siin!
Hvad sagde saa din Fader
Om Beileren din?
Han sagde: det er en sattig Hund,
Hans Pengeskriin har ingen Bund!
Jeg svared: det intet skader,
Naar kun han bliver min.

Hvad sagde din Moder kjære,
Allerkjæresten min,
Saa saur og siin!
Hvad sagde din Moder kjære
Om Beileren din?
Hun sagde: det er en ringe Skjelm,
Han forer hverken Skjold eller Hjelm!
Jeg svared: han har nok af Ære,
Naar kun han bliver min!

Hvad sagde saa din Amme,
Allerkjæresten min,
Saa faur og fiin!
Hvad sagde saa din Amme
Om Beileren din?
Hun sagde: han er altfor styg,
Med skjæve Been og puklet Ryg!
Jeg sagde: det er det Samme,
Naar kun han bliver min.

Hvad sagde saa din Broder,
Allerkjæresten min,
Saa faur og fiin!
Hvad sagde saa din Broder
Om Beileren din?
Han sagde: det er et topmaalt Fæ,
Han kan ei skille Taarn fra Træ!
Jeg svared: derpaa jeg boder,
Naar først han bliver min.

Hvad sagde saa din Søster,
Allerkjæresten min,
Saa faur og fiin!
Hvad sagde saa din Søster
Om Beileren din?

Hun sagde: det er et farligt Skarn,
Han Fader er til mit lille Barn!
Jeg svared: den lumpne Kryster
Skal aldrig vorde min.

Til en Kilde.

Rislende Kilde! hvad tænker Du paa?
Lokket af Himlens forræderiske Blaa
Iler Du op af din Vugge,
Springer Du frem af din hjemlige Vraa,
Ak, for at synge og sukke!

Ukjendt og stille Du vandred og løb
Dybt i det Dunkle, hvor Rødderne krøb,
Mens af din Nektar de suged;
Muldvarpen saae Du i fløielsblødt Svøb,
Skatten og Dragen, som ruged.

Tusinde Dine vil følge din Vei,
Solen og Maanen genere sig ei,
Stjernerne titte fraoven;
Ellen og Bøgen vil vogte paa Dig,
Alle Smaablomster i Skoven.

Høre Du maa deres kløgtige Ord,
Om Du er klar, om Du fiirligt Dig fnoer,
Vil de forſtaae og bedømme;
Ane dog ei, hvad i Dybet Dig boer,
Ei dine lifligſte Drømme.

Lædſke Du ſkal baade Brøndkars og Flæg,
Rotten, der liſter ſig hid fra ſin Væg,
Skovmuſen hiſt fra ſin Hule,
Soen, der kommer og dypper ſit Skjæg,
Ovien ſin ſlimede Mule.

Tankeløſt ſuge de alle dit Væld,
Drikke og gaae uden Tak og Farvel; —
Dog maa Du bede Vorherre,
At ei en Skjald med ſin Lire i Qvæld
Kommer, — da bliver det værre.

Rislende Kilde! Du haabe ei paa
Atter din rolige Vugge at naae,
Aldrig Du kommer tilbage!
Glemſelens Hav er vel bittert, — dog ſaa
Hviler Du der og din Klage!

I Mai 1861.

Det er saa koldt, det er saa trist,
Og Vintren knap er omme;
Smaablomster spørge her og hist,
Om ogsaa de tør komme?
Violen atter vandred hjem
Med Blade sønderrevne,
Og Bøgens Øine titte frem
Forsigtige og trevne.

Skylregnen mærker Gavl og Muur
Med lange, vaade Runer,
Og Nordenvinden streng og suur
Trompeter og basuner.
I Vaarens unge Mælkestjæg
Der hænger frosne Tapper,
Og Haglen spiller „Næst=til=Væg“
Med sine hvide Knapper.

Den spæde Fugl, som næppe tør
Paa nøgne Grene hoppe,
Sig lister til Fru Sommers Dør
At see, om hun er oppe.
Gran, hendes Portner, hvisker Nei!
Og med sit Hoved rokker;
Den Stakkel flyver taus sin Vei
Med sine Sølverklokker.

Hun sover trygt, den Frue fiin,
Med Kinden paa sin Pude,
Tæt svøber hun sig i sit Liin,
Mens Stormen gaaer derude.
Hun hører kun Sneeklokken slaae,
Men ingen Fuglesange,
Saa hun kan aldrig falde paa,
At Klokken er saa mange.

O, sødeste Madame! Vaagn op
Og smyk Dig i dit Kammer
Med Gyldenlak og Rosenknop,
Kom ud og end vor Jammer!
Vi staae i Flok paa Mark og Eng
Forfrosne her og slingre;
Vi kan knap røre Harpens Stræng
Med vore valne Fingre.

Kom snart, saa skal Du bare see,
Du Dronning i det Grønne!
Hvor hvert et Blomsterbarn vil lee,
Som næppe nu kan skjønne.
Knap tindre dine Øine blaae,
Og dine Kinder gløde,
For Jubelsang fra hver en Vraa
Vil strømme Dig imøde.

Da vil Du bringe Lægedom
Til mangt et saaret Hjerte,
Sød Balsam til det ene, som
Jeg veed, har nok af Smerte.
O, gjorde Du dets Byrde let,
Og gav det Fred og Liv,
Jeg vilde aldrig blive træt
I Sangen Dig at prise!

Haab.

Maaskee jeg dog, naar Svalen kommer,
Endnu engang skal see en Sommer,
Og under Bøgens Løvtag gaae,
Og aande Blomsterduft i Strømme,
Der vækker mine gamle Drømme,
Dem Nattens Slør alt hviler paa.

Maaskee jeg dog, før Lyset svinder,
Engang endnu mig Lindring finder
I Havets kolde, friske Skjød,
Hvis Bølger klare, stærke, vilde
Har tidt gjort Hjertets Slag saa milde,
Og Livets Malurt melkesød.

Maaskee dog, førend Dagen ender,
Endnu mig Sanggudinden sender
Et Smiil, der tænder i mit Bryst
En klar, en blomsterfarvet Lue,
Mig selv, min egen søde Frue
Og et Par andre Folk til Lyst.

Maaskee jeg dog, før Sol vil dale,
Endnu engang skal høre Tale
Om Danmark, løst af Tvivlens Baand,
Og ikke længer see den Kydske
Staae bleg af Rædsel for den tydske
Voldtagers frække, ublue Haand.

Men skeer det ei, saa vil jeg sige
Farvel til Dagens Lys og stige
Besindig ned til Flodens Rand,
Og — siden jeg mig ei kan værge, —
Mig sætte tvær i Charons Færge,
Og tabe mig i Skyggers Land.

Beroligelse.

Der er ei nogen Glæde heel paa Jorden,
En Sodme uden Bittert findes næppe,
Man Tønden saaer og høster kun en Skjeppe,
Og ingen Sommer saaer man uden Torden.

Gaaer Solen op, saa gaaer en Taage for den,
Tidt for en Dyne gives kun et Teppe,
Ved Siden af Violen staaer en Skræppe, —
Dog — dette Alt er sagtens i sin Orden.

Det kan vel tænkes, at vi stakkels Dukker
Blev altfor krye, hvis ikke fra Olympen
Der blev sat Bitterhed til Livets Sukker.

Zeus leer i Skjægget ad vort Gisp, vor Krympen;
Saa lad os lee med ham, at han kan kjende,
Vi veed, det Hele dog engang saaer Ende.

Opfordring.

(Til C. Ploug.)

Du, som vælter Blokken med Titanisk Armkraft
Op ad Dagens Fjeld, lige til øverste Top,
La'er den saa rulle med Bulder og Døn over Steen,
gjennem Smaakrat,
Skræmmende Ugler frem, frem mangen skrigende
Fugl:
Har Skysamleren ei endnu forundt Dig en Stund til
Frit at drage dit Veir, tørre din Pande og Kind?
Nærmed sig ei din Ven, hiin qvindeklædte Apollon,
Uden Bue og Piil, kun med sin Lyra ved Haand?
Sendte han ei fra sin straalende Vogn Dig livsaligt
et Smiil, som
Vakte Sangen, der sødt slumrer som Barn i
dit Bryst?

O, vend ikke dit Blik fra de hellige Glimt af hans Gunst, men
Grib Secundet og stem Citharens Stræng og dit Sinds.
Hvilen skjænker Dig Kraft, men os dine sindrige Drømme.
Qvæget Du iler paany kjækt til din strenge Bedrift!

Mit Hjem.

Du kjender vel det lille, skjønne Land?
Omkring dets Kyst sig snoer det salte Vand,
Luunt Bøgeskoven skygger, og fra Muld
Sig Hvedeaxet skyder op som Guld.
Du kjender det? o, der, kun der
Kan Livets Sorg og Fryd mig vorde kjær!

Du kjender vel den lave, stille Bo?
I Stuen er der Fred, i Kamret Ro.
For Vindvet vifter Lindens brede Blad,
Og Spurven qviddrer, Solen smiler glad.
Du kjender den? o, der, kun der
Jeg drømme kan og saae min Drøm saa kjær!

Du kjender vore Fædres gamle Vang,
Saa rig paa stolte Minder, Sagn og Sang?
Hvis Alvorsstemme vækker i mit Bryst
En Længsels Smerter og en Veemods Lyst?
Du kjender den? o, der, kun der
Jeg føler mig paa Jord meest Himlen nær!

Sangfuglen ved Oehlenschlägers Grav.

De lagde ham ved Vintertid i Graven;
Men kjære Hænder fletted ømt af Blade
En fyldig Krands, at smukt det skulde lade,
Som var det Vaaren selv, der bragte Gaven.

Men næppe aanded Mildhed over Haven,
Saa kom en lille Fugl, een af de glade,
I Krandsens tørre Løvværk tog den Stade
Og sang: min Rede? her just vil jeg lav'en.

I visne Løv jeg sidde vil og synge,
Mens Skoven med de friske Knopper pranger;
Jeg i hans søde Slummer vil indsynge

En Krands af Triller, klare Toneslanger,
Lig Himlens Gloria, hiin Englekynge,
Der hisset jubler om den skjønne Sanger.

Falske Varsler.

Jeg hviled sødt ved Klintens Bryst,
Mens Dal og Kyst
Laae slumrende og stille;
Det dufted i den grønne Lund,
Kun af og til fra Droslens Mund
Der klang en sagte Trille.

Alvorligt Havets Die saae
Op mod det Blaae,
Alvorlig stirred Himlen;
Blankt bæved Edderkoppens Net,
Og Sommerfuglen boltred let
Hen over Urtevrimlen.

Der var en Veemod i mit Sind,
Ned ad min Kind
Jeg følte Taaren vandre;
Hvorfor den kom? jeg veed det ei,
Den kom og gik sin stille Vei
Kun som de mange andre.

Da aabned ſig det grønne Bjerg,
Ud ſteeg en Dværg,
Han venligt ad mig vinked.
Taus fulgte jeg hans tauſe Kald,
Ind ſkred jeg i den ſvale Hal,
Hvor Kildens Aarer blinked.

Den Hal — jeg havde ſeet den før,
Dens hvalte Dør;
Den Tid var længſt forſvundet.
Fra hver en Vraa kom Bjergets Moer
Med Roſenkind, i hviden Slør
Det blonde Haar opbundet.

De ſvævede omkring mig let
Og bad mig ret
Saa yndigt om at ſynge.
Jeg ſang; men det var ei den Roſt,
Som fordum vakte Liv og Lyſt
I deres muntre Klynge.

Den var ſaa mat, den var ſaa raa!
Jeg ængſtlig ſaae
Dem hviſkende ſig ſamle:
„Drag bort igjen! hvad vil Du her?
Vi ſee det nu, Du gammel er,
Men Du er ei den Gamle!“

Jeg ene stod og listed ned
Til Havets Bred,
I Bølgen jeg mig dukked.
Og Dybets Piger kom i Flok
Med fyldig Lænd, med brune Lok,
De smiled, sang og sukked.

De lokked mig med kjærligt Navn,
Men af min Favn
Med Rædsel de sig droge:
„Din Sang var Ild, nu er den Is!"
Og ud af deres Paradis
Med Latter de mig joge.

Jeg nærmed mig til Bondens Tag
Den travle Dag,
Da Hveden just blev bunden;
Og Karl og Pige vented paa,
Min Sang, som fordum, skulde gaae
Fra Hjertet og fra Munden.

Mens rask de deres Leer sleb,
Jeg tog et Greb
I Cithrens Tonekrandse;
De standsed undrende og saae,
At ei, som før, jeg kunde faae
De Piger til at dandse.

I Skov, hvor Fugle sov saa blidt,
Før kunde tidt
Min Sang til Sang dem vække;
Jeg sang med stærkt bevæget Sind,
Men dybere de slumred ind
I Træ, i Busk og Hække.

Fortabt, forskudt, i Nød og Sorg
Mod Slot og Borg
Jeg hæved bly min Stemme;
Man naadigt fra Balconen saae,
Man vendte sig og lod mig gaae, —
Der var jeg aldrig hjemme!

Jeg flygted ud fra Skov og Krat
I dunkle Nat,
Paa Heden ud, den vilde;
Mig syntes, spodsk og skadefroe
Nu alle Himlens Stjerner loe,
Som før mig var saa milde.

Da — vaagned jeg ved Bjergets Bryst,
Og Dal og Kyst
Huldt smiled mig imøde;
Op sprang jeg i fortvivlet Mod,
Jeg følte alt mit Hjerteblod
I Harme vildt at gløde.

Men fast jeg stod paa Klintens Steen,
Min Arm, mit Been
Jeg strammed og jeg strakte;
Med knytted Haand jeg slog mit Bryst,
Og prøved i en Sang min Røst,
Hvad end den kunde magte.

Det freidigt klang af Hjertensgrund
Fra Morgenstund
Til Aftensvalen silde;
Og alle Venner fandt jeg troe,
Ja, selv de søde Stjerner loe,
Men nu saa venligt milde.

Endnu er ei min Sjæl udtomt,
De var kun drømt,
De fæle Varselskyer.
Jeg trodser dem! frem Funken sprang,
Der end, som fordum mangen Gang,
Mit Hjerte gjennemlyner!

Skuffelse.

Mellem Aprikosens Grene
Jeg titted ad Vindvet ind;
Damen sad der alene
Med Smiil omkring sin Kind.

Hvad var der vel i Bogen,
Som just hun læste nys?
Jeg saae jo, hvor hun tog'en,
Og gav den tusind Kys.

Men da jeg traadte dristigt
Derind med lette Trin,
Jeg saae, hun skjød den listigt
Under sit Sytøi ind.

Aldrig kunde hun lære
Tydsk, Engelsk eller Fransk;
Det kunde ei Andet være,
Bogen var altsaa dansk.

En streng Kritik i Smagen
Er ei just hendes Sag;
I Stegen, Kogen, Bagen
Har hun en udsøgt Smag.

Hvem er det da hun hylder
For Alvor eller Skjerts?
Mon Frederik Paludan=Müller?
Eller ogsaa Henrik Hertz?

Hun kysser vel Hauchs Romanzer?
Og deri gjør hun Ret.
Eller Rhythmerne, der dandser
Til Heibergs Lyra let?

Mon hun sit Hjerte qvæger
I Ewalds Digter=Elv?
Hos Kjæmpen Oehlenschläger?
Eller — Guder! — hos mig selv?

Ak, hvor det kildred lønligt!
Jeg tænkte: „Det gaaer vel an!“
Og bad hende da saa bønligt
At hente mig et Glas Vand.

Hun gik, — og i det næste
Moment jeg Bogen tog.
Hvad var det saa, hun læste?
Fru Mangors Kogebog!

Mælkepigen.

(En Anecdote.)

Hun var en lille, fattig Een,
Men rosenrød, hvid som en Lilie,
Og rendte over Markens Tillie
Paa to utroligt nette Been;
De fine, bøielige Hænder
Sig slutted til en fyldig Arm,
Og Læben røbed purpurvarm
En Rad af perlehvide Tænder.

Hun fra sin Huusbonds Bo hver Dag
Til Byen bragte Mælk og Flode,
Og Alle hende kom imøde
Med Venlighed og Velbehag;
Thi, kom hun ind i Gadestimlen,
Hun som en lille, smidig Snog
Sig snoede siirligt med sit Aag
Paa Skuldren let igjennem Vrimlen.

Naar hendes klare Stemme lød,
Og man fik eet af hendes Blikke,
Saa tvivled man aldeles ikke,
At Mælken jo var feed og sød;
Saa solgte hun da væk for Fode
Og tømte dagligt sine Kar;
At kjøbe Mælk hos hende var
I Byen næsten blevet Mode.

I Klæder var hun flot og fiin,
Med høirød Bul, med Sølverkjede,
Med Skjørtet blaat, med Baand saa brede,
Med Perlesnor og Kniplingsliin;
Med Sølvlaas hun sit Livbaand spændte;
Men naar man saa sig tænkte om,
Hvorfra dog al den Stads vel kom?
Den Rigdomskilde Ingen kjendte.

Begribeligt det er og vist,
At mangen Svend paa hende tænkte;
Af Beilere hun fik en Mængde,
Og tog en Lieutenant saa tilsidst.
At han var een af de honnette,
Med Hjertet paa det rette Sted,
Smækfuldt af Mod og Kjærlighed,
Det bør med Sandhed jeg berette.

Engang spadsered begge To
Juſt paa den Vei, ſom hun ſaa ofte
Var vandret i ſin Bondekoſte,
Da hun bar Mælk fra Bondens Bo.
Nu gik i Fløil den unge Frue,
Med Paraſol, med Hat og Slør,
Men ak! ei nær ſaa kjøn, ſom før
I Vadmelsſkjørt og Liin og Hue.

Da kom de netop til et Sted,
Hvor tæt ved Stien var en lille,
Fuldtſpringende og vever Kilde,
Som tidt hun havde hvilet ved.
Den ſendte ſine Straaler klare
Saa kjækt ud mellem Græs og Qviſt,
Som var den ſig en Sag bevidſt,
Den havde Lyſt at aabenbare.

Hun ſtandſed, ſlap ſin Herres Arm
Og ſtrakte ud ſin Haand den lille,
Begeiſtret mod den rige Kilde,
Mens Kinden blusſed rød og varm.
Hun rørt paa Hjertet Haanden lagde,
I Øiet ſtod en Taare blank,
Og mens den heed i Kilden ſank,
Med ſkjelmſke Smiil om Mund hun ſagde:

„Du var min Ven, o, Kilde klar!
Jeg mindes vil i hele Livet,
Hvad mig din Gavmildhed har givet,
Du er mig evig dyrebar!
Du lod mig kaste Skjørt og Hue,
Som ved et yndigt Tryllespil
Din Rigdom har jo gjort mig til
En Lieutnants lykkelige Frue!“

Skovfruens Latter.

En ſtille Sommeraftenſtund
Ved Døren ſtod de Begge,
Omt paa hans Skulder vilde hun
Sin trinde Arm juſt lægge.

Men Svenden ændſed, ſtum og mut
Hen over Riflen bøiet,
Ei med et Blik den ſøde Glut,
Som ſtirred ham i Diet.

Hun ſmiled: „drømmer Du igjen?
Du er ei meer den Gamle!
Hvor flyve dine Tanker hen?
See til, Du kan dem ſamle!“

Op foer han, ſom han ſaae et Syn,
Af ſine Drømmes Dvale;
Ud fra hans Øine ſkjød et Lyn
Ved Pigebarnets Tale.

Hun sagde: „Du er ikke glad,
Johan! Du er forandret;
Ak, under Bøgens dunkle Blad
Har Du forlænge vandret!

Forlad den vilde Jægerfærd,
Ei Riflen meer Du røre!
Bliv her hos os i Fred og lær
I Fred vor Plov at kjøre.

Det er saa kjært og ingen Skam,
Det kan Du sagtens vide,
At røgte Qvie, Tyr og Lam
Og stolten Hingst at ride.

Det er saa kjært og ingen Spot
At sprede Sæd i Furen,
Og binde Ferskengrenen godt
Og Ranken op til Muren.

Det er saa kjært og ingen Spee,
Ydmygt som Natviolen
At see, hvor Havens Blomster lee
Og takke Gud for Solen.

Det er en Fryd, en Glæde sød,
En Jubel uden Lige
Af Jordens Skjød at lokke Brød
Til Fattigfolk og Rige.

Du har en Sorg, der er en Qval,
Dit Hjerte for mig dølger.
Det freidigt Du mig sige skal,
Naar jeg paa Vei Dig følger!“

Han hende til sit Hjerte drog;
Med sagte, ængstlig Stemme,
Mens vildt i Brystet Blodet jog,
Han hvisked: „Bliv her hjemme!

Dit stille Hjem — forlad det ei,
Paa mine Stier dunkle
Jeg ene vandre maa min Vei,
Mens Nattens Stjerner funkle.

Dit Sind det brænder roligt ned,
Mildt som en Alterkerte,
Du ei af saadan Lue veed,
Der raser i mit Hjerte.

Din Tanke er en stille Bæk,
Nys født af Kildevældet;
Min er en Elv, der vild af Skræk
Sig vælter ned fra Fjeldet.

Din er jeg! — Hør mig — ak, men Du
Mit Ord, min Færd ei fatter!
Skovfruen mægtigt lokker nu
Mig med sin sære Latter.

Hun lokker mig, naar jeg paa Jagt
I Skoven eensom dvæler,
Hun med en sælsom, yndig Magt
Min Sjæl, mit Hjerte stjæler.

Hver Sorg og Fryd, hver Qval og Lyst
Alt — Alt jeg maa forglemme,
Hvert Minde veirer fra mit Bryst
Hiin undersulde Stemme.

En Lønbom ligger i dens Klang —
Mit Hjerte gjøs og brændte! —
Den vækker Skræk og sødt en Trang,
Som aldrig før jeg kjendte.

Veemodigt klinger den og blødt
Med Smerte og med Varme,
Den lokker sælsomt mig, som sødt
To længselsfulde Arme.

Din er jeg — ak, men dog alsted
Jeg styrte maa i Fare,
Jeg skue maa den Herlighed,
Som hun kan aabenbare!“ —

Taus Begge ned mod Jorden saae, —
Da ud fra Skoven atter
Til deres Øren monne naae
Den søde, kjælne Latter.

Han gyste: „Else! hører Du,
Hvor det fra Skoven klinger?
Saa smerteligt som Dødens Gru,
Saa blidt som Svanevinger!“

Han rev sig løs, han Riflen smed,
Med høit oprakte Hænder,
Som jaget, gjennem Gyden ned
Han ind i Skoven render.

Den blege Pige mæled ei,
Men Tanken kjækt var givet:
„Jeg maa ham søge paa hans Vei,
Med ham er Døden Livet!“

Om Haaret svøbte hun et Liin,
Og med sit Hjertes Styrke
Hun ilede med lette Trin
Og svandt i Skovens Mørke.

Ved Morgengry man fandt ham død
Og Bondens væne Datter,
Mens i det Fjerne haanligt lod
Skovfruens kjælne Latter.

En Kammerjunker.

Heel mageligt i Morgendragt
Han havde sig i Vindvet lagt,
Og nød den friske, aarle Luft
I Pagt med en Havanas Duft.
Da faldt der fra Bolværkets Rand
Ud i Kanalens grønne Vand
En fattig Dreng. Ved dette Syn
Var han paa Gaden som et Lyn;
Af Klæderne kom han saa brat,
Som vinked ham en Brudenat.
Han over Randen rask sig svang,
I stinkende Kanal han sprang,
Og frelste ud af Dødens Garn
Med kraftig Haand det stakkels Barn.
Nu efter ædel Brug og Skik
Han Redningshæderstegnet fik.
Og jeg har hørt, han tidt har sagt:
„Jeg har jo nok af alskens Pragt;

Mig Titler, Stjerner, Kors og Baand
Blev skjænket af en naadig Haand,
Men denne lille, ringe Mønt
Er dog min Dolmans bedste Pynt!“

Jeg troer, det var en Ridder med
Sit Hjerte paa det rette Sted.

Til en sørgende Veninde.

(18de August 1865.)

Det var Dage, lyse, glade,
Da jeg sendte Dig de Blade,
Straalende af Farver mange,
Klingende af muntre Sange.
Men paa Sangens Blomsterenge
Faldt mig Vintersnee alt længe,
Og jeg føler svag min Evne,
Naar mig Musen sætter Stævne.

O, Du veed vist, hvor jeg gjerne
Vilde tænde Fredens Stjerne,
Og hvor gjerne, hvis jeg kunde,
Faae din Smerte til at blunde
Dybt ved Harpens milde Toner,
Som en Midler, der forsoner
Tidt med Livets bittre Trængsel
Og forsøder selv vor Længsel.

Evigt Livets Farve ſkifter:
Snart os gjennem Skyens Rifter
Smiler Solens glade Die,
Snart for Stormen maa ſig bøie
Vore Blomſter, ſom vi pleied,
Og det Bedſte, ſom vi eied,
Veires hen, og dybt bedrøvet
See vi det blandt Vinterſtøvet.
Ak, da rinder Veemodstaaren!
Men der er en Trøſt i Vaaren,
Som er lovet os hiinſides,
Og hvor Alt, hvad her maa lides,
Som en Sæd, vi ſelv udſpredte,
Som en Feſt, vi ſelv beredte,
Bliver regnet os tilgode
Rigere, end vi formode.
Er vor Smerte nok ſaa blodig,
Naar vi bære den taalmodig,
Vil der atter komme Dage,
Som os bringe Fred tilbage,
Og den tunge Sky, ſom ruger
Paa vor Himmel nu og knuger
Som en Tordenluft vort Hjerte
Og os ſkjuler Solens Kerte,
Skal engang, naar ret vi bede,
Sig ſom Morgentaager ſprede,

Skal fra Himlens Hvælving vige
Som en Sorgekappes Flige,
Og det Blaae, det vennehulde,
Qvægende og trøstefulde
Dig og os, som før, tilsmile
Og vort Hjerte bringe Hvile, —
Hvile — thi det bør ei glemme!
For det Savn, som der har hjemme,
Netop sødest Lindring findes
Ved med Veemod ømt at mindes!

Jeg, min Hustru, dine Venner,
Hilsen og Lykønskning sender
Til din Huusbond og de Andre,
Som Dig trofast nærmest vandre,
Og for hvem Du her i Livet
Er det Bedste, Gud har givet!

Til en vis Mand.

1.

Hvor ſtolte Fjeld, grankronede, ſig taarne,
Hvor Søer blinke, brede Strømme bruſe,
Fra Sund til Nordcap er to Folk tilhuſe
Med Dverges Vid, med Kraft ſom Jettebaarne.

Af Nornerne til Stordaad blev de kaarne;
I Harpens Strænge de Bedrifter ſuſe,
Der dybt, ſom Egebarkens Ar ſig kruſe,
Med Runer ſtaae i Tidens Tavle ſkaarne.

De ſmedde Helteſværd til eget Belte,
De ſprænge Fjeld og ſlaae i Lænker Strømmen,
At ſom en Træl den Møllens Hjul maa vælte,

Som knuſe Malmet og ſom Jernet valſe;
Men ſtolte ſelv de kneiſe under Tømmen, —
De var fra Arildstid jo haarde Halſe.

2.

Den stærke Haand, som Du har lagt paa Roret,
Forstaaer ei blot med Kraft at styre Skuden
Igjennem Bølgens Døn og Stormens Tuden,
Og frelse, hvad der ellers var forloret.

Til Skjønheds Idræt har Du ogsaa svoret,
Du er en elsket Søn af Sangerguden,
Til Brages ædle Fest er Du indbuden,
Og klart din Stemme klang i Skjaldechoret.

Naar da din Krones Guld mit Øie blænder,
Og tvinger dybt mod Jord mit Blik ærbødigt,
Og Foden ofte sky tilbagevender;

Jeg aner dog, jeg ængstes ei har nødigt,
Naar Harpens Sølverstræng i dine Hænder
Jeg seer, og Sølvet der saa reent, fuldlødigt.

3.

Du sidder selv saa tryg bag dine Fjelde,
Med tvende Spiir og paa to høie Stole,
Og soler Dig i tvende Kroners Sole,
Med Foden fast paa tvende Stammers Vælde.

Men see! din gode Nabo vil man fælde.
Han forhen sprang og kneised som en Fole,

Nu ei han lappe kan sin vendte Kjole,
Ei fine Buxer — med Respect at melde.

Den tydske Mikkel render ham paa Døren;
Istedetfor at feie for sin egen,
Han vil saa gjerne feie for Hr. Søren.

Dog let forgik hans Appetit til Stegen,
Hvis Du os hjalp at ringe for hans Øren,
Og barst Du i hans Regning slog ham Stregen.

4.

Man længe pusled fiint ved vore Skodder,
Nu høres Tyvens stærke Kobeen brække.
Men for at dette kan i Haand ham knække,
Lidt Staal fra dine Fjelde bedst os baader.

Til let at løse os af disse Vaader
Behøves intet Veeraab Dig at vække;
Du selv paa Sværdet frit tør Haanden lægge,
Og spørg saa hverken Riddre eller Raader!

Et Blink fra Dig og Mulmet vil forjages,
Vort Hjerte lettes for al Vee og Vaande,
Og over Danmarks Sletter vil det dages.

Naar da i Fred vi Friheds Luftning aande,
Skal til din Ære Harpen atter tages,
Og Brages ædle Kunst os gaae tilhaande.

5.

Dog nok af Hvad Du har i dine Dale,
Du nærer selv en Sangersjæl i Brystet,
Thi Harpens Guddom i sin Favn Dig krysted,
Og Laurens Blade dine Lokker svale.

Men Saga med sin Griffel tro skal male
Dit — Frelsens — Billed paa sit Skjold, naar trøstet
Og gjenreist Danmark staaer, der, grusomt rystet,
Fik din Staaltunge til sin Sag at tale.

Du smiler vel til disse Drømmerier?
Ak Du har Ret! — Først man til Hjælp Dig kalder,
Da Nornen alt til Undergang os vier.

Snart tydsk Janhagel paa vor Slette falder,
Navn, Frihed veires hen som tomme Skaller, —
Da briste Hjerterne — og Sangen tier!

Til en Sanger.

Riv Strængen af din Lyra — den maa hvile —
Til Buestræng den bedre nu kan passe.
Gaa hen og smed af Plectret rigtig hvasse
Fjerntrammende og vingelette Pile.

Mag Dig en Hjelm af Lyrens faste Kasse,
At som de Andre Du til Kamp kan ile.
Det er ei Tid at sukke nu og smile,
Du kan saae meget bedre Ting at passe.

Dog — trøster Du Dig til ved dine Toner
At hærde Hjertet hos vor lille Skare
Og kaste Skræk paa Tydskens Bataillioner,

Saa syng! — Da har en Post Du at forsvare.
Det før er seet, at Sang kan ryste Throner
I Harmonie med Rifler og Kanoner.

En fornuftig Samtale.

Hvad vil I hos os? — „Slesvig vil vi have!“
Troer I maaskee, vi alt er sat sub hasta?
„Vi Slesvig have vil!“ — Den Ting staaer fast da,
I vil os fælde? — „Slesvig vil vi have.“

Vi Venner har! — „Naar vi blot Slesvig have,
Saa kald I kun paa Ulla og paa Asta,
Vi Slesvig have vil, og dermed Basta!“
Men I har Uret! — „Slesvig vil vi have!“

Tænk paa Tractater, Løfter, Documenter!
„Vi Slesvig have vil, det kan vi stave
Os til i vore Blade, hvor vi henter

Vor Adkomst og vor Ret!“ — Men hvad de prenter,
Er Løgn og Løgn og atter Løgn, min Brave!
„Det veed vi nok; men Slesvig vil vi have!“

Til Erato.

Hvad vil Du mig? Hvor kan Du troe det sømmer
Sig nu at slaae saa bløde, kjælne Strænge?
At svæve sødt som Bien over Enge,
Med Dvad som Lærkens, der paa Æthren svømmer?

Hvad vil Du her? Jeg troer forsand, Du drømmer.
Har Du ei seet, Stormskyerne sig trænge
Tæt over os? Har Du ei seet, hvor længe
I harmfuld Smerte hvert et Bryst sig ømmer?

Ved Skibbrud ei man synger over Skroget.
Sæt Noder, Du! for Hornet og Trompeten,
Ifald Du ellers troer, det hjælper Noget.

Lad nu din Lyre hænge sløv i Stumhed!
For sidste Gang Du i min Haand har seet den,
Hvis Danmark synker, knust ved Vold og Dumhed.

Det Danske.

Hør Tydsken i sit lede Sprog at prale
Med al dets Skryden, Prusten, Hvislen, Snorken,
Høittravende, langtskrævende som Storken,
Indhildende sig selv i sin Dædale.

Hør saa vort Maal i Bøgens grønne Sale,
Letflydende som paa en Viinmost Korken,
Som Sylen fiint og kraftigt dog som Forken,
Som Lærken muntert, hygligt som en Svale.

Skal nu den skjønne Mø da Voldtægt lide
Og skjændes af en fæl, giftsvullen Slange,
Der skræk i hendes Jomfrubuur vil glide?

Kan Riddersind meer ædel Dont forlange
End kjækt for hendes Æres Krands at stride
Med Staal og Stræng, med skarpe Skud og Sange?

David og Goliath.

Slyng, David, Stenen mod den store Praler;
Du skal ei ræddes ved hans svære Lemmer;
Den store Krop i indre Huulhed gjemmer
Kun grundig Løgn og affecterte Taler.

Du lille er, men Gud Du Dig befaler;
Din muskelbrede Arm jeg seer, Du stemmer
Med Kraft, og dine Fædres Ry ei glemmer,
Naar Timen slaaer og Kampens Hane galer.

Stol paa Dig selv! vent ei paa de Philistre
I Øst og Vest, der rose sig af Magten, —
De bide ei, skjøndt de sig tee saa bistre.

Smiil trygt, hvor lumsk end Kjæmpens Øine gnistre,
Din Ret, din Arm, din Gud — see, det er Pagten!
Jeg gad nok see paa den, der tør foragte'n.

Biſkop Abſalon.

Til Knud Dankonning, tog ſig, ſtolt og prægtig,
Hiin Keiſer Rødſkjæg for ſligt Bud at ſende:
„Vær min Vaſal!“ — Thi da — hvad end kan hænde —
Var Tydſkens Statsfærd fræk og nederdrægtig.

Men Axel Biſp, der førte lige mægtig
Sin Krumſtav og ſit Sværd, lod ſig ei blænde
Af Frygt for Splidens vilde Blus at tænde;
Faſt var hans Villie, hans Tale vægtig:

„Siig Du din Keiſer, at, ſom han, med Ære
„I eget Huus min Drot vil Herre være.
„Siig ham: Med Danmark fares ikke ganſke

„Saa let, ſom nys han med Thyringen gjorde.
„Det tages kun med Hærſkjold og Staalhandſke!“
— Det var en Mand, ſom vilde og ſom turde!

Det danske Rigsvaaben.

Vor Himmel fortner brat; jeg kan vel tænke,
Det er de store, vilde Fugles Skare,
Der hist fra Syd igjennem Luften fare
Og ved vort Grændsefkjel fig hjemligt bænke.

De Ørne to med Fætter og med Frænke,
Med Høg og Grib og andre Udyr fvare,
Oplægge lumfke Raad om, til en Snare
For Løvens Fod at fmedde paa en Lænke.

Bag Gjerdet Løven ftaaer ved mørkeblaae Søer;
Den viser Tænder, hvæsser fine Kloer,
Dens Øine lue fom to klare Kerter.

Den hytter fig vel nok, den gode Love!
Som før, den ogfaa nu vil ftaae fin Prøve,
Omværnet, fom den er, af ftærke Hjerter.

Den tappre Landsoldat.

De kalde Dig for „Jens“; jeg vil Dig kalde
Vor stærke Folkestammes gode Kjerne.
Os er den liflig sød; nu maa den gjerne
Ret galdebedst for Tydskens Tunge falde.

Du stred for Land, for smukke Piger alle;
Dit Hædersnavn alt straaler som en Stjerne;
End dine Hurraraab i Tidens Fjerne
Med Gru for mangen Tydskers Øren gjalde!

Guds Engle være med Dig hist paa Skandsen;
I Haabets Glands staae mig de glade Dage,
Da jeg igjen skal see dit ædle Hoved,

Naar atter vi med Sang og Æreskrandsen
I Fredens milde Favn Dig kan modtage
Og takke Dig for, hvad Du led og voved!

Til Qvinden.

Lagt seent til Ro, Du alt ved Morgenrøden
Med Naalen sysler eller Strikkepinde
Og lader Traaden og den uldne Tvinde
I Haanden glide let og ufortrøden.

Din Iver røber sig ved Kindens Gløden.
Vel er Du kjæk; men medens Timer svinde,
Af Tanker snoer sig dog i Hjertet inde
En Kjede tidt, hvis sidste Led er — Døden.

Sørg ei for Den, der ædel og forvoven
For Æren sig i Farens Malstrøm sænkte;
Du veed, den er det bedste Træ i Skoven.

O, lad ei Sorgen komme meer tilorde!
Husk paa, det Første som de Kjække gjorde,
Var jo, at Sorgens Bro i Luft de sprængte.

Danmarks gode Aand.

Ei længer sidder Holger som en Drømmer
Ved Steenbord hist i Kronborgs Kasematter.
Op slaaer han Øiet, Haanden Skjægget glatter,
Guldhornet griber han og rask det tømmer:

„Hvad nu? Mig tykkes fjernt, hvor Eidren strømmer,
„At høre Bulder, Døn og Kampraab atter?
„Vil Tydsken beile frækt til Dig, min Datter!
„Og ei som det en ærlig Mand sig sømmer?

„Saa maa jeg med! Drag frem min gode Ganger!
„Mod Himlen op jeg Dannebrog vil hæve,
„Hvor Dysten vildest staaer og Veien trang er.

„Mit hvasse Blik skal ham til Regnskab kræve;
„Thi hvis det Ublu han af os forlanger,
„Han føle bør igjen min haarde Næve!“

Den Sidste paa Skandsen.

Paa Volden hist saa kjæk og fast
Han blev, mens alle Andre
Paa Flugten maatte vandre
I Skræk og vild, fortvivlet Hast.

Han blev, mens hver en Skare foer
I Kuld og Nød og Jammer,
Omspændt af Farens Flammer,
Og fjæled sig i Øst og Nord;

Mens Hærens Høvding Forspring fik
Og sad i Mag saa rolig
Bag Skjermbrædt i sin Bolig
Og componeerte slet Musik;

Han blev der, da den grumme Flod
Fra Syden strømmed over;
Han ændsed ei dens Vover,
Han agted ei sit Liv og Blod!

Nu gaaer han her med Kurv for Mund
Hos Fruen og sin Herre;
Thi, Dannemænd! desværre
Bekjendes maa — det var en Hund.

Et indre Syn.

Han gik og kunde ikke sove
Den ældste Seer i vort Land, —
Hvo har vel seet saa dybt som han
I Verdenslivets dunkle Vove?

Han vandred rastløs i sin Stue,
Som tyngede en Verdens Haand
Den mægtige, den stærke Aand,
Der ellers aldrig lod sig kue.

Han gik som Elskeren urolig,
Der ængstes for sit Hjertes Skat;
Den Afgrund, som i Skjebnens Nat
Han saae, ham tyktes fast utrolig.

„De gamle Guder svandt fra Jorden
Og deres Navn er uden Magt,
Kun deres Minde er en Pragt,
Der med sit Glimmer smykker Norden.

Men Han, den Eneste, hvis Vælde
Med Himmel, Jord og Hav er Eet,
Har han sig vendt fra Lysets Ret?
Vil han nu lade Mørket gjælde?“

Mens Tvivl og Anelse bekjæmped
Hinanden i hans Tankes Gang,
Som fjerne Jammerskrig det klang,
Af Haabets svage Suk kun dæmpet.

Da pludseligt han saae fremstige
Den hele Rædsel, uden Trøst,
Og Ordet trængtes af hans Bryst:
„I Nat forraades Danmarks Rige!“

Til en danſk Dreng.

Hengiv til Glæde, Dreng! Dig ganſke,
Endnu er dine Smiil jo danſke,
Endnu din Mund er reen og kydſk, —
Snart tør Du græde kun paa Tydſk!

Den tydſke Marine.

Som Gergeſenſke Sviin fik Lyſt
At ſpringe fra den ſteile Kyſt,
Saa foer i Tydſken Fanden løs,
Nu abſolut han vil tilſøes.

Til en ung dansk Pige.

Du unge Datter af vort Nord!
Hør en bedaget Sangers Ord:

Lær ikke Tydsk, lær ikke Fransk,
Tal kun det rette, brede Dansk.

Plant ikke Rose og Viol,
Plant i dit Belte en Pistol.

Du sørger for vort ædle Land?
Du ønsker fast, Du var en Mand?

Din Sorg Du bedst i Blund kan dysse
Ved Knaldet af en riflet Bøsse.

Veed Du ei nok, af blanken Staal
Man smedder ei blot Sax og Naal?

Nei, Klinger, Du! med Odd og Egg —
Grib Kaarden da, kast Naalen væk!

Hvi skulde Du ei kunne svinge
Med færdig Haand den hvasse Klinge?

Har ei dit Hjertes bittre Harm
Gjort Armen stærk, som Kinden varm?

Hvad Du da vover, skal Du vinde,
Liig Saragosas stolte Qvinde.

Dit Hjerte kan ei Tydsk, ei Fransk,
Det taler bredt og ærligt Dansk.

Brug Bly og Staal som Hjertets Tolk,
Og tal med Fynd for Land og Folk!

Henrik Pingel.

Magtens Herre! Klar mit Blik:
Hvorfor skulde han da falde?
Han, den Stolteste blandt Alle,
Drikke Dødens bittre Drik?

Ikke skal jeg vove paa
Fræk med Dig at gaae i Rette
Om dit Viisdomsraad; men dette
Kan mit Hjerte ei forstaae.

Her at vaandes gjør ei Skam,
Og det smerter dybt tilvisse,
Naar jeg seer hans Navn blandt disse
Tusind andre Offerlam.

Paa hvis Alter mon de faldt
For Granater og for Bomber,
Disse ædle Hekatomber,
Som med Gru vi have talt?

Hver for sig kan være god
Af de tappre danske Døde,
Som for Intet maatte bløde, —
Mig dog piner meest hans Blod.

Og mit Hjerte hamrer vildt,
Spændt paa Harmens Pinebænke,
Naar forbittret jeg maa tænke:
„Hvi blev al den Rigdom spildt?“

Svøbt i Dødens skumle Flor,
Denne trodsig kjække Pande
Maatte bøie sig og vande
Med sit Blod den tabte Jord! —

O, lykkalig er Du, Ven!
Tomme staae Dig Smertens Skaaler,
Klart din Æres Stjerne straaler! —
Men vor Ære — hvor er den?

En Udvandrer.

Hvor der leves uden Ære,
Er ei længer godt at være.
Glemmende, hvad jeg forliste,
Vil jeg pakke nu min Kiste;
Jeg vil sætte mig paa Skibet
Med dets Flag, trefarvestribet.
Fjernt fra disse Sorgens Lande
Søge Hjem paa andre Strande.
Jeg vil tie med min Klage,
Ikke see mig meer tilbage;
Jeg vil tørre mine Kinder,
Jeg vil drukne mine Minder, —
Over Havets mørke Bølge
Skal mig Intet — Intet følge.
Ingen skal faae Lov at spørge,
Hvorfor mine Øine sørge;
Skinsyg vil mit Navn jeg skjule
I mit Hjertes tause Hule;
Hvilke mine Fædre vare,
Skal min Mund ei aabenbare;

Ei skal for mit Land, det døde,
Bluſels Brændemærke gløde
Paa min Pande, naar jeg maatte
Nævne, hvad vi selv forraadte.
Den har Æren tabt, som ikke
Modigt opgav Stump og Stikke
For den reen og heel at bære
Hen, hvor han skal boe og være,
Enten det saa er i fjerne
Lande under fremmed Stjerne,
Eller trende Alen under
Jorden, hvor han evigt blunder.

Hvor der leves uden Ære,
Er ei længer godt at være.
Derfor skyder som en Glente
Fremad jeg med Vinger spændte,
Fremad som den bange Due,
Fremad som en Lynilds Lue,
Som en Svale piler hjemad,
Som i Eventyret fremad,
Lyset for mig, — Mørket bag mig —
Fremtid! i din Favn modtag mig!

Taksigelse for en Julegave.

Gaaer jeg i Skov ved Vaarens Tid,
Og Dagen ret er luun og blid,
Mig svæver huldt imøde
En Strøm af Duft fra Urt og Blad,
Naar vaagnende i Duggens Bad
Af Solens Kys de gløde.

Den trænger sig til Hjertet ind
Og vækker i mit stille Sind
Hensvundne Tiders Billed,
Og mangt et Minde, som laae gjemt
I Sjælens Dyb, og næsten glemt,
Staaer klart for Øiet stillet. —

Den Gave, som ved Vintertid
En venlig Haand mig sendte hid,
Den eied Vaarens Kræfter;
Den vakte af min Tankes Skjul
Et Minde fra min Barndoms Juul,
Og tusind fulgte efter.

En Trolddom, ja! — men god og from,
Som den fra Deres Hænder kom,
Jeg lod den trøstigt virke:
Jeg saae den stille Præstegaard,
Hvor Barndoms Mindeblomster staaer,
Jeg saae den gamle Kirke.

Og for mit indre Syn gik frem
En velkjendt Billedkreds af dem,
Som vandred bort til Freden,
Og blandt dem alle Hun, som bar
Mig ved sit Hjerte, og som var
Min gode Aand herneden.

Vær takket da for dette Syn,
Der foer mig som et Tankelyn
Til Sjælens Dyb fraoven;
Det Alt fra Deres Gave kom,
Der eied samme Kræfter, som
Vaarblomsterne i Skoven!

Til Deres Husbond og til Dem
En venlig Hilsen sendes frem
Fra mig og fra min Frue,
Og varme Ønsker følge med
For en livsalig Fryd og Fred
Om Deres Arnes Lue!

Fra to Huusvenner til Fruen

Mylord, med en Flaske Eau de lavande.

See, Troskab i mit Hjerte boer,
Og hvis min Tunge kunde tale
Saa klart og ærligt som min Hale,
Jeg sagde det med rene Ord.

Naar stundom da jeg løber bort,
At føle mig som fri og Herre,
Og glemmer næsten Dig, desværre!
Saa varer det dog meget kort.

Thi mindes jeg den kjære Haand,
Som hver en Morgen Brod mig rækker,
Da synes mig, at det mig trækker,
Som med et stærkt, usynligt Baand.

At tugtes er jo ganske sundt;
Men naar Du slaaer mig, kan jeg sige
Aldeles som hiin lille Pige:
„Tak, Søde! det gjør ikke ondt!“

Du mægter ikke haardt at slaae,
Din Haand har kun til Kjærtegn Evne,
Og dine Slag jeg føler jævne
Som Klap mig over Pelsen gaae.

Man lader mig — det er en Skam! —
En ringe Ting Dig her frembære,
Jeg frygter næsten, det skal være
Paa mig et bittert Epigram.

Mig rører ei det Stikleri!
Naar bare Du, min Herskerinde!
I mine Noder Dig vil finde,
Saa finder jeg mig selv deri.

Dompapens Tak for Ronnebær.

Jeg takker Dig, Du Sode!
Velsignet og kjær
Du bragte mig de rode,
De friske, vilde Bær;
Du tænkte paa mig lille
Forsørgede Kræ,
Som her maa sidde stille
Langt — langt fra Busk og Træ.

Med tørſtigt Næb jeg nipped,
Og frydefuld og glad
Fra Pind til Pind jeg hvipped,
Hvor før jeg ſorgfuld ſad.
Da dæmred for mit Øie
Min milde Ungdomsdrøm,
Jeg fløi langs grønne Høie
I Luftens lune Strøm.

Jeg var ſom ſødt beruſet,
Og klart min Stemme klang,
Saa hele Snedkerhuſet
Igjenlød af min Sang.
I Qvarter og i Qvinter
Sprang mine Toner, ſaa
Den norſke Mand og Winther
De undredes derpaa.

Vel veed jeg, at dit Hjerte
Har ingen anden Id
End dulme Andres Smerte
Og gjøre Sorgen blid.
Men — at Du kunde bære
Min Sorg udi dit Bryſt,
Det ſkal for evigt være
Min Tankes bedſte Lyſt!

Verner.

Et Digt i syv Romanzer.

1.

Ung Verner gaaer i grønne Lund,
Med Falk paa Haand, med Horn og Hund
Han har sin Hjertensglæde;
Han fløiter med sin friske Mund
For alle Fugle spæde.

Med Ferskenduun omkring sin Kind
Han springer let som Slettens Hind, —
Han veed jo ei af Sorgen,
Og lige freidigt er hans Sind
Hver Aften og hver Morgen.

I Borgesal, i Skoven hist
Han sorglos var som Fugl paa Qvist,
Der pudser sine Fjedre;
Hans Lyst var Frihed først og sidst, —
Han kjendte intet Bedre.

Han spilte Langleeg nok saa smukt,
Saa Fugl og Dyr, der var i Flugt,
De standsede i Klynge;
Men for hans Stemme var der lukt,
Han kunde ikke synge.

Og der, hvor Sang og Spil og Dands
Fik samlet ret en yndig Krands,
En broget Jomfruskare,
Der gik han fast fra Vid og Sands
Og bad sig Gud bevare.

Han kun forstod de ømme Blik,
Som fra hans Moders Øine gik,
Af hendes Kys alene
Hans Læber Purpurfarve fik, —
De kjærlige, de rene.

Vel saae han mangen Jomfru sød,
Som, naar han kom, blev bleeg, blev rød,
Med Smiil om Mund og Øie;
Men aned ei, hvad Sligt betød, —
Han tog det ei saa noie.

Medlidende Kjærminden saae
Paa ham med sine Øine blaae,
Og tænkte: „Det er Skade!
Han lader mig og Rosen staae
Med vore faure Blade!“

Den vevre Stær, den vidſte nok,
Hvor kold han var ſom Steen og Stok,
Og ſpydigt den ſig gotted;
Og Spurven i ſin Qvindeflok
Evindeligt ham ſpotted. —

Det led mod Nat og Solen var
Indſlumret, og alt Himlen bar
Nymaanens krumme Stribe;
Hen over Engen rendte ſnar
Med Skrig den lette Vibe.

Ung Verner vandred ene der,
Hvor Stien lønligt ſnoer ſig, nær
To kratbegroete Høie;
Da pludſelig en ſælſom Færd
Sig ſtiller for hans Øie.

En knæhøi Dverg det var, ſom med
En ſpraglet Orm ſig vandt og vreed
I grønne Græs ved Veien;
Den ſølle Pusling nær var ved
At give tabt i Legen.

Snart laae han underſt, ſnart han laae
Paa Krybet, i ſin Koſte graae
Og ſtønnede og hvæſte;
Snart ſyntes Ormen opret ſtaae,
Mens giftig Damp den blæſte.

Da skreg den Dverg fra Græssets Skjod:
„Du Ungersvend saa frisk og rød!
Frels mig af denne Qvide!
Maaskee jeg hjælper Dig i Nød, —
Det kan Du aldrig vide.

Der komme kan engang den Tid,
Som er Dig haard og lidet blid,
Da jeg Dig Trøst kan yde;
Hvis til mit Ord Du vil slaae Lid,
Det skal Dig ei fortryde.“

Ung Verner drog sin blanke Kniv,
Han ændsed ei sit unge Liv,
Og ei, hvad Dvergen loved;
Som Toppen af et Blomstersiv
Afhug han Ormens Hoved.

Den ringlede sin svaie Krop
Paa Græsset hen med Sving og Hop
I Edderblod det gule;
Mens Dvergen med sin røde Top
Rask smutted i sin Hule.

Saa let i Sind ung Verner saae
I Skoven ind, hvor Sletten laae
Med Duggens Perler klare;
Han aned ei, for Dor at staae
En anden sælsom Fare.

Som der han stod i Nattens Hal,
Fra Høien lød i Tonefald
Indsmigrende med Blødhed:
„Dig meget Bittert times skal,
Men endnu mere Sødhed!

Dit Hjerte, dybt i Dvale lagt,
Til himmelsk Liv skal vorde vakt,
Din Tanke skal faae Vinge;
Din Stemme ved en ukjendt Magt
Dig Fryd og Frelse bringe!“

2.

See, Morgensolen stander paa Luur,
Den stirrer ind i Fru Ingeborgs Buur,
Og hvad den der saaer at skue,
Det er saa deiligt! — man skulde troe,
Den gav paa sin Vandring sig mere Ro
Og fik mere Kraft i sin Lue.

Fru Ingeborg reder sit kulsorte Haar:
„Er jeg ikke deilig som Sol og Vaar,
Der parres med Jubel og Gammen?“
Hun blotter for Speilet sin fulde Barm:
„Er jeg ikke liflig og hvid og varm
Som Lilier og Roser tilsammen?“

Hun sætter paa Bolster sin lille Fod:
„Kan vel nogen Ungersvend have imod
At træde i Dandsen med denne?“
Hun lukker sine Øine, hun aabner dem brat:
„Kan Stjernerne vel i en Sommernat
Da søderc sunkle og brænde?“

Hun kaster sig hen i sin Løibænks Skjød,
Om nøgne Skuldre de Fletninger flød
Og Taarerne paa hendes Kinder;
Hun knytter sin Haand liig en Bold af Snee:
„Han vil ikke høre, han vil ikke see, —
Ak, aldrig Lise jeg finder!

Min gamle Huusbond er lagt i Muld,
Hans Død mig gav baade Gods og Guld,
Men hvad kan alt dette mig baade?
Han vil ikke høre, han vil ikke see,
Han lader mig døe i min bittre Vee, —
Ak, hvem vil mig hjælpe og raade?

End er jeg ung og frisk og smuk,
Mit Jomfruhjerte saa fuldt af Suk,
Af Anelser, Længsler og Drømme!“
Det hvisked hun sagte, som til sig selv,
Med Haand paa Brystet, hvor liig en Elv
Ildblodet skjød sine Strømme.

Fru Ingeborg kalder paa Frøken Malin:
„Og hør Du, min Frøken! saur og siin,
Hist vandrer Hr. Verner i Lunde;
Han lokker for Drossel, han lokker for Stær,
Selv var han en Fugl, som nok var værd
At lokke, ifald man kunde.

Drag paa dine Fødder de sølvspændte Skoe,
Gak ud i Lunden, — o, vær mig trö! —
Og faae ham mit Lønbrev tilhænde.
Og tal og siig ham — o, siig ham Alt!"
Her taug hendes Stemme, af Smerten qvalt,
Mod Væggen hun monne sig vende.

Med Brevet i Haand den Frøken stod,
Snart strømmed til Barmen alt hendes Blod,
Og snart det blussed paa Kinden;
Med hemmeligt Smiil om den skjelmske Mund
Hun ilede ned i den grønne Lund
Saa let som Dunet for Vinden.

Fra Leiet Fru Ingeborg foer saa bleeg:
„Hun smiilte!" hvisked hun sagte og steeg
Ad Løngangen ned fra sin Stue.
Ei Falken har Øie saa skarpt og fiint
Som Qvinden, hvis Hjerte usaligt er piint
Af Skinsygens Helvedeslue.

3.

Hun var saa ung og Foden let
Og Øiet blaat som Voven,
Naar den en Sommermorgen ret
Faaer Farvespil fraoven;
Sødt smiled hendes friske Mund
Imens hun iled gjennem Lund, —
Og Kuk! sagde Gjøgen i Skoven.

Hvad hendes Hjerte tænkte paa,
Stod malet klart paa Kinden;
Det Brev hun rev i Stumper smaa
Og spredte dem for Vinden.
„Jeg træder helst den lige Vei;
Vil han ei beile, saa vil jeg!“
Og Kuk! sagde Gjøgen i Linden.

„Jeg beiler ei med saure Ord,
Jeg beiler ei med Klage;

Stilfærdig Rosenknoppen groer
I Vaarens unge Dage.
Ind i hans Hjertes Bo som bedst
Jeg byder Kjærlighed til Gjæst!"
Og Kuk! sagde Gjøgen saa sage.

Ung Verner under Egen laae
Paa Mosfets bløde Flade;
Der hørte han den Bogfink slaae
Bag Bøgens klare Blade.
Han lured paa, til Tidsfordriv,
Hvad Stæren sladdred med sin Viv,
Og Kuk! sagde Gjøgen den glade.

Da kom hun smilende og varm,
Og lagde, uden Snakken,
Saa blodeligt sin hvide Arm
Den Ungersvend om Nakken;
Og mens hun baade græd og loe,
Hun gav ham først eet Kys, saa to —
Og Kuk! sagde Gjøgen bag Bakken.

Fortryllet løfted han sit Bryn,
Og lænket var hans Tale;
I Hjertet skjød det som et Lyn
Og vakte det af Dvale.
De Kys — hvor blev han fry ved dem!

Kjækt tog han selv tre — fire — fem,
Og Kuk! sagde Gjøgen i Dale.

Da holdt hun Haanden for hans Bryst:
„Vær høvisk nu og stille!
Vi har kun Vaar, men faae vi Høst,
Vi atter kysses ville.
I dine Hænder nu er lagt
Mit Liv — vær Du dets Værn og Vagt!“
Og Kuk! sagde Gjøgen den snilde.

Fra Egens Rod, fra Mosets Seng
Han i et Spring sig reiste.
Han laae som en blødagtig Dreng,
Nu som en Mand han kneiste.
Den fine Jomfruhaand han tog
Og ydmygt den til Læben drog,
Og Kuk! sagde Gjøgen den feiste.

„Saasandt der er en Gud, hvis Magt
Har tændt os Dagens Stjerne,
Jeg trofast være vil din Vagt
Og mandigt om Dig værne.
Og Du — saa liflig som Du er, —
Bliv mig en trofast Hjertenskjær!“
Og Kuk! sagde Gjøgen den fjerne.

Dog næppe fik han Ordet ud,
Og stod endnu bedøvet,
Før bort hun fløi, den unge Brud,
Og gjemte sig bag Løvet.
Hun øined Faren, som var nær,
Og svandt imellem Skovens Træer,
Og Kuk! sagde Gjøgen bedrøvet.

De Mænd, Fru Ingeborg lod gaae
Fra Borgen ud at søge,
De fandt ung Verner ene staae
Alt under grønne Bøge.
De greb ham, bandt hans Arm med Bast,
I Borgetaarnet blev han kast, —
Da taug alle Drosler og Gjøge!

4.

Hjem drager Hr. Asmund i sin Borg,
Ham freidige Svende følge;
Kun han alene maa dølge
Bag blanke Pandser en gammel Sorg;
Thi er man end kjæk som Sanct Georg,
Man møder i Livet Magter,
Som lidet paa Kjækhed agter.

Han satte sin Ganger i Stald til Foer
Og selv i Salen indtræder.
Med Viin han sin Læbe væder;
Han samler de Svende ved Davrebord,
Men hverken Viin eller Gammensord
Kunde bringe til Ro hans Tanke
Eller faae Øinene blanke.

Dog var han en Herre, streng og bold,
Jernstærke vare hans Hænder,

Og gjorded han sine Lænder
Med Sværd og skjød paa Arm sit Skjold
Og rynked sit Bryn, — da Gud i Vold
Sig maatte vel de befale,
Som havde med hannem at tale.

Kun Een der var, som fordum engang
Ret mægted hans Villie at bøie,
Hvis Smiil og hvis straalende Die
Kunde styre den Stærkes Tankegang,
Og vække i Hjertets Dyb ham en Sang,
Der begyndte med Toner blide,
Men endte med Suk og Qvide.

Selv eied han Guld og Gods og Fæ
Og ældgammelt Navn tillige.
Han søgte den faure Pige;
Da mødtes de ene i Haugens Læ
Under det duftende Æbletræ,
Og der fik de Begge forklaret,
Hvad Hjertet i Løndom bevared.

Da meldte sig — vissen som Høstens Blad —
Den rige Claus Urne som Frier.
Forgjæves hun græder og tier.
Hendes Fader slog, hendes Moder bad,
Forgrædt hun som Brud i Vognen sad

Og maatte til Kirken age
Og komme som Hustru tilbage.

Hr. Asmund sleb da sit gode Sværd,
De gjæveste Svende han hyred,
Med dem fra Landet han styred.
I Kampen var ham den Plads meest kjær,
Hvor Luren kaldte til vildest Færd,
Men aldrig kunde han glemme
Sin Sorg og hendes derhjemme.

Nu sad han her atter med Haand paa Kind,
Da rask i Salen indtræder
Med revne Sko og Klæder
Hans yngste Søster, den lille Malin:
„O, vær velkommen, kjær Broder min!
Nu Sorgen ei mere mig tvinger,
Jeg seer, min Lykke har Vinger.

Her hjem Du stævned i rette Stund
At være din yngste Søster
En rigtig Broder og Trøster.
Ung Verner er min! I den grønne Lund
Jeg minded ham for hans røde Mund;
Nu holder en fornemme Frue
Ham spærret i Taarnets Stue.

Men havde hun mig, jeg veed forvist,
Den Frue hun dyede sig ikke,
Hun aldrig lod Hævnen ligge.
Mig vilde hun lade stege paa Rist,
Og ham — ham lod hun hænge paa Qvist!“ —
Da smiled Hr. Asmund: „Ilde
Det hende bekomme vilde.

Saa nævn mig den Frue!“ — „Ja, hendes Navn —
Det er jo sagtens paatide;
Thi saaer Du det først at vide,
Saa øiner Du strax en Fredens Havn.
Hun var jo dit Hjertes Sorg og Savn,
Nu er hun udløst af sin Lænke
Og hedder Claus Urnes Enke!“

Hr. Asmund han knytted sin Haand mod Barm,
I Tvivl han høinede Brynet,
Og begge hans Øine lyned.
Hans Læbe sittred, hans Kind blev varm,
Saa slog han om Søsterens Liv sin Arm:
„Her hjælper ei Stang eller Staalet,
Med Lempe vi komme til Maalet!“

Ved første Hanegal samme Nat
De tømmede op deres Heste,

Den Frue vilde de gjæste.
I Sobelkoſte, med Buxer og Hat
Malin paa en mælkehvid Hoppe blev ſat.
Gjennem Morgentaagerne brøde
De Solen og Haabet imøde.

5.

Liig Skovens vilde Fugl i Buur,
Der flagrer i sit Fængsel,
Og længes mod den frie Natur
Og tier i sin Længsel;

Liig Bjørnen, som i snevre Skuur
Sig utaalmodigt vender,
I Taarnet nu fra Muur til Muur
Ung Verner rastløs render.

Fra Himlen ei et Blink han faaer,
Ei Glimt fra Sol og Maane;
Den Hvælving stolt og rolig staaer
Og synes ham at haane.

Dog passer han paa Haan og Spot
Kun saare lidt; thi inde
I Hjertet har han det saa godt,
Der lever jo et Minde.

Et Minde om en yndig Stund,
Da hist i grønne Sale
To Øine og en Rosenmund
Fik vakt ham af hans Dvale.

Naar Duggen falder mild og sød
Og Solen venligt lokker,
Da vaagner op af Vintrens Skjød
De tusind Blomsterklokker.

Saa spire nu hans Tanker frem,
De stimes og de trænges,
Saa Hjertet knap kan rumme dem,
Men truer med at sprænges.

Som Druemost bag Stav og Svik,
I Fadet nylig krystet,
Saa gjærer nu hiin Lægedrik
Den Ungersvend i Brystet.

Han svimler — Hjerteblodet ham
I Blus til Panden stiger;
En Febergysen kold og klam,
Sig gjennem Barmen sniger.

Det glimter for hans Øielaag,
Hans Muskler sittre, bæve, —
Da rasler det i mørke Krog,
Sig Gulvets Fliser hæve.

Og liig en Valmu, skyder op,
Heel lystelig at skue,
Skovhøiens Dverg sin lille Krop,
Graaklædt, med røden Hue.

Et Grubelys i Haand og om
Sin Hals en Langleeg har han;
En fyldig Dusk Violer som
En Fjer paa Huen bar han.

Dybt neier sig den liden Svend
Og træder til ung Verner,
Mens smilende han rækker hen
De duftende, blaa Stjerner:

„Af Nød og Qvide frelste Du
Mig nys i Skovens Sale;
Du seer, jeg ærlig er, thi nu
Vil jeg min Gjæld betale.

Tag disse Blomster som et Kys
Fra Skoven, din Veninde;
De groede alle der, hvor nys
Du sad saa luunt med Hende.

At jeg Dig bringer Hjælp og Trøst,
Det vil Du snart fornemme;
Læg denne Langleeg til dit Bryst,
Da vaagner klar din Stemme.

Af Søvnens tætte Slør hvert Sind
Dens Strænges Klang kan drage;
Og dysse hvert et Hjerte ind
Fra Kummer og fra Klage.

Den bringer Frihed for Dig selv
Og Lægedom til Andre;
En Andens vilde Hjerte-Elv
Vil brat sit Løb forandre!"

Ydmygt den lille Mand mod Jord
Sig neied, Lampen sluktes,
Som Bjergmand ned han atter foer,
Og Gulvet atter luktes.

Alene sad ung Verner bleeg,
Hans Hjerte heftigt banked;
Men som man binder op et Reeg,
Han sine Tanker sanked.

Og ret af Hjertets stærke Trang
Han slog Langlegens Strænge,
Og jublende hans Stemme klang
Som Lærkens over Enge:

„Hvad gaaer der af mit Hjerte? Mon
Jeg drømmer eller vaager?
Før drev jeg om iblinde, Hun
Har spredt de tunge Taager.

At vandre ene var min Lyst
I Skov og stille Dale,
Og hvile mig ved Blomstens Bryst
Og lære Fuglens Tale.

Min Tanke foer vel mangen Vei,
Men Hjertet laae saa stille,
Uvidende og dumt, at ei
Det vidste, hvad det vilde.

Da kom den Stund saa underfuld,
Der hende til mig førte,
Da hun med sine Lokkers Guld
Min kolde Kind berørte.

Hvor fik hun vel den Tryllemagt?
Livsaligt her det brænder,
Hvor nys hun fik den ene lagt
Af sine søde Hænder!

Og hendes Øine! Hvert et Blik
Forjog det indre Mørke,
Saa nyfødt Liv min Tanke fik
Og følte ny sin Styrke.

Ak ja! naar op hun Øiet slog,
Et Hjerteskud det ligned;
Men, Gud bevare mig, hvor dog
Det smertede velsignet!

Dog ei Alverdens Balsam vist
Et Hjertes Vunde læger
Igjen, som den, hun skjænked hist
Mig af sin Lœbes Bæger.

Hvor nu hendes Fod mon gaae
Vildsom paa fjerne Steder,
Misunder jeg hver Steen, hvert Straa,
Som ligger, hvor hun træder!"

Saa sang han med veemodig Lyst
Og meget meer end dette;
De Længselssukke fra hans Bryst
Fik Vinger og blev lette.

De klang i Sangen fra hans Mund
Liig Fugletriller blide,
Naar i den lyse Morgenstund
De dirre over Lide.

Som Urterne i Sommerluft
Stærkt kryddre Skov og Dale,
Saa fyldte han med Sangens Duft
Nu alle Borgens Sale.

6.

Paa Borgen ruged Natten,
Der laae den Frue fiin,
Og vendte mat, urolig fig
Paa Bolfter, mellem Liin,
Mens i den hede Slummer
Hun hviſked ſære Ord,
Der røbed Alt, hvad lønligt
I Hjertets Kammer boer.

Paa hendes Hovedhynde
Der ſad to Engle ſmaa,
Med deres buttede Hænder
De monne Luthen ſlaae;
Den Enes Røſt alvorlig,
Den Andens lyſtig klang;
Og det var Nattedrømmene,
Som ſad der og ſang.

De ſang for det forgrædte,
Ulykkelige Barn,
For Hjertet, ſom ſig hilded
Liig Fugl i Jægergarn.

De viſte hende Billeder,
Ret ſom man viſer Smaa
En broget, malet Verden
For dem til Ro at faae.

Hun faae ung Verner vandre
I Haugen med Malin;
Der plukkede de Roſer,
Og hver havde ſin.
De ſmiled og betragted Hver
Sin blomſtrende Green;
De holdt dem mod hinanden,
Og ſaa blev de til Een.

Om hendes Barm der ſnoede
Sig ſom en glødende Traad;
Med ſit ſkinſyge Hjerte
Hun gik da paa Raad:
„Javiſt, jeg ham har fanget,
Han hænge maa paa Qviſt,
Og hun — ja, hun ſkal ſteges
Paa den gloende Riſt!“

Da hørte hun en Stemme,
Saa gammelkjendt og kjær!
Hun vendte ſig — der ſtod han
Bag de blomſtrende Træer.

Der ſtod han, den Elſkede,
Faſt forgjæt og forglemt.
Hvor banked hendes Barm da
Henrykt og dog beklemt.

Ei talte han, men ſmiled kun,
Og hvert hans Smiil og Blik
Det naaede hendes Hjerte
Som Sang og ſød Muſik.
Ret ſom naar Vaarens Vinde
Slette Regnſkyen ud,
Bebuded det Forſoning
Med ham og med Gud.

Hun vaagnede, hun lytted,
Hendes Aandedræt var kort,
Let begge Drømmens Engle
Vare flagrede bort;
Men endnu fra det Fjerne
Den ſmeltende Sang
Til hendes Hjerte ſtrømmed
Sin velſignede Klang.

Hun reiſte ſig, hun faldte
Med ængſtelig Hu:
„Og hør, Du gode Terne!
Du ſige mig nu,

Hvem er det blandt Jer alle,
Som har qvædet saa ømt,
Og frydet saa mit Hjerte,
Imens jeg fik drømt?“

„Ak, Ingen af os alle
Har sjunget her i Nat,
Det er den unge Junker,
Som i Taarnet er sat!
Med Strængeleeg og Stemmen
Saa yndefuld og reen
Har han os vakt af Slummer
Hver evige een.“

Op sprang hun, ud af Sengen,
Med Søvn det var forbi.
De guldbrodeerte Tøfler
Stak hun Fødderne i;
Slog Hermelinskaaben
Omkring sin skjønne Krop,
Og snoede de sorte Lokker
Under Guldnettet op.

„Gak hen og kald mig sammen
Nu alle mine Moer!
Tag her den tunge Nøgle,
Som aabner Taarnets Dør.

Saa føre Du ung Verner
Ind i den store Hal;
Til Morgenrøden tændes,
For os han sjunge skal!"

Alt sad den skjønne Frue
Midt i sin Jomfruflor;
En straalende Lampe stod der
Paa blanke Egebord.
Ind traadte da Hr. Verner
Med listigt Smiil og Blik;
Heel høvisk han sig bøied
Og frem i Hallen gik.

„Syng!" mæled da den Frue,
Hun var saa stolt en Viv,
„Maaskee mit Sind formildes,
Saa jeg sparer dit Liv!"
Da stemte Verner Strængen,
Men tænkte i sit Bryst:
„Jeg synger, saa jeg haaber,
Du saaer styret din Lyst!"

Først sang han da om Vaaben,
Om kjæmpestærke Mænd,
Om høien Berner Rise,
Om Sivard Snarensvend;

Om Brødrene paa Dovre,
Om Signelil, som glad
Sin Beiler monne følge
Gjennem Luernes Bad.

Da bævede Fru Ingeborg,
Hun slog sit Øie ned,
Ved Sagnets Ord at høre
Om Signes Trofasthed.
Klart Asmund stod for hende,
Hun gysed og blev bleeg,
Og hvert et andet Billed
Fra hendes Hjerte veeg.

I dets rensede Tempel
Fornyed hun sin Pagt,
Hun følte atter Længselens
Vidunderlige Magt;
Undseelsens stille Taare
Frem sneg sig luevarm,
Liig Offer paa et Alter
Den sank i hendes Barm.

Da skifted brat hans Røst, den
Blev smeltende og blød
Som Aftenvind, der aander
Hen over Engens Skjød,

Naar Urterne skal lukke
De tusind Øine til;
Kun lempeligt han rørte
Og let sit Strængespil.

„Lyt nu til mine Strænge
Til min vaagnede Sang,
Der slumred altfor længe
I Barmen taus og trang!
Den standse kan hver Smerte,
Hver Sorgens stride Elv,
Og bringe sødt et Hjerte
Til Hvile i sig selv.

Den svæver let som Vinde
I lune Sommernat,
Som Kildens Vover rinde
Hen under dunkle Krat;
Lig Nattergalens Klukke,
Lig Aftenbakkens Flugt,
Lig Svendens Veemodssukke,
Naar Hendes Dør er lukt.

Den lærer Hjertet banke
Besindigt, og den snoer
Om hver urolig Tanke
Sig som det Silkeflor,

En Moder breder over
Sit Buggenoer, der græd,
Saa trygt og sødt det sover
Fra Taarer og Fortræd.

Sov bort fra Livets Kummer,
Forglem al Verdens Vee,
Og i den blide Slummer
Kun blide Syner see!
O, luk nu for de søde,
De klare Dines Pragt,
De unge Lemmer bløde
Faae blødt til Hvile lagt!"

Men Sangen, som Hr. Verner
Sang til sit Strængespil,
Taus lyttede Fru Ingeborg
Og hendes Moer til.
Den som en Luftning svaled
Hver Kind, som var for varm,
Snart deres Hoveder daled
Ud over deres Barm.

Som Himlens Stjerner aarle
Een efter een maae flye,
Saa gled nu Alles Dine
Bag Dielaagets Sky.

Langs Hallens tjeldede Vægge,
Paa Stol, i Loibænk blød
Hensjunkne laae med Hovedet
De paa hinandens Skjød.

Ung Verners Dine tindred,
Han strøg sig om sin Kind:
„Stod jeg her Aar og Dage,
Jeg saae mig dog ikke blind.
I ere vel Alle saure,
Men Ingen deilig som Hun,
Der har mig kaldt tillive
Ved sit Die og sin Mund.“

Af Fruens Belte løste han
De Nøgler, store, smaa;
Eia! hvor sprang da lystigt
For ham hver Laas og Slaa!
Han søgte ned i Stalden,
Fik Sadel paa Ganger graae,
Saa reed han ud for Borgeport
Og glad tilbage saae.

Han kjæk og vel tilmode
Slog op med Haanden hvid:
„Til Løsning at betale,
Har jeg nu ikke Tid!“

I Barmen loe hans Hjerte,
Op vipped han med sin Hat:
„Nu ønsker jeg Fru Ingeborg
Vel tusinde Godnat!“

Rask traved over Broen
Han hen mod grønne Skov;
Den gamle Vægter vaagned
Paa Taarnet, hvor han sov.
Han saae i Spring ham ride
Og svinge med sin Hat,
Han hørte den kaade Latter
Gjennem den tause Nat.

7.

Han reed gjennem Skov, over Mark og Eng,
Gjennem Bækkenes Seng,
Han reed over Dale og Høie;
Mens Lærken sig freidig mod Himlen svang
Og forkyndte med Sang,
At Dagen nu aabned sit Øie.

Da spurgte hans Længsel hver Stub og hver Steen,
Hver løvfuld Green,
Hver Fugl paa de vippende Qviste,
Hver lille Løvfrøe, hver vever Kanin:
„Hvor lider Malin?“
De svared, det ikke de vidste.

Halv drømmende drog han den korteste Vei,
Han ændsed slet ei
Hverken Krat eller tjørneklædt Banke;
Ved hvert et Sæt, som hans Ganger sprang,
Ham Langlegen klang
Paa Skuldren og vakte hans Tanke.

Da mødte ung Verner en liden Pilt;
Forvoven og snildt
Han sad paa sin Skimmel, den blanke;
Den dandsede under ham som en Hind,
Mens i Morgenens Vind
Frisk flagred dens Hale og Manke.

„Og hør mig, Du Smaadreng, høvisk og fiin!
Har du seet Malin?
Af Længsel mit Hjerte mon brænde!“
Bort strøg den Pilt da sin blonde Lok,
Og et Smiil var nok, —
Da var hun saa let jo at kjende!

„Malin! o, min Brud! saa har jeg Dig da!
Hvor kommer Du fra?“
— „Lige fra min Broder jeg kommer.
Hjem er han nu draget fra fremmede Land,
Og mig tyktes, at han
Som Svalen mig spaaede min Sommer.

Saa sage jeg klaged, han sadled sin Hest,
Og vi rede som bedst
At træffe Fru Ingeborg hjemme.
Men da vi saa kom til det grønklædte Bjerg,
Ud traadte en Dverg
Og qvad med sin skingrende Stemme:

„Til Venstre, Hr. Asmund! drage Du,
Dig blomstrer nu
Kun Fryd i Fru Ingeborgs Sale;
Hun ligger og stammer i Drømme dit Navn,
Tag hende i Favn
Og løs hendes Hjerte af Dvale.

Til Høire, min deilige Frøken! Jer vend,
Der I mødes med den,
Eders smægtende Øine begjære.
Jeg aabned ham Buret, afsted han fløi
Over Dal og Høi
For at søge sin Hjertenskjære."

Her har Du mig da! Nu er jeg din,
Og Du er min, —
I Fred tør vi sammen bygge.
Min Broder vel ogsaa naaer et Hjem,
Nu iler han frem
Paa Vei til sin nyfødte Lykke.

Han reed til den deilige Enkes Gaard,
Nu sagtens han staaer
Og taler sin Sag paa det Bedste.
Med nedslagne Øine, men henrykt i Aand,
Hun rækker ham Haand, —
Saa bliver vel Bryllup det Næste!"

Da smiled ung Verner med megen List:
„Hør, seer Du hist
Ved Byen, bag Linde og Birke
Der kneiser et Taarn med sit røde Tag,
Imorgen den Dag
Vi følges der ad til Kirke.

Og seer Du derhenne ei Borgen paa Høi,
Med Spiir og med Fløi?
Der vented min Moder os længe.
Jeg veed, vore Senge der opredt staaer,
Og til næste Vaar
En lille paa gyngende Gjænge!“

Da løfted Malin en truende Haand
Og gav med sin Vaand
Et Svip ham over hans Herder;
Hun rødmende fik sin Ganger i Spring,
Og som ingen Ting
Hun satte over Grøfter og Gjerder.

Ung Verner bagefter! — og som en Vind
Snart hented han ind
Sin flygtige Fugl under Lide.
I Lunden, som tæt omkring Borgen stod,
Gik det Fod for Fod,
Der rede de Side om Side.

Her under de ældgamle Lindetræer
De holdt sig nær —
Hinanden saa nær, som de kunde;
Fra Gangeren om hendes Liv sin Arm
Han slyngede varm, —
Da mødtes to blussende Munde!

Genrebilleder.

1.

Den Nat var varm og liflig,
Og Himlen mørkegraae;
Ei Maane eller Stjerner
Man øinede derpaa.
I Præstegaardens Hauge
Ei rørte sig en Qvist;
Men Liv og Glands der straaled
Fra Haugestuen hist.

De Lilier og de Roser
I dyben Slummer laae,
Hyacintherne de nikked
Med Duggens Taarer paa;
Den Eneste, som vaaged,
Var Natviolen, som
Sit søde Suk udaanded i
Hver Luftning, der kom.

De ſildigvaagne Fugle
Sad lyttende, mens Klang
Af Violin og Fløite
Sig ud i Mørket ſvang;
Fra Stuen kom de. Toner,
Hvor Mø med Ungerſvend
I Ecosſaiſen lyſtigt
Og let ſvæved hen.

Men Een der var i Sværmen,
Den deiligſte var hun,
Med en fyldig Guldfletning
Og en ſød, lille Mund;
Og det var Præſtens Datter,
Hendes unge Jomfrubarm
Bag Silketøiet bolged
Som Lilien bly og varm.

Men i de ſøde Dine
Var ingen Fred og Ro,
En Vengſtelſe der dæmred i
De himmelblaae To;
En ſky, en ſtille Længſel
Omſlørede dem,
Og Smilet ſom en Stjerne
Kun ſjeldent glimted frem.

Snart sneg hun ubemærket
Fra Dandsen sig let,
Om hvide Skuldre svøbte
Hun sin Mantille tæt;
Ad Lovgange mørke,
Langs Hækker og Bed
Hun iled gjennem Haugen
Til Markladgen ned.

Her fire gamle Linde
Bredt hvælved deres Tag,
Hvor Nattergalen boede
Og sang ved Nat og Dag;
Over Grøften, den tørre,
Hvor brede Skræpper groe,
Var lagt en lille, buet
Og hvidmalet Bro.

Men lænet op til Linden
Der stod en Ungersvend,
Hans skarpe Øie stirred
I Buegangen hen;
Med korslagte Arme
Han som en Støtte staaer,
Kaskjetten ligger let
Paa det krøllede Haar.

Som naar i Drøm man ligger
Og lever i eet Qvarteer,
Hvad ikke kan opleves
I Sneſe Aar og fleer,
Saa foer ham gjennem Tanken
Som Lyn en gammel Sang,
Han hørte af ſin Moder
Saa mangen god Gang:

„Hans Kind var rød, og ſort hans Haar,
Da han forlod ſin Faders Gaard.

I Diet ſtraaled Ungdoms Lue,
Da han forlod ſin Moders Stue.

Han ſtyrted ud, ſlet ei han ſaae
Til Hunden, ſom ved Porten laae.

Forgjæves qviddred Svalen blødt:
„Bliv hjemme, Du, her er ſaa ſødt!“

Hans Fod gik over Haugens Bed
Og traadte alle Blomſter ned.

Han over Agren tog ſin Vei
Og ſpæden Vaarſæd agted ei.

En Tørst, en Længsel vildt ham jog
Fra Hjemmets stille Arnekrog.

I grønne Skov han iled ind,
Der visted Kjøling om hans Kind.

Ustandselig han stormed frem
Mod Anelsen — fjernt fra sit Hjem.

I Krattets Dyb der sprang en Kilde
Omskygget huldt af Roser vilde.

En deilig Jomfru der han saae,
Med dunkle Lokker, Øine blaae.

Hun sad der fyldig, rank og blød,
En Cithar laae paa hendes Skjød.

Rundtom der myldred Blomster frem,
Den Skjønneste var hun blandt dem.

Med sneehvid Haand, med søde Blikke
Hun vinkede ham hid at drikke.

Hen under Kildens Perlefald
Hun holdt et Bæger af Krystal.

Hun bød ham det, — han drak i Hast, —
Da var det, som en Lænke brast.

Som løsnedes det tunge Baand,
Der havde lænkeholdt hans Aand.

Den skjønne Jomfru smiled huldt, —
Hvor blev hans Hjerte stort og fuldt!

Som til sin Længsels sikkre Havn
Han segned hen mod hendes Favn.

Da veeg hun, — ak, men yndigt vinked,
Som Stjerner hendes Øine blinked.

Snart vinked hun og snart sig dulgte,
Og villielos han efter fulgte.

Fra Øiet faldt ham som et Flor, —
Hvor straaled Himmel da og Jord!

Hver Blomst, der op af Jorden skjød,
Blev dobbelt hvid og blaa og rød.

Og hvert et Blad og Ax og Straa
Der hængte sig en Perle paa.

Hver Vind, der sused ham forbi,
Blev til en himmelsk Melodie.

Hvad Nattergalen, Droslen sagde,
Sig lisligt ved hans Hjerte lagde.

Langt klarere i Nattens Dunkle
Nu syntes Stjernerne ham sunkle.

En Skjønheds Rigdom i hans Bryst
Sig samled, liig en gylden Høst.

Dens Perler sanked han, dens Guld,
Af Skatte blev hans Haand saa fuld.

Og hvor han gik og hvor han kom,
Han deelte sine Skatte om.

Og hvor han kom og hvor han gik,
Ham mødte Tak og venligt Blik.

Alt som han høsted, blev han ved
At følge hendes lette Fjed.

Mens hendes Citharstrænge bæved,
Hun for ham som i Drømme svæved.

Vidt over Land, vidt over Sø,
Han fulgte blindt den skjønne Mø.

Og gjennem Verdens travle Trængsel
Hans Ledestjerne var hans Længsel.

Da tyktes det ham mangen Gang,
Han fatted hendes Strænges Klang.

Men vilde Tonerne han sanke,
Svandt de forvirret for hans Tanke.

Med Ild han stræbte frem at naae
Det Billed, som saa fjernt han saae.

Men kom han nær, da kold og bleeg
Hun længer i det Fjerne veeg.

Tilsidst hun svandt saa let og brat
Som Stjerneskud i Sommernat.

Da stod han som for Dødens Dom;
Med bittert Sind han vendte om.

Han gik den lange Vei tilbage,
Han vilde for sin Moder klage.

Han vandred hjem med bitter Graad,
At hente hos sin Fader Raad.

Hans Skatte — ak, de var forsvundne,
Hans Tankes Vinger atter bundne.

Den unge Slægt paa Vei ham gik
Forbi med ligegyldigt Blik.

Ham sagde Agrens grønne Skrift:
„See her — her var en stolt Bedrift!“

Træt gjennem Haugen gik hans Fod,
Mat var hans Blik og slukt hans Mod.

Og alle Haugens Roser røde
Dem havde selv han jo lagt øde.

Og Svalen qvad: „Hvi drog Du, Kjære!
Herfra? her var saa godt at være!“

Med blegen Kind, med graanet Haar
Han naaede til sin Faders Gaard.

Udbrændt var Diets Morgenlue,
Da han kom til sin Moders Stue.

Her Alt var tomt! — Thi Han og Hun
Forlængst laae dybt i Dødens Blund.

Kun til en Drøm hans Liv var skabt, —
Nu var han vaagen — og fortabt.

Der stod han fattig og forladt
Paa Grændsen mellem Dag og Nat.“

2.

Han venter ikke længe,
Da rasler det bag Green,
Den hvide Silke hvisler
Om to ilende Been,
Og Pigebarnet kommer
Heel aandeløs og varm,
Og kaster sig saa trøstigt
I hans favnende Arm.

Det var just denne Nat
I den hellige Stund,
Da Morgen byder Aften
Sin jomfruelige Mund,
At deres Læber saligt
Formæledes, mens bly
Natluften holdt sin Aande
For at lytte paany.

I Nattens Stilhed Lærken
Ei kunde have Ro,
Den maatte jo dog hilse
Paa de Elskende To;
Og fjernt fra Haugestuen
Klang en svævende Vals,
Mens ved hans Bryst hun hviled,
Med sin Arm om hans Hals.

„Her har Du mig," hun hvisked,
„Du kjære, vilde Knegt!
Jeg følger Dig, — Du være skal
Mit Hjem og min Slægt!"
„Du vil?" — saa toned henrykt
Hans mandige Røst,
Mens hendes fine Hænder
Han trykked til sit Bryst.

„Du vil mig villig følge
Nu ad den steile Vei?
At føre Dig til Maalet
Saa lykkelig er jeg!
O, alle ni Gudinder
Vil flokkes om dit Fjed,
Og Gratierne — Elskte!
Dem bringer selv Du med!

Kald mig kun vild! — her brænder
En Lue stærk og reen,
I Armen har jeg Kræfter
Til at løfte hver Steen,
Der hæmme vil min Vandring
Paa Veien til vort Maal, —
Og saa har jeg en Villie
Ubøielig som Staal!"

„Jeg følger Dig!" hun vedblev
„Tryg ved din Haand, min Ven!"
Og tog ham om hans Hoved
Og kyssed ham igjen.
„I Marken har jeg gaaet
Og flittigt declameert,
Koerne paa mig gloede,
De troede, jeg var forkeert.

Den lystige Maske vil
Just klæde mig godt;
Jeg bøie kan min Stemme
Til Skjelmeri og Spot;
Og Dolken vil jeg føre,
Jeg gyser ei for Blod!"
Han loe: „Nei, vil man see dog
Det sextenaars Mod!"

Hor nu: I Nestved vente
Os alt de andre Fem;
Til Kunstens Tempelforgaard
Jeg nys fik lokket dem.
Den ene drev Begeistring,
En Anden Hjertesorg;
Vor første Alterlue
Vi tænde i Vordingborg.

To lystige Studenter,
Og en halvgammel Fyr,
Der gjerne traurigt synger
Sit Hjertes Eventyr,
En Frue med sin Datter,
Der dandser ganske smukt, —
Og Vi — see, det er Stammen,
Som nok skal bære Frugt!

Langt meer, end Du det aner,
Den Frue staaer os nær,
Og hendes vakkre Datter
Vist vil blive Dig kjær.
Nei, Du maa ikke spørge,
Jeg siger Dig ei meer,
Men Gaaden vil sig løse,
Saasnart Du dem seer.

Dit Navn maa Du forandre;
Kristine har ingen Klang;
Babet — see det vil klinge
I Poesie og Sang.
Jeg kalder selv mig Philo,
Thi Jørgen er saa plat, —
Det tager sig ei ud paa
Den trykte Placat!"

Hun nikkede og loe: „Ja,
Endnu i denne Nat
Din Frakke og de Buxer,
Som Du har efterladt,
Jeg bytter med mit Silkeskjørt;
I din sorte Barett
Jeg skjule kan min Fletning
Jo nok saa peent og net.

Nu snart om et Par Timer,
Naar Dandsen er forbi,
Og alle Dine slumre,
Vil jeg mig gjøre fri.
Min egen lille Norbagg
Jeg lægger Sadel paa,
Og rider saa til Nestved
Saa rask, som det vil gaae!"

Saa trykked hun ham atter
Tæt til sit unge Bryst;
Saa hele to Minutter
De stode taus og tyst.
Og let som en Taage,
Og hvid som en Snee
Hun svæved bort og svandt
I den mørke Allee.

Der stod han da alene
Med Hjertet heelt opfyldt
Af Kjærlighed, med Tanken
Af Hjertets Sol forgyldt.
Han efter hende stirred
Og vendte sig og gik.
Fra Haugestuen toned end
Den lystige Musik.

3.

Da rasled det i Grøften,
Og under Broen op
Der kravlede besværlig
En trind, velnæret Krop.
Den strakte sine Arme,
Tog af sin runde Hat,
Og sukked høit og gabed
I stille Sommernat.

Saa krøb han op paa Broen
Og satte sig der
Paa Rækket, saa det knaged,
Under de grønne Træ'r.
Af Lommen op et Klæde
Og en Daase han drog,
Tracterede sin Næse
Og holdt en Monolog:

„At blunde her en Smule
Jeg havde troet og tænkt,
Derhjemme gjorde Mutter
Mig Alt for hedt og strengt.
Men Herregud! jeg gjorde
Min Regning uden Vert;
Til Vederlag for Sovnen
Fik jeg en heel Deel lært.

Det var en høist behagelig,
En peen Conversation!
See, see! Det var da Fætteren,
Den flygtige Person.
Han er jo lidt forvildet,
Men brav og hjertensgod;
Adstadig er han ikke, nei!
Men han har meget Mod.

Hende jeg saae i Vuggen,
Da nys hun var svobt;
Jeg sang og sagde Amen
Dengang, da hun blev dobt;
Og baade ham og hende
Jeg ind i Lærdoms Land
Har ført og hen ad Veien
Til Dyd og god Forstand.

Hvad var det dog, de sagde?
De talte, som det lod,
Om Masker og om Dragter,
Om Dolkestød og Blod?
Om hemmelige Navne,
Og om et heelt Complot,
Om Hest og Flugt og Kunster, —
Jeg hørte Alting godt.

Hvad meente han, den Knegt, vel?
Og hendes Sladder? aa!"
Her gled han ned fra Rækket
Paa Jorden og laae
Og holdt sig paa sin Mave
Og grinte: „Ja, saasandt
Gud hjælpe mig! nu Jørgen
Er blevet Comoediant!

Derfor løb han fra Farbroer
Og den græske Grammatik!
Længtid man ikke hørte,
Hvordan det ham gik.
Nu har han og bedaaret
Den lille søde Glut,
Aa Herregud! Actrice vil
Hun være absolut!

Det ligger til Familien;
Javiſt, det feiler ei;
See, Præſtens unge Søſter
Jo gik den ſamme Vei.
Den italienſke Sanger
Fik hende jo paa Gled;
Det var jo ham og Kunſten,
Hun giftede ſig med.

Men Hillemænd! — en Tanke!
Jeg kan jo vandre med!
Jeg lader Mutter ſkjænde
Og følger deres Fjed.
Snart Høſten er for Døren,
Hver Skolebænk ſtaaer tom;
Hvor jeg er ſtøiet og fløiet,
Det ſpørge Faa kun om.

Dybt i mit Bryſt jeg føler
Begeiſtring og Talent!
Nu vaagne de, kun Skade,
Jeg ſeent det har erkjendt.
Hvor banked ei mit Hjerte
Tidt hiſt paa Hallandsaas;
Nu førſt hiin Hjertebanken
Kan rigtig forſtaaes.

I Viinhøsten saae jeg
Hr. Knudsen træde op;
Var det ei, som jeg staaer her
Med Sjæl og med Krop?
Jeronymus og Stodvel
Peer Degn og Jeppe og Saft,
See, det var netop Roller
Skabt for mit Lunes Kraft!

Men hvad vil Præsten sige? Aa,
Var han ei vor Pastor,
Han fulgte gjerne med os,
Og spilled selv Franz Moor!
Madamen? Ja, i hende,
Det veed jeg paa en Prik,
En prægtig Magdelone
Og Fru Claudia vi fik.

Velan da! i Apollos
Og andre Guders Navn
Jeg hovedkulds mig kaster
Nu i Thalias Favn.
En Norbagg har jeg ikke,
Kun Been med Støvler paa,
Med dem kan man vel ogsaa
Til Kunstens Tempel naae.

Han følte til sin Lomme;
Jo, jo! der var lidt Mynt.
„Man maa forsynet være,
Til Gagen faaer begyndt.
En Faldsmaal, Arv og Falstaf
Betaler man vist brav!“
Saa drev han ned ad Gyden
I muntert Luntetrav.

Med een Haand i Lommen,
Den anden i sin Barm
Gik han asfted saa inderlig
Hjertelet og varm.
Og alt imens han vandred,
Han hørte Lærkerne slaae;
Han nynned med og syntes,
Han kunde dem forstaae:

„Vi Lærker under Himlens Blaae,
I grønne Græs paa Vangen,
Laer Verden gaae, som den vil gaae,
Og leve kun for Sangen.

Kun fra vort Hjertes frie Natur
Vort Thema vi os henter,
Og pynter det med Fioritur,
Med Triller og Mordenter.

Vort Contrapunkt er Glædens Magt,
Den Partituren laver,
Og har kun saare liden Agt
Paa Qvinter og Octaver.

Vi sætte kjækt vor Harmonie
Her i vort høie Stade;
Er der end ringe Mening i,
Er vi dog lige glade.

Saa dale vi fra høien Slot
Til grønne Vang dernede,
Hvor mellem Blomster luunt og godt
Vi bygget har vor Rede.

Der er saa hyggeligt og Plads
Til Store og til Spæde,
Der er jo ikke megen Stads,
Men desto mere Glæde.

Der har vi jo vor lille Flok,
Dem vi saa kjærligt made;
Og er det ogsaa fattigt nok,
Er vi dog lige glade.

Thi som det sømmer sig, har vi
Jo stadigt havt for Die
At være glade baade i
Det Lave og det Hoie!

4.

Tre aabne Vogne førte
Det samlede Compagnie
Fra Nestveds lumre Gader
Og ud i det Frie.
Hos Fruen med sin Datter
Sad Philo og Babet;
De andre Herrer rulled i
En rask Kabriolet.

Paa tredie Vogn var læsset
En Verden i det Smaa:
To Stuer, et Par Bjerge,
Et Bondehuus der laae;
En skummel Fængselhvælving,
En yndig Egn fik Lov
At enes med en Gade,
Nogle Skyer og en Skov.

Dem Himlen ſmiilte venligt
Med ſit ſodeſte Blaae,
Og Solens klare Die
Brændende til dem ſaae;
Fra Mark og Lund og Enge,
Der i Brudedragt ſtod,
Dem vinked Haabets Farve
Og ſpaaede Lykke god.

Thi Haabet var den Guddom,
Der fyldte deres Bryſt
Og ſkabte Sang og Latter
Og den livligſte Lyſt;
Paa Livets Træ er Haabet
En Blomſt, ſom pynter ſmukt,
Men ak! der ofte falder
Uden at ſætte Frugt!

I Luften var der Stilhed,
Ei rørte ſig en Vind,
Det Sommerlandſkab ſtraaled
Som de unge Pigers Kind;
Men bag de fjerne Skove
Liig Fjelde der laae
En Række tunge Skyer,
Guulfarvede og graae.

Lidt efter lidt det lufted,
Og Skyerne steeg,
Saa Himlens Hvælving falmed
Og Solens Kind blev bleeg;
Støvskyerne sig reiste
Bag de rullende Hjul,
De bange Fugle piled
Alt hjem til deres Skjul.

Saa faldt der et Par Draaber,
Og saa igjen to, tre,
Af Blaat der snart ei mere
Paa Himlen var at see;
Langt borte alt det brummed
Som dybt fra Jordens Bryst,
Som blandt Afrikas Palmer
Skovkongens hule Røst.

Et rosenfarvet Lynglimt
Sig over Himlen svang;
Ned pidskede saa Regnen
Hen over Vei og Vang.
Det rulled, brøled, dundred,
Det skralded og slog Smæld,
Som tusind tomme Tønder
Nedvælted fra et Fjeld.

Det øste som med Spande
Fra den kulsorte Sky,
Her hjalp ei Kapper, Kyser,
Ei Teppe og Paraply;
I Skræk de Heste steiled
Og toge voldsom Fart,
De tradsked hen ad Veien
Og kom til Skoven snart.

Her, hvor de gamle Boge
Forundrede stod
Og deres rige Kroner
I Stormen svaie lod,
Det vaade Selskab naaede
Til den eensomme Kro,
Og var ganske himmelglad
Ved at slaae sig til Ro.

5.

Ret gunſtig var dem Lykken,
Thi Kroen den var tom;
Hver fik et lille Hummer,
Hvor de klædte ſig om.
Mens de tre unge Fyre
Sorged for Kruus og Fad,
Hos Damerne alene
Den gamle Herre ſad.

Mens Uveiret raſed
I al ſin vilde Pragt,
Taus hviled han ved Vindvet
I ſin luvſlidte Dragt;
Med aſkegraae Kinder
Og Næſetippen rød,
I ſiirlig Nonchalance,
Med en Cithar paa ſit Skjod.

Den venstre Haand han bøied
Om Cithrens Hals coquet,
Og lod den høire glide
Over Strængene let;
I Følge med Accorderne,
Som sagtelig han slog,
Dybt inde fra hans Hjerte
En Tankerække drog:

„En Sanger er som Fugl paa Qvist,
Der vipper uden Ro og Rist,
Og altid savner Noget;
Bag Ord han dølger ei sit Savn,
Han nævner ei sin Fryd ved Navn,
Men Tonerne er Sproget.

De flyve let i Verden hen,
Men Verden aldrig aner den
Usigelige Jammer,
Der tidt er Moder til hans Sang
Og huusvant har sin stille Gang
Ind i hans Hjertekammer.

De bedſte Toner fra mit Bryſt
Var aldrig Blomſt af Liv og Lyſt,
Men ſpired frem af Smerte;
Dem Sukket gav den lette Dands,
De havde deres Farveglands
Fra Blodet i mit Hjerte."

I Sophaens Hjørne
Hos de unge Piger to
Der ruged Madame Sappi
Og hviſked og loe;
Hr. Limmer hun forfulgte
Med ſit Dies hvaſſe Sting;
Men han lod ganſke hildet
I ſine Taukers Ring.

Han ſtirrede mod Gulvet
Veemodig, fortabt,
Som ſøgte han en Tanke,
Halvdød, før den blev ſkabt.
Han klimprede paa Strængen
Og nynnede ſaa ſmaat,
Slog Øiet op, og troede,
Det klædte ham godt.

Da raabte Madame Sappi
Fra Krogen, hvor hun sad:
„Aa, syng os eet, Hr. Limmer!
Af deres skjønne Qvad!
De digter saa guddommligt,
Det Rørende især!“
Da reiste han sig langsomt,
Dybt drog han sit Veir.

Han stemte sin Guitarre
Og greb rask de tre
Præluderende Accorder,
Naturligviis i D;
Og sagde: „Naar De befaler,
Jeg synger, som jeg kan,
Dem her et Par Capitler
Af min Vandrings Roman.“

Han i en Attitude,
En peen Positur,
Sig stillede med Ryggen
Imod Caminens Muur,
Og sang saa med en Stemme,
Som fordum vel var smuk,
Men nu den svage Gjenklang
Af et Hjertes Ungdomssuk:

„Den første Gang jeg Hende saae,
Og hørte hendes blide Tale,
Det var en Vaardag klar og blaa,
I Skoven hørtes Gjøgen gale.

Der skilte kun en lille Grav
De Huses Haver, hvor vi boede,
Og Hæk og Hegn ved Siden af
Hinanden ret fortroligt groede.

Paa hendes Moders Hyttegavl
Stod Storken med de røde Hoser,
Men selv i Haugen stod hun travl
Blandt Lilieconval og Roser.

Jeg sprang derind saa ung og glad;
Hun blev ei vred, men tilgav Synden,
Og rakte mig en Spand og bad
Mig hente hende Vand fra Bronden.

Saa blev det Sommer, og jeg saae,
Mens Kirsebærret fik sin Rødme,
At der i hendes Hjerte laae
En Skat, uendelig, af Sødme.

Da Hvedens gyldengule Top
For Lens hvasse Hug var veget,
Vi hjalp at binde Sæden op,
Og hvilte siden os paa Neget.

Og da Cavillen saa blev rød,
Den rige Frugt vi plukked sammen,
Det første Æble hun mig bød,
Jeg løsted hende ned af Stammen.

Da voved jeg det første Kys;
Hun blev saa bleeg, den hulde Pige,
Og hvisked ængstlig til mig: „Tys!
Nu maae vi det til Moder sige!“

Jeg villig did mig føre lod,
Hvor Vedbend Husets Dør omhvælved,
Ei langt derfra en Poppel stod,
Som jeg forventningsfuld, og skjælved.

Knap fik jeg talt, saa svared rørt
Hun uden fleer Omstændigheder:
„Jeg Alt forlængst har seet og hørt
Og, kjære Børn! velsigner Eder!“

Fra Fred og Fryd, fra Hende,
Mit Fjed jeg maatte vende
Til Byen som Student.
Halvdrommende i Staden
Jeg vandred om paa Gaden
Med hver en Nerve spændt.

Jeg fik ei Tid at sukke
For alt det Nye og Smukke,
Der tog mig fast i Favn;
Som Seileren paa Bolge
Jeg maatte Strømmen følge
Langt fra min Lykkes Havn.

I Hvirvelen, i Brimlen,
I Rusen og i Svimlen
Jeg tvende Qvinder saae;
Hvor var de begge skjønne!
Min Trofasthed at lønne
De gav mig Løfte paa.

I Eensomhed besøgte
Den Ene mig, hun spøgte
Og sang og favned ømt;
De Greb i Lyrens Strænge
Hun lærte mig, som længe
Jeg selv kun havde drømt.

Undseelig, bly og bange
Jeg aanded ud i Sange
Mit Hjertes Sorg og Lyst;
Men ak! det Ingen rørte,
Og hun, som mig forførte,
Nu lod mig uden Trøst.

Den Anden saae jeg stedse
I smaa og større Kredse,
Omringet af en Flok
Tilbedere, som travle
Jeg saae at gaae og kravle
Stolt paa Cothurn og Sok.

Jeg voved selv at nærme
Mig til de malte Skjærme,
Hvorfra lød hendes Kald;
Men ak! Kronions Datter
Mig gav til Rov for Latter
Midt i sin Tempelhal.

For disse rige Tvende
Jeg glemte ganske hende,
Den fattige Lilievaand;
Jeg nedbrød alle Skranker,
Jeg døved alle Tanker,
Jeg løste hvert et Baand.

Bort kasted jeg som Muldet,
Der troes at gjemme Guldet,
Min saure Ungdomstid;
Min Vandrings Fjed blev svag
Jeg monne feig forsage
Hver mandig Dont og Fid.

Og Timer var henrundne,
Og mange Aar forsvundne,
Før ret jeg vaagned op;
End hørte jeg til Krybet,
Mens Andre jeg fra Dybet
Saae høit paa Ærens Top.

Da for at leve, drog jeg,
Hvor Skjebnens Vinde jog mig
Hen over Livets Strøm;
Og paa Gudindens Alter
Jeg offrede kun Pjalter
Af Kunstens Billeddrøm.

Paa hendes Thespis-Karre,
Tidt mellem Fjog og Narre,
Som paa en Boddelvogn,
Langt fra min Længsels Kilde
Lod jeg mig taalig trille,
Selv Nar, fra Sogn til Sogn.

Ak, hvor mit Hjerte blødte,
Da seent jeg Hende mødte, —
Hun bar et fremmed Navn;
Men Glæden var bortveget
Og Kindens Rose bleget,
Og Livet kun et Savn! —

Da sidste Gang jeg Hende saae,
Var selv jeg fuld af Vee og Smerte;
Min Haand hun tog og trykked paa
Sit eget sorgbeklemte Hjerte.

Hun sagde mig, at hun var glad
Ved Alt, hvad end jeg havde digtet,
Og at mig selv paa intet Blad
Jeg havde skjæmmet eller svigtet; —

At i den lange — lange Tid,
Vi ikke havde seet hinanden,
Hun havde kun havt Sorg og Slid
For Børnene og Ægtemanden; ——

Men at, hvad hende opreist holdt,
Var Minderne fra svundne Dage,
Men lagde til, bestemt og koldt:
„Dem ønsker jeg dog ei tilbage!“

Dog pludselig sin Haand hun rev
Fra min og brast i vilde Taarer
Og iled bort, — jeg ene blev
Med Dødens Jis i alle Aarer.

Bag Muren under Linden hist
Har hun nu fundet Fred og Lise;
Smaafugle, vippende paa Qvist,
Der synge hendes Vuggevise! —

Min Nat er Qval, min Dag er riig
Paa Anger, Suk og Taarestrømme:
Og føler jeg mig lykkelig,
Da er det kun i Feberdrømme."

„Jeg laae i Feberlue,
Man troede, jeg var nær min Død;
Men i den lunre Stue
Var min Tilværelse dog sød;
Mig syntes Nattergale sang
Og fjerne Aftenklokker klang.

Ved Nedgang stod just Solen,
Og klar var Luften, mild og blid;
En Duft fra Natviolen
Den svale Luftning førte hid,
I Krattet Nattergalen sang
Og fjernt de Aftenklokker klang.

Hen over Himlen seiled
En lille, rosenfarvet Ø,
Hvis Billed klart gjenspeiled
Sig i den morkegrønne Sø,
Mens Nattergalen yndigt sang
Og fjerne Aftenklokker klang.

Jeg syntes grant fornemme
En Tale og en Sang saa blid;
Jeg kjendte denne Stemme,
Saa kjær — saa kjær i fordums Tid,
Som Nattergalens søde Sang
Og fjerne Aftenklokkers Klang.

Jeg iled gjennem Haven
Saa ung, saa varm, saa sorgløs glad;
Let sprang jeg over Graven,
Som skilte vore Haver ad,
Mens yndigt Nattergalen sang
Og fjerne Aftenklokker klang.

Langs Hækken hun mig fulgte,
De grønne Buske stod som før;
Løvhytten snart os dulgte,
Som hvælved over Husets Dør,
Did naaede Nattergalens Sang
Og fjerne Aftenklokkers Klang.

Vi til hinanden nikked.
Thi Alt jo ved det Gamle stod;
Mama sad end og strikked,
Den lodne Hund laae ved vor Fod,
Og sodt de Nattergale sang
Og fjerne Aftenklokker klang.

Da sagde hun alvorlig:
„Da Du tilsidst os reent forlod,
Blev jeg saa syg og daarlig
Og tabte alt mit muntre Mod,
Jeg brød mig ei om Fuglens Sang
Og hørte trist paa Klokkens Klang.

Dog jeg Dig ikke hader!
Han — Contoiristen blev min Mand.
Forst han, og saa min Fader
Bortvandred til hiint bedre Land,
Hvor al Naturens Jubelklang
Formæler sig med Engles Sang.

Min Broder gjemmer Havet, —
Saa dode Moder da tilsidst, —
Jeg selv er jo begravet,
Bag hvide Muur, ved Kirken hist,
Hvor høit i Linden Fuglens Sang
Sig blander bly med Klokkens Klang.

Du seer paa mig forlegen?
Men seer Du ei, hvor jeg er bleeg?
Du selv er alderstegen,
Din kjække Freidighed bortveeg;
Din Røst har ei sin friske Klang,
Mat er dit Die, tung din Gang!"

— Op foer jeg da bedøvet,
Jeg i min Smertes Favn mig fandt!
Alt — Alt var mig berøvet,
Og mens min bittre Taare randt,
Forstummed Fuglens lette Sang
Og Aftenklokkens Alvorsklang.

Med tillidsfulde Blikke
Man hvisked til mig: „Du er frelst!"
Ak, men de vidste ikke,
Hvad inderligt jeg ønsked helst!
Mit Bryst var tungt, min Aande trang,
Og for mig Veien mørk og lang!"

Her satte han Guitarren
Mod Væggen og gik ud.
Da sagde Madame Sappi:
„Nu græder han, ved Gud!
Javist er han forskruet,
Men dette Alt tiltrods
Er han dog bag Lamperne
Den Dygtigste blandt os.

Det er mig ingen Gaade,
Hvorfor de lod ham gaae;
Kun hvad der halvveis duer,
Det helst de holde paa.
Jeg selv — ja, den Regjering
I Huset paa Hallandsaas
Ret kroer sig som en Svane,
Men kjækker som en Gaas.

I tænke Jer ham vel tragisk?
Nei, Børn! I tage feil;
For alt det Latterlige
Er han et trofast Speil.
Man troer, naar man paa Scenen
Ham blot eengang fik see,
Ham selv som født og baaren
Alene til at lee!“

6.

Fra Stegerſet nu hørtes
En Stimlen og en Støi,
En jublende Latter,
Op Dørene fløi!
Ind bar de fire Herrer
Det dækkede Bord.
Marlborough s'en va-t-en guerre
De ſang i høien Chor.

Dem fulgte Kromadamen
Med tre Piger paa Rad,
Med Lys og Glas og Flaſker,
Med Skaal og med Fad.
Høiſt ſiirligt at tranchere
Hr. Limmer godt forſtod;
Han var vel ei af Adel,
Men havde desmere Mod.

Han havde — hvad jo ofte
Er gamle Herrers Skik —
Taget den yngste Dame,
Dengang tilbords de gik.
Hr. Ramm sad hos Madamen,
Hos Philo sad Babet;
Saa Blunt var reent tilovers, —
Det fandt han, var ei Ret.

Krokonen, den unge,
Han fik fra Kjøknet ind,
Med sit sneehvide Forklæd,
Saa blussende og trind.
Hun lod sig villig nøde,
Hun satte sig og loe:
„Saa kom jeg jo til Gilde
Her i min egen Kro!“

De røde Propper svupped,
Og Druens Perler skjalv;
I Viingudens Følge
Kom Sorgloshedens Alf.
Hver Kind blev rød, hver Pande
Blev klaret op og fri.
Ja, selv Hr. Limmers Hjerte
Blev til et Sans-souci.

Da løfted Madame Sappi
Sit Glas og Taushed bød:
„Hr. Limmer har tracteret os
Med Sang saa bittersød.
Jeg veed, Hr. Blunt, at Mester
De er i Strængespil;
Fortæl om deres Hjerte os,
Hvordan det ret staaer til!“

„Min bedste Madame Sappi!“
Han svared med et Smiil,
„Det blev mig for besværligt
At tælle hver en Piil,
Hvormed han mig har saaret,
Den overgivne Gud,
Thi som en Naalepude
Seer vist mit Hjerte ud.

Jeg har ført Bog derover
Og det i Riim udsat;
Til Lærdom og Advarsel
Er mig nu denne Skat.
Det er en Række Kurve,
En rigtig Tornekrands,
Om ikke just saa syndig
Og riig som Don Juans.

Hver Morgenstund jeg læser
Et Blad i denne Bog;
Men ak! hvor lidt det frugter!
Aldrig jeg bliver klog.
Dog, hvis De det tillader,
Jeg synger Dem Nr. 1.
Saa kan De næsten sige,
De har det Hele seet."

Saa hented han Guitarren,
Der taus stod i en Vraa;
Et Glimt af List og Lune
Man i hans Øie saae.
Han strog sig let om Munden,
Og kjækt til Strængens Klang,
Der leged under hans Fingre,
Heel gracieust han sang:

„Jeg gik i den sorte Skole,
Var voxen, vælig og qvik,
Jeg bar baade Halsbind og Kjole
Og havde et Uhr, som gik.

Borgmesterens Dorthe, den smukke,
Der sang og dandsed saa vart,
Hun lod mig ei længe sukke,
Men vi blev Kjærester snart.

Hun havde to Øine milde
Og saadan en deilig Fod;
Hun vilde Alt, hvad jeg vilde,
Og sagde mig aldrig imod.

Med Eet dog fik hun den Vane
At være mig vrippen og mut;
Da tog jeg mig for at formane
Den søde, velsignede Glut:

„Min elskede, lille Pige!
Gud veed, om jeg ret Dig forstaaer!
Idag er dit Kys ei lige
Saa brændende som igaar.

Mig synes at dine Øine
Er slørede af en Sky,
Siden de røde, forfloine
Dragoner kom til vor By.

Du svøber Dig tæt i Kaaben,
Som havde Du for mig Skræk;
Jeg har dog ei andre Vaaben
End Bøger og Pen og Blæk.

Er Du da nu mere bange
For mig paa min Skrivestol,
End for de skjæggede, lange
Dragoner med Sværd og Pistol?

Saa vil jeg da, søde Dorthe!
Helst vente med roligt Blod,
Til de Dragoner er borte, —
Saa faaer Du vel atter Mod.

Omkring hendes Læber fine
Et hoist besynderligt Træk
Sig drog, en løierlig Mine,
Der kunde tydes: „Vent væk!“

Dragonerne blæste den vilde
Appel, og traved afsted;
Men da jeg saae op til den Lille,
Var hun saamænd travet med.

At sige, figurligt hun traved,
Hun fulgte sin gamle Dragon,
Blandt Udstyrsæsker begravet
I den deiligste Phaeton.

En Oberst i Cavalleriet
Med Gods og et Hammerværk,
Det Vigtigste ved Partiet,
Var hendes Fader for stærk.

Jeg hørte Tanterne sige, —
Jeg troer der var hele fem —
De misundte den folgte Pige, —
Hvi fik han ei een af dem!

Til Flasken jeg ikke slog mig,
Jeg greb ei til Dolk og Gevær;
Lidt flau jeg blev, men tog mig
Det dog ikke videre nær!"

Saa sang han; men i Stemmen
Og den skurrile Sang
En Bitterhed, en Veemod
Fra hans Indre dog klang;
De unge Piger smiled,
Saa knap det kunde sees,
Fru Sappi saae alvorlig
Om i den hele Kreds.

„Ret saa!" tog Ramm tilorde,
Han var just à son aise,
Accommodare se rebus
At non sibi res,

Det lærte mig min Rector,
Og den Philosophie
Har, hvor min Fod saa vandred,
Mig troligt staaet bi.

„Var dette," spurgte hans Dame,
„Arabisk eller Spansk?
Saa vær saa snild at tyde det
Paa bredt og ærligt Dansk!"
„Med Glæde!" han gjensvared,
„Lad mig Guitarren faae!
Den hjælpe skal at give
Forklaring derpaa.

Jeg lokke vil af Strængen
De Toner, som boer
Her i mit glade Hjerte,
Og tolke dem ved Ord.
Hvordan saa Skjebnen støder,
Jeg aldrig bliver stødt;
Jeg er tilfreds med Verden,
Thi Livet er saa sødt:

„Ja Livet er et Gilde!
En rigtig lystig Fest!
For tidligt eller silde
Ei kommer nogen Gjæst.
Jeg iler til Banketten,
Der vinker paa min Vei;
Og sad vi der end Tretten,
Saa skræmmer det mig ei.

Hvad har I vel mod Jorden,
Som vi til Festhal fik?
Alt gaaer jo i sin Orden
Og sømmeligste Skik.
Har vi ei Lys paa Himlen,
Som kan gaae op og ned?
Og Nattelampevrimlen
Og Maanens Lygte med?

Jeg sætter mig til Bordet
Med Hjertet fyldt af Tak;
Og laer dem have Ordet,
Som holde meest af Snak.
Jeg bruger kun min Stemme
Til Sang, og lade vil
Complet, som jeg var hjemme,
Og holder kjæft mig til!

Er her ei grønne Tillier?
Et Telt af Himlen bygt?
Med hvide Frøkenlilier
Og Jomfruroser smykt?
Dem plukked vi jo gjerne, —
Men maae vi nøies blot
Med Anemonens Stjerne,
Saa er det ogsaa godt.

Men hvis mig Vaaren nægter
Et Blad af sin Triumph,
Veed jeg et Løv, som mægter
At sige Rosen Trumf!
Det er de rige Blade
Paa Rankens svaie Vaand,
Der skjærmer om de glade
Guldbruer med sin Haand.

Vi følge gamle Skikke:
For Enden af vort Bord
Musiken mangler ikke,
Nei, der er hele Chor.
Der er jo Sang i Skoven
I Dal, paa Eng, ved Kyst,
Der er jo Sang paa Voven,
Og Sang i hvert et Bryst.

Ja, Livet er et Gilde,
En altfor yndig Fest,
Jeg kommer ei forsilde,
Thi jeg er ung som Gjæst.
Selv naar engang jeg graaner,
Slaaer jeg mig ei til Ro;
Mig Phantasus da laaner
En Vinge eller to!“

Her tømte han sit Bæger,
Hans Kind var bleven varm;
Med Smiil han lagde Cithren
Nu hen i Philos Arm;
Da gik der som en Lysning
Om dennes ædle Træk,
Hans Die glimred, Panden
Han hæved fri og kjæk.

Og mens han med Harpeggier
Præluderede sin Sang,
Henrykt hans Blik ved Babets
Guldlokkede Hoved hang.

Det var ei fødlig Smægten,
Ei kjælent Sværmeri,
Nei, der var Kraft og Alvor
Og Sandhed deri!

Da løfted Pigebarnet
Just Hovedet op og saae
Paa ham med disse Øine,
Der var saa himmelblaae,
Som var de rene Engles
Og Kjærlighedens Hjem, —
Det slog! — og Sangens Kilde
Sprang fra hans Hjerte frem:

„Jeg elsker Dig, o skjønne Jord!
Hvor Rosen blusser, Ranken groer
Med sine stærke Druer;
Jeg hilser Dig i Vaar og Høst
Med lige Fryd, — mit Liv, min Lyst
Ei Vintrens Barskhed kuer.

Jeg elsker Dig især, o Nord!
Hvor vore Stammefædre boer
I deres stille Grave;
Hvor Ætten trives stærk og ny
Paa Engen og i Bøgens Ly,
Som Blomster i en Have.

Jeg elsker Dig, Du danske Mark!
Hvor Egen med sin runkne Bark
Omværned stærke Planker,
Der ofte bar, som Skib og Stavn,
Fra Kyst til Kyst dit stolte Navn,
Der vækker stolte Tanker.

Jeg elsker Dig, grønklædte Ø!
Der hviler som en smykket Mø
I Havets Kjæmpe=Arme;
Hvor i min Moders Favn jeg laae,
Hvor Tankens første Glimt jeg saae,
Og Hjertet fik sin Varme.

Jeg elsker selv mit sidste Hjem,
Som engang i sit skumle Gjem
Min Haandfuld Aske rummer,
Hvor efter Fartens Fryd og Savn
Jeg lander i en sikker Havn
Til dyb og evig Slummer.

Men — til jeg er af Vandring træt,
Mit Liv skal være dit, Babet!
Og Kunsten Livet smykke;
Ved Zeus! jeg gad dog gjerne see,
Om der endnu vel findes Tre,
Som sligt et Tempel bygge!

Og der jeg være vil dit Skjold,
Og værne, som en Ridder bold,
Om Dig, mit Hjertes Dronning!
Vi slibe Livets Diamant
Og dele trofast saa — ei sandt?
Dets Malurt og dets Honning!“

Han reiste sig fra Bordet
Og kjærligt til Babet saae,
Greb hendes Haand den kjære,
Der som en Lilie laae
Paa Dugen, og saa sagte
Mod Kinden trykked den,
Og lod den lønligt glide
Mod Læberne hen.

Da hvisked Madame Sappi
Til Ramm: „See, hvor galant,
Hvor ridderligt og nobelt, —
Naar bare det er sandt!
Hvor kjærligt og ærbødigt. —
Naar bare det forstaaes —“
Her slog et Blik fra Philo
For hendes Læber Laas.

Babet, den lille, glade,
Hun hørte ei et Muk,
Hun saae kun op til Philo
Med et Smiil og et Suk,
Der endte med en Latter
Saa klingende og klar,
Mens til de røde Læber
Det blanke Glas hun bar!

Hun skjød sin Stol tilbage,
Tog Citharen i Haand
Og slynged om sin Nakke
Dens brede Silkebaand,
Og vilde just begynde
Et lille, muntert Qvad, —
Da standsed hun forfærdet
Og ganske bleeg hun sad.

7.

Det hele lille Selſkab
Tabte Mæle og Maal;
Igjennem Stormens Suſen
Der hørtes et Skraal;
De ſtudſede, de lytted —
Og atter det lød,
Som var en Sjæl beſtedt
I den yderſte Nød.

Ud ſprang de to Studenter
Og Philo efter dem,
Raſk gjennem Regn og Mørke
De lyttede ſig frem;
Men ſnart de kom tilbage
Med Latter og med Larm
Og ſtormed ind i Stuen
Med Degnen Arm i Arm.

Babet blev lidt betutted ved
At see sin gamle Ven,
Dog vared det ei længe,
Før hun fik Mod igjen;
Thi før sig Bertel satte
Tilbords, som man ham bød,
Han traadte frem og talte,
Og saa hans Tale lød:

„Høistærede! Jeg beder
Modtag mig først som Gjæst,
Naar de mig Plads forunde
Ved Kunstens rige Fest!
Jeg føler det," han raabte
Med Haanden lagt paa Bryst,
„Her boer Genie, forenet
Med Mod og med Lyst!

Min Dands er ei saa tosset,
Nu skal De bare see!"
Saa feied han hen ad Gulvet
En snurrig passe-pieds;
„Hvad Sangen anbelanger,
Veed Jomfru Kristine vist,
Blandt Sydsjællands Degne
Rangerer jeg ei sidst!"

Man gjorde Plads ved Bordet,
Og han satte sig da ned;
Med Glas og Kniv og Gaffel
Han gjorde god Besked;
Sin Mund han dog ei brugte
Alene til sin Mad,
Nei, han var høist veltalende
Og stolt og sjæleglad.

Men Kromadamen hvisked
Til Blunt: „Endnu en Rest
Jeg har af lange Flasker,
Fra sidst her var Fest.
Dem henter jeg tillige
Med langlivede Glas;
Jeg troer, til Gildets Punktum
Kan de komme tilpas.“

„De er jo dog en Engel,
Min deiligste Madame!“
Udraabte Blunt, — hun trued,
Men smiled dog til ham,
Og smutted ud og bragte
Snart paa en Bakke fiin
De lange, slebne Bægre
Og den skummende Viin.

Ved dette Syn Hr. Bertel
Sprang henrykt fra sin Stol;
Han pilled af behændigt
Den blanke Stanniol,
Han lod saa Proppen flyve
Og knalde høit, og gik
Fra Stol til Stol og skjænked
Den olympiske Drik.

Nu Jublens Thermometer
Steeg mange Grader til;
I alle Hjerter tændtes
Den guddommelige Ild;
Den strenge Madame Sappi
Blev vennehuld og sød, —
Og ak! Hr. Limmers Næse
Den glimted som en Glød.

Begeistret som en Satyr
Slog Degnen for sit Bryst:
„Men hvad er uden Sang vel
Alverdens Fryd og Lyst?
Den er jo Livets Blomster!
Lad os synge da en Sang,
Jeg lærte paa Regentsen
Nummer tre, i anden Gang!

De Herrer den vist kjende?
Det Bedste er, jeg troer,
Vi slynge vore Stemmer
Til en fiirdobbelt Snor!
Kom an!“ — De Mellemstemmer
Var Ramm og Blunt tilpas,
Primo Tenor sang Philo,
Og Bertel anden Bas:

„Trætter Dig Livets Strøm?
Vaagn da fra Døs og Drøm,
Hører Du Propperne knalde?
See, som velsignet Regn
Over en solbrændt Egn,
Perlende Dugdraaber falde.

Yndige Farvespil,
Modnende Sommer=Ild
Straaler fra svulmende Ranker;
Druernes Gud er stor,
Rigt i hans Tempel boer
Jubel og glimrende Tanker.

Drik, som Du skal og bør,
Klag, om Du kan og tør,
Saa over Jordlivets Trængsler;
Sorgen gaaer strax til Ro,
Hjertet sig vugger jo
Huldt i livsalige Længsler.

Ud fra sit stille Hjem
Strømmer saa Sangen frem,
Vaarfriske Blade og Blommer;
Hver en Stund klar og ny!
Ja, under Rankens Ly
Smiler en evig Skjærsommer!

Staa ei der stum, men tal:
Er i en Jammerdal
Saa dine Timer henfløine?
Her, hvor os vinker sødt
Himmelblaat, Rosenrødt —
Læber og tindrende Øine!"

Med Haandklap og med Bravo
Blev lonnet deres Qvad,
Og alle Glas blev tomte
I munter Bunterad;
Hoirøftet blev nu Talen
Og Ordet mere frit,
Ret Ingen vilde høre,
Men hver fortalte Sit.

Og der var ingen Tunge,
Som jo dygtigt fik ſig rørt;
Madamen declameerte, kun
Af Krokonen hørt.
De unge Pigers Stemmer
I Choret Gjenlyd gav;
De loe ſom Morgenlærker,
Og vidſte knap hvoraf!

Nu meldtes dem fra Stalden,
At Alt i Orden var,
Natſtormen lagt til Hvile
Og Himlen reen og klar,
At nu det var paatide,
Da det gryede ad Dag; —
Tilvogns de ſteeg da Alle
Og ſatte ſig i Mag.

Krokonen den unge,
Fik mangt et venligt Nik,
Men Blunt med Fingren sendte
Et Kys — og saa et Blik!
Da smeldede de Pidske,
Porthunden gjøede, sprang, —
Snart dulgtes Karavanen
Af Krattets Bladehang.

Fra Busk og Græs dem mødte
Den sødeste Sommerduft,
Om deres Kinder svøbte sig
Den stille Morgenluft;
Kun Skoven endnu mumled
Om Nattens Storm og Støi,
Fra Mosen op, nær Veien,
De vilde Ænder fløi.

Men treven var den Kjørsel
Paa den opblødte Vei,
Søvndyssende, og længe
Det vared heller ei,
Før alle Øine blunded.
Ingen hørte eller saae
Smaalærkerne at qviddre
Eller Solen opstaae.

8.

Herr Oberſten, den gamle,
Den Herre til Væringgaard,
Var fredeligt henſlumret
Og lagt paa ſorten Baar,
Med Støvler og med Sporer,
I ædel krigerſk Pragt,
Af ſine troe Dragoner
Længſt til Capellet bragt.

Han havde mange Penge,
Men endnu fleer af Aar;
To Aar er kun forløbne,
Da han med graanet Haar
Til Væringgaard hjemførte
Et Barn ſom Fæſtemø;
Men bort fra al den Glæde
I Vaar han maatte døe.

Eensom den unge Enke
Nu sad, som det sig bør,
Det sorte Haar omvundet
Af hviden Crepe og Slør.
Et Barn hun var som Hustru,
Nu saae hun næsten ud,
Som en faderløs Ungmø,
En forsvunden Somands Brud.

Den Morgen var saa stille
Efter Nattens Storm og Strid,
Og Solen stod paa Himlen
Huldt smilende og blid;
Da gik den unge Frue
I Havens lune Gang,
Mens alle Blomster dufted,
Og alle Fugle sang.

Hvad Fuglene sødt qviddred,
Som de var lært og vant,
I hendes unge Hjerte
Et villigt Echo fandt;
Og Blomsterduften strømmed
Som et Sundhedskildevæld,
Og søde Minder vaagned,
Som styrked hendes Sjæl.

Ind vandred hun i Skyggen
Paa gruusbelagte Gang;
I hendes Tanker nynned
Et Minde, som en Sang.
Hun satte sig paa Bænken
Ved stille, blanke Aa;
De hvide Svaner fornemt
Paa deres Frue saae.

I hendes Tanke nynned
Et Minde, som en Sang;
Det var en Blomst, en lille,
Fra hendes Foraarsvang;
En Blomst, der aldrig mister
Sit Liv, sit Farvespil,
Men sødt livsaligt dufter,
Saasnart kun Hjertet vil:

„Hvilende,
Lukkende
Tæt Dig i Favn,
Smilende,
Sukkende
Henrykt dit Navn,

Kjæler jeg,
Dysſende
Sorgen i Blund,
Stjæler jeg
Kysſende
Liv fra din Mund.

Vinger den
Svævende
Tanke mon faae,
Bringer den
Bævende
Barm til at ſlaae;
Mødes de
Smægtende
Længſeler da,
Nødes de
Nægtende
Blik til et Ja!“

Blødt ſom et Net ſig ſlynged
Den ſøde Melodie,
Om Ordene og bare
Et Billed frem deri,

Der som Maanen bag Skyen
Snart svandt og snart kom, —
Da vaagned hun af Drømmen
Og saae sig hurtigt om.

En Klang af Sølverbjælder
Det var, og i Galop
Den lille Hund kom logrende
Og sprang paa Bænken op.
Saa hørtes tunge Fodtrin,
Og frem hun ile saae
Huusholderſken, den trinde,
Saa raſk, det vilde gaae.

Heel aandeløs, forpuſtet
Hun meldte da strax:
„En Gjæſt vi nu har faaet,
Men af et eget Slags.
Paa Veien hiſt var væltet
En Vogn med Herrer tre,
Og Een var saa forslaaet,
Det var en Gru at see.

Jeg stod juſt da paa Blegen;
To Herrer og deres Kudſk
Ham bare ind fra Veien
Og lagde ham ved en Buſk.

Der laae han, hvid som Linet,
Man hørte ei et Suk,
Mens Blodet randt fra Panden, —
Men, Gud! hvor var han snuk!

Jeg skyndte mig da til dem,
Og bad dem strax paastand,
At bære op paa Gaarden
Den stakkels, unge Mand.
Det grønne Kammer oppe
Jeg hurtigt ordne lod;
Jeg vidste jo saa sikkert,
Det var Dem ei imod.

Den syge Mand paa Sengen
Endnu bevidstløs laae,
Da han blev let forbundet
Saa godt, det vilde gaae;
Den yngre Herre klipped
Hans Haar og lagde Baand
Om Saaret, som det syntes,
Med meget øvet Haand.

Saa vaagned han af Dvalen,
Et Suk, et dybt, han drog,
Og mumled et Par Ord og
Sit Øielaag opslog.

Men, Jesus! hvilke Dine!
Nu har jeg mange seet,
Men, sandt for Gud, kun sjelden
Af saadan Qvalitet!

Med Hamborgervognen
Har jeg sendt Lars afsted
At hente Doctor Jensen
Og bringe strax ham med.
Og gamle Karen sidder med
Sit Sytøi udenfor
Hans Dør, som Vaagekone,
I den lange Corridor.

Nu er de Andre reiste,
Kun knap var deres Tid;
Den Ældre loved venligt dog
At komme snart herhid.
Hvad det dog er for Fyre,
Jeg gjerne vide gad;
Jeg havde ei ret Hjerte til
At spørge dem ad!" —

9.

— Alt Roſerne var falmed',
Men i deres rige Dragt
Stode de høie Malver
Rank ſom en prægtig Vagt
Til Høire og til Venſtre
Omkring den Bowlingreen,
Der foran Haugeſtuen
Laae fløielsblød og fiin.

Blank ſtod paa Himlen Solen
I ſtille Sommerdag,
Fra fjerne Landsbykirke
Man hørte Timens Slag;
Sangfuglene ſad tauſe,
Og kun en flittig Bi
Gav Lyd, naar paa ſin Hjemvei
Den iilſomt drog forbi.

I Huſets andet Stok man
Et Vindve aabnet ſaae,
Hvor nu ſaa mange Dage
Den fremmede Syge laae;
Han havde taalmodig holdt ſig,
Som Lægens Alvor bød,
Der ham beſindigt varsled,
Det gjældte Liv og Død.

Først nu det var forundt ham
At hæve Hovedet lidt,
At ſidde paa en Sopha
Og vandre et Par Skridt;
At livne ſine Tanker
Ved et friere Blik,
At qvæge ſit matte Hjerte
Ved Luftens Balſamdrik.

Men nede i Verandaen
Huusfruen ene ſad,
Omſkygget tæt af Vedbend,
Jasmin og Gedeblad;
Taus tankefuld og bøiet
Over ſit Sytøi ned,
Hun kunde deroppe høre
Den Syges ſagte Fjed.

Hun hørte, hvor han ſtemte
Guitarrens Stræng og hvor
I alle Tonearter
Han følte ſig for.
Først nynned han kun ſagte
Til Strængelegens Klang,
Men ſnart med Eet ſig hæved
Hans Stemme til Sang:

„See, Lamperne blinke
I Skoven og vinke
Til Droslens og Bogfinkens pyntede Hjem,
Der Strængene klinger
Og Sværmen ſig ſvinger, —
Min Kjæreſt og jeg, vi er ogſaa blandt dem.“

Da kaſted hun ſit Sytøi
Og heftig op hun ſtod,
Den friſke Foraarsroſe
Hendes Kinder forlod.
Men atter ſank tilbage hun
I Lænеſtolens Skjød,
Mens fra de ſøde Øine
En Taareſtrøm frembrød.

Der var kun Een i Verden,
Som kunde denne Sang!
Kun Een, hvis Stemme eied
Saa vidunderlig Klang!
Hun skjulte sine Dine,
Hun ganske stille sad,
Med Hjertets Slag hun fulgte
Det idylliske Qvad:

„See, Lamperne blinke
I Skoven og vinke
Til Droslens og Bogfinkens pyntede Hjem,
Der Strængene klinger
Og Sværmen sig svinger, —
Min Kjærest og jeg, vi er ogsaa blandt dem.

I Dandsen vi træde,
Men dølge vor Glæde,
Dybt gjemmes i Barmen vor Hemmelighed;
Vi blusse, vi gløde!
Det er just det Søde,
At Ingen i Verden det aner og veed.

Vi vove selv ikke
At mødes med Blikke,
Skjøndt lænkede ved det usynlige Baand;
Hvad Taushed bevarer,
Mig sødt aabenbarer
Et Tryk af din lille, velsignede Haand.

Som Snoren af hvide
Coraller mon glide
Let gjennem din Fletnings sortglindsende Pragt,
Saa sees nu, saa dølges,
Saa slynges, saa følges
Vort Liv og vor Tanke i Kjærligheds Pagt."

Og da de sidste Toner
Svandt som en Morgendug,
Hun reiste bly sit Hoved
Fra Bordet med et Suk;
Hun tørred sine Taarers
Mildt dulmende Strøm,
Og saae ud over Haven
Som vaagnet af en Drøm.

Der ſtod den gamle Doctor,
Han bøied ſig juſt ned
Og plukkede en Neglik
I det rige Blomſterbed.
Han nærmed ſig Verandaen,
Han traadte ind, og hun
Modtog ham med et Haandtryk
Og en ſmilende Mund.

Han ſatte ſig og ſagde: „Har
De hørt vor Patient?
Hvad ſynes De, min Frue!
At min Kunſt har fortjent?
Jeg uden Pral tør glæde mig
Ved dette nye „Bliv“!
Jeg troer i ham er ſparet
Et ædelt, frodigt Liv.

Jeg har ham givet Haab om
Imorgen — eller ſaa —
At ſtedes for Deres Aaſyn
Og ud i Haugen gaae.
Jeg ſyntes, det virked bedre
End noget Roborans;
Jeg ſjelden ſaae en ſundere
Natur end hans.

I Deres Sorg, min Frue!
Vi volde Dem Besvær.
Men en Kjærlighedsgjerning
Var Dem jo altid kjær.
Snart kan han dog forlade
Dette stille Paradiis!“ —
Han taug og af Guldbaasen
Tog sig hurtigt en Priis.

Han ordned sig til Afsked,
Han trykked Fruens Haand.
Hun vilde talt — hun dvæled,
Som fraværende i Aand.
Hun vilde ham forsigtigt
Udspørge, ak, men før
Hun Ordet fik paa Læben,
Han svandt bag Salens Dør.

Den Nat var uden Slummer,
Den Dag var uden Fred,
Det syntes hende, Timerne
Bar Bly paa deres Fjed.
Og end en Nat, og end en Dag
Ei Ro blev hende undt;
Da kom den gamle Tjener
Og meldte — „Hr. Blunt!“

Paa Tjenerens Skuldre støttet
Han traadte langsomt ind;
Omkring de krusede Lokker
Laae end det hvide Bind.
Ind gjennem Viindruløvet
Just Sommersolen loe;
Den gamle Tjener fjerned sig,
Og de blev ene To.

Der hørtes intet Udraab,
Der saaes ei Comoediespil;
Gjensynet gik saa trøstigt
Og heelt naturligt til.
Men tause stod de Begge
De gjemte i deres Bryst
En sød, en ængstlig Glæde,
En smerteblandet Lyst.

I Begges Sjæle dæmred
Den samme Tanke frem,
Et Baand med Eet den fletted,
Der gjenforened dem;
Et Stjerneskud den ligned
Der just tilsammen faldt
Med det lønlige Ønske,
Og lovede dem Alt. —

Der ſad nu paa Divanen
Det unge, ſkjønne Par.
Hans Die ſpeided rundtom
I Salen, hvor de var.
Da hviſked han: „Dorthea!
Jeg er hos Dig? — men hvor?“ —
Hun taug; med Rødmen peged
Hun paa ſit Sørgeſlor.

Der ſoer et Glimt af Glæde
I Barmens dunkle Bo,
Og paa hans ædle Aaſyn
Der leired ſig en Ro,
En Ro, ſom den kun eier,
Der haaber og troer;
Men fra hans glade Læber
Ei voved ſig et Ord.

Men hendes Øine hviled
I hans, og det var klart,
At eet og ſamme Billed
Blev Begge aabenbart.
Da brød han ud: „Dorthea!
Ak, huſker Du dengang?“
Han aabnede Claveret
Og ſatte ſig og ſang:

„Ak, mindes Du, vi kom fra Dands
Og vandred gjennem Byen;
Nathimlens rige Fakkelkrands
Var slukt af Taageskyen.
Du tripped paa de pene Been
Adroit og let fra Steen til Steen
Og jeg holdt Paraplyen.

Den Vandring klart i Mindet staaer,
Og aldrig har jeg glemt den;
Jeg var kun sytten, atten Aar,
Og Du kun sjorten, femten.
Dybsindig ei vor Tanke var,
Men Tungen frit fra Hjertet bar
God Lystighed og Skjemten.

Og Svar og Gjensvar fulgtes net
Som Rimet i Terziner,
Som i en capricieus Duet
To friske Violiner.
Vi var i Læ for Nid og Nag,
Den hele Kjøbstad sov jo bag
Nedrullede Gardiner.

Vi kom til Torvet; som en Elv
Det flød med sorte Vover.

Du ſtandſed her og bad mig ſelv
At bære Dig derover.
Jeg vandrer end ſaa tidt, ſaa tidt
De hundred, lykkelige Skridt
I Drømme, naar jeg ſover.

Saa glad jeg Dig paa Armen tog,
Mens vi blev ved at ſnakke;
Din ene Arm fortroligt ſlog
Du blødt omkring min Nakke.
Det gik for ſmaa og rebne Seil,
Som var det Torv et iisglat Speil,
En ſteil, livsfarlig Bakke.

Jeg flytted langſomt mine Been,
Og lod Dig varligt glide
Ned paa din Faders Trappeſteen
Og ſtod ſaa ved din Side.
Hvi dvæled vi? ak, aabenbart
Det var Gud Amor blevet klart,
At nu var det paatide!

Han lærte os at kjende nu
To Læbers ſøde Varme.
Du trykked mig med ſtille Blu
I dine unge Arme.
Vi glemte Alt omkring os, Alt,

Vi hørte ei de Dryp, der faldt,
Paa Silkeskjermen larme.

O, dette lange — lange Kys,
Vor første Blomst i Vaaren,
Det lever end, som var det nys
For os til Verden baaren.
Det lever som min bedste Skat
I Glædens Solskin, Sorgens Nat,
I Smilet og i Taaren."

Han reiste sig, han stod da
Med et Spørgsmaal i sit Blik,
Der klart fra hans Hjerte
Til hendes Hjerte gik:
„Siig, Elskte! tør jeg bære
Et Fremtidshaab herfra?"
Og hendes Blik ham svared
Huldsaligt med et „Ja!"

To Timer derefter
Glad, gjenfødt og ny,
Han rulled hen ad Veien
Til Kong Valdemars By.

Da tænkte han paa Limmer,
Og høit af Glæde loe:
„Nu kan jeg bringe Fyren
I hans Alderdom til Ro!“

Et Billed af en Fremtid
Med blaa og skyfri Luft,
Hvor alle Livets Blomster
Ham loved deres Duft,
Drog som et Panorama
Hans indre Blik forbi.
Den lille Fru Dorthea
Var Solen deri.

10.

I Gjæstgivergaarden
I Atterdags By,
Med Udsigt just til Taarnet,
Som kneised høit i Sky,
Der sad Hr. Ramm alvorlig
Ved Vindvet i en Krog,
Og lod, som han læste
En Comoediebog.

Han ændsed ikke Himlen,
Der var saa sommerblaa,
Han saae ei til Ruinen,
Der for hans Øie laae.
Hvi skulde han og fængsles
Af den gamle, døde Muur,
Naar Blikket turde drukne
I en deilig, ung Natur?

Men paa hans kloge Pande
En Alvor der var,
Om indre Kraft og Fasthed
Den Vidnesbyrd bar.
Hans Die var vel venligt,
Men dog kjækt og bestemt.
Et Træk om Munden røbed
Baade Lune og Skjemt.

Der sad hun, Nina Sappi,
Saa rank og fiin og let,
Ved Salens anden Side
Paa en lav Tabouret;
Fra Flygelets Tangenter,
Som saa færdigt hun slog,
For sin Tanke hun hented
Et klart og fyndigt Sprog.

Som i en Vaarvind bugges
Det saftgrønne Siv,
Saa fik her hendes Skjønhed
Som et forhøiet Liv,
Midien den myge Blødhed,
Det brune Haar sin Pragt,
Nakken den fine Bøining,
Ved Tonernes Magt.

Og som to Duer følges
Paa sommerlig Flugt,
Snart fjernes, snart mødes,
Saa svævede smukt
Den unge Piges Hænder,
Som i en Alfedands,
Og flettede af Toner
Den rigeste Krands.

Hun slutted Phantasien,
Et lille Suk hun drog,
Hun vendte et Par Blade
I en opslaaet Bog.
Og efter en ret dristig
Accordfølges Gang,
I et roligt Andante
Sødt smeltende hun sang:

„Giv mig, til Tegn at Du din Villie
Vil boie efter min, en Lilie!“
Hun lagde Haanden blødt om Stilken
Og saae paa ham og spurgte: „Hvilken?“
„Jeg valgte helst,“ han sagde, „Knoppen;
Lig Sommerfuglen, svøbt i Puppen,
Den lover, men den holder ofte
Langt mere, end fra først den lovte.“

Hun sagde: „Revet løs fra Stammen,
Som Barnet, fjernet langt fra Ammen,
Den vil sit unge Hoved bøie,
Og aldrig aabne Dig sit Øie!“
„Men jeg“, han svared, „jeg vil nære
Den med mit Hjerte og min Ære!“
„Ja da“, hun svared, „vil den Fagre
Dig liig en Engel huldt omflagre,
I Himlens Fryd, i Jordlivs Smerte,
Og døe af Glæde ved dit Hjerte!“
Vaarsolen smiled, Vinden lusted,
Sig Knoppen aabned huldt og dufted.
De vandred langsomt ned i Dalen,
Fromt hilsede af Nattergalen.
Langs Veien straaled Rosens Kerter,
Der var en Fred i Begges Hjerter.“

Da reiste Ramm sig ivrigt
Fra sin Stol og sin Krog,
Og kastede paa Gulvet
Den uskyldige Bog:
Med hastige Skridt han
Til Pigebarnet gik;
Hun vendte sig og smiled
Med lidt forundret Blik.

„Tilgiv mig, Signorina!
Maaskee min Dom er gal, —
Men var de Vers ei matte,
Og Elskeren fatal?
Thi hele Trylleriet
Det lagde selv De til
Ved Deres søde Stemme
Og Deres Hjertes Ild!

Jeg kan ei rigtig døie
Det altfor fine Spind,
Mig er det Djerve, Drøie
Meer efter mit Sind.
Som Theerosens Bæger
Maa Tankens Blomster fiint
Udfolde sig naturligt
Og ikke forpiint.

Og den Musik, den velske,
Mig huer heller ei,
Den knuger paa mit Hjerte
Saa slæbende og seig.
Det evige sostenuto,
Som ved en Lænkes Tugt,
Jo lammer Phantasien
Hver Vinge til Flugt.

Hvis Riimſmedden vidſte
Sit eget ſande Gavn,
Han nævned altid Tingen
Strax ved ſit ſimple Navn;
Saa ſkrued han ei Strængen
Saa høi og ſaa ſtram,
At ofte den maa briſte
Til evig Spot og Skam.

Jeg mindes fra min Barndom
En lille Elſkovsſang,
Som mig en gammel Tante
Har ſunget mangen Gang;
Og altid, naar jeg hørte den,
Stod levende for min Hu,
Den, ſom jeg tidligt elſkte,
Og jeg elſker endnu.

Kun ſvag var Tantes Stemme,
Det var, ſom i en Drøm
Om Fortids ſøde Minder
Den blev ſaa blød og øm.
Hvergang hun havde ſunget
Var hendes Øie vaadt;
Det gjaldt hendes Hjerte,
Det anede jeg godt.

Min Elſkte var en lille Een,
Da forſt jeg hende ſaae
Hen over Scenen ſvæve
Med Pſychevinger paa.
Og ſom en Fortids Ridder
Jeg ſvoer ved Elſkovs Gud
Den Roſenknop at plukke,
Naar den var foldet ud.

Hun voxte op, blev deilig,
Selv holdt jeg trofaſt ved
Min Tantes Qvad og Haabet, at
Min forſte Kjærlighed
Den ſidſte ſkulde blive!
Jeg vil, hvis De har Lyſt,
Dem ſynge disſe Toner
Mig ſelv til Ro og Trøſt."

Han ſatte ſig ved Flygelet,
Han dvæled et Minut,
Som den, der ſtaaer og venter
Den ſidſte Skranke brudt.
Raſk hæved han ſit Hoved, —
Og til ſindrig Harmonie
Med dæmpet Stemme ſang han
Den ſimple Melodie:

„Han vidste mange faure Ord,
En Tankevæv han kunde flette,
Hvis Islæt var en Rosenflor, —
Om Alt, hvad i et Hjerte boer,
Han kunde yndefuldt berette.

Hun sad og saae paa ham saa tyst,
Med Undren i det søde Øie,
En aldrig forhen anet Lyst
Fik Liv i hendes unge Bryst
Og hæved Barmens Liliehøie.

Men da hun ret fik aabent Syn
For dette Skjønhedsliv, der lued
Med Kraft ud fra hans dunkle Bryn,
Opklaret ved et Tankelyn,
Som i et Speil sig selv hun skued.

Med henrykt Skræk hun saae i Løn
Ham der i Billedet at knæle,
Saa elskelig, saa varm, saa skjøn,
I hver hans Mine bad en Bøn,
Der gjældte Begges unge Sjæle:

„Bønhør! — hvis ei, maa jeg herfra!
Da svinder brat, hvad nys jeg malte!“
Hans sidste Ord var dette Da, —
Men hendes første var et Ja! —
— Den Stund de ikke mere talte!“

Han endte Ritornellen
Med skjødesløs Fart
Og loe: „Nei, dette Billed
Har heller ingen Art!
Det er en daarlig Beiler,
Som trænger til mange Ord,
Naar blot en lille Kjende
Han haaber og troer.

Saa er jeg mere dristig,
Jeg veed, hvordan? og hvad?
Jeg trykker Kysets Rose
Paa Haandens Lilieblad,
Og spørger Pigebarnet
Saa freidig og glad:
Skal vi paa Livets Vandring
Ei følges kjærligt ad?“

Som sagt, saa gjort! Hun rødmed,
Hun smilede sødt,
Den skjønne Pande segned
Hen mod hans Skulder blødt.
Han løfted hendes Hoved,
Han kyssed hendes Mund, —
Og saa var de forloved
I den selvsamme Stund.

Som tvende Dugdraaber
Paa eet og samme Blad
Med Eet kan flyde sammen
Og aldrig skilles ad,
Saaledes deres Sjæle
I det salige Nu
Formælede sig og skabte
Det fortrolige Du!

„Nu er Du min, Ninetta!“
Blev Ramm alvorlig ved;
„Du er, som sagt, min første,
Min eneste Kjærlighed!
Hvergang jeg atter saae Dig,
Hvor Du var blevet stor,
Fik Hjertets Blomster Solskin
Og stod i bedre Flor.

Ak, ja! Du har da dandſet,
Men viſt paa Torne tidt,
Mens Dine Øine ſmiled,
Har Hjertet ofte lidt.
Kom trygt nu ved min Side,
Med al min Kraft, mit Mod,
For Snoge og for Torne
Jeg vogte ſkal din Fod.

At blive Skueſpiller
Det har jeg aldrig drømt,
Thalia, Melpomene
Jeg har kun tjent paa Skrømt;
Den ſkjønne Kunſt jeg voved
At laane, for her
Naturligt, uden Opſigt
At komme min Elſkte nær.

For Kunſten og for Standen
Al Ære og Reſpect!
Men mig en anden Gudinde
Tog i ſin Varetægt.
Hun til Emblem har Slangen,
Og i kraftige Ord,
I Urter og i Stene
Al hendes Viisdom boer.

Hun tænde skal vor Arne,
Hælde Guld i vort Skriin,
Og presse i vort Bæger
Den klare, søde Viin.
Men Du vil Huset smykke
Med Ynde, Liv og Lyst,
Og værne huldt om Sæden
For Evighedens Høst!

Kom nu, Ninetta mia!
Tag Hat og Kaabe paa;
Lad Arm i Arm os sammen
Til Pakhuset gaae,
Hvor begge de Gudinder
Med Maske og med Dolk
Har deres Tempel aabnet
For et nysgjerrigt Folk.

Nu Prøven vist er færdig.
Bered Dig nu til
At see paa vore Brædder
Et selsomt Skuespil.
Jeg skulde meget feile,
Hvis ikke der jeg fandt
Med Myndighed og Iver
En kraftig Bundsforvandt."

11.

Paa Scenen, som forestilled
Et Huus i landlig Egn,
Der stode nu forsamlede
Hr. Limmer, Bertel Degn,
Fru Sappi og Hr. Philo
Og den lille Babet; —
De var just ved at prøve
„Kong Pharaos Portrait."

Af Klipfisk, Tran og Tjære,
Af Sild og Hamp og Sprit,
Var der en Atmosphære,
Der dog mildnedes lidt
Ved Luftninger, der gjennem
To aabne Luger fik
En fri Entree, og viftende
Igjennem Templet gik.

De skarpe, skraae Solstraaler
Og Sommerhimlens Blaae
Med ironiske Blikke
Til Scenens Landskab saae.
I Lugerne sad Spurve,
De qviddrede saa froe,
Grandgiveligt det lød,
Som de spottede og loe.

Man var ved sidste Scene,
Og Limmer nok saa net
Med Værdighed forenede
Ung Philo og Babet;
Da lød en kraftig Stemme
Fra Salens Baggrund: „Slet!
I spille Begge usselt!
Saa havde jeg dog Ret!“

Da blev der brat en Stilhed.
Babet hun hvisked blot:
„Ved Gud! der har vi Fader!
Nu gaaer det aldrig godt!“
Men Madame Sappi blegned,
Og Bertel, heel confuus,
Trak baglænds sig og væltede
Fast Aagerkarlens Huus.

Da traadte frem for Dagen
Den Præstemand god,
Bredskuldret, høi og mægtig;
Med lange Skridt sin Fod
Hen over Bænkerækkerne
Han løftede, og lod
Sig ikke standse, før han
Paa Scenens Brædder stod.

Han stilled sig i Midten,
Mens som en spidset Piil
Til Høire og til Venstre
Han sendte et Smiil.
Han hilste rundt i Kredsen
Med overlegen Ro,
Men lod sit Blik dog dvæle
Ret kjærligt paa de To.

Han hævede sin Stemme;
Den klang som reent Metal,
Og fulgte Tanken sikkert
Med saadant Tonefald,
At man sig følte tryg for,
At den forfeiled ei
Med rette Vægt og Fylde
At gaae den rette Vei:

„Jeg meer end nok har skuet
Af dette Skuespil!
Saa det var, gode Jørgen!
Alt, hvad Du kan og vil?
Og Du, min lille Stine!
Det var da saa omtrent,
Hvad din Begeistring mægted?
Det var ei stort bevendt!

Naar nu jeg bryder Staven
Og fælder Dom, — ei sandt? —
Er jeg en grum tiranno,
Eller ogsaa en Pedant,
Hvis Hjerte er for Kunsten
Som et tilsløret Speil?
Det kunde dog nok hænde,
I tog en Smule feil!

Ei støtter jeg fortvivlet
Min Pande imod Væg;
Ei tørrer jeg mit Øie,
Rørt ved mit eget Præk;
Ei Blikket tragisk hæver
Jeg mod Soffittens Blaae; —
Jeg siger tørt og myndigt:
See, her skal Skabet staae!“

Her vendte sig nu Degnen
Og mumled ved sig selv:
„Den Tale er et Stigbord
For Begeistringens Elv.
Nu gad jeg seet, om Jørgen
Har i sin Næse Been,
Om „Staalet“ i hans Villie
Kan vælte denne Steen!“

„Som sagt“, saa vedblev Præsten,
„I feile, hvis I troer,
At i mit Bryst for Kunsten
Ingen Kjærlighed boer.
Nei, jeg har just for Kunsten
Den rette Respect, —
Bønhaser kun jeg hader
Og deres hele Slægt!“

Her hurtigt han med Haanden
Hen over Panden foer:
„Jeg sad engang til Middag
Ved en Skuespillers Bord.
Han, jeg, hans Søn og Datter
Var det hele Compagnie, —
Samtalens Blomst udfolded
Sig broget, kjæk og fri.

De Unge var Elever,
Men deres Kald kun svagt.
Det smertede den Gamle,
Der stadigt tog i Agt
At aabne deres Øine,
Og i Samtalens Gang
Han af og til saalunde
Røbed sit Hjertes Trang:"

„Er Kunsten lang og Livet kort,
Saa bør vi vel itide ændse
At faae en selvskabt Flor paa vort
Tilmaalte Rum, med Skjel og Grændse.

Skal Floren trives, maae vi først
Faae Kundskabs Kilde til Udvikling,
Hvis ei hver Blomst skal døe af Tørst
Og staae kun som en vissen Stikling.

Træd ikke med forvoven Hu
Til nogen Kunstens Helligdomme;
Med Hjertet tomt og knust vil Du
Fortvivlet snart tilbage komme.

Grib ikke med vanhellig Haand
Den strenge Dolk, den muntre Maske;
Dig brænder let, liig Fyrrespaan,
Gudindens Alterild til Aske.

Men har Du Kræfter, har Du Kald,
Og klar Bevidsthed om din Evne,
Træd sindig da i Kunstens Hal,
Men vær beredt paa Kampens Stævne.

Thi Kamp Dig venter, heed og haard,
Med tusind Blændværk, tusind Smerter,
Og Seiren tidt er uvis, naar
Alt slukkes Jordelivets Kerter.

Den, som vil høste Laurens Blad
Ved Banens Meta, uden Anger,
Maa være vaagen med sit Had
Til Smigers Gift og Avinds Slanger.

Naturen er den første Norm,
Den er en Kunstners rette Amme;
Har Kunsten naaet Naturens Form,
Er begge To Eet og det Samme.

Det Kunstige er Kunst dog ei,
Men kun gjenfødt ved Idealet
Det skuffe kan, liig Contrafei
Af Mesterpenslen skabt og malet.

Saa Sandhed som en Lov bør staae
Og holde hver en Kunstner Stangen:
Paa Retten Livet skues maa,
Og ikke vise sig paa Vrangen.

Den tredie Lov vel Anstand er,
En Gratie, der huldt udbreder
Sin Glands paa hvert et Punkt og hver
En Vei, som Kunstens Yndling træder.

En Sjouer selv — en Trappetøs
Kan jo med Gratie fremstilles,
Jens Olsen vorde gracieus,
Naar blot ved Lunets Magt de spilles.

Thi Lunet er som Guldet, lagt
Til Pryd om Perler og Demanter,
Det hæver Viddets rige Pragt,
Og skjuler alle stygge Kanter.

Før man vil declamere, maa
Man lære rigtig redt at tale;
Og lære taaleligt at gaae,
Før man betræder høie Sale! —

Det er omtrent det Apparat,
Hvormed man tør til Templet stige.
Er det istand hos Dig, Krabat?
Er det paa rede Haand, min Pige?

Nei! — Du, min Søn! — jeg seer det nok —
Trak ei Talentets Lod af Urnen,
Din Fod ei passer til en Sok,
Og heller ikke til Cothurnen.

Gaaer Du med Kaarde og Barett
Og troer Dig ret en vakker Ridder,
Seer vi fast Jeppes, Arvs Portrait
Kun, hvor Du gaaer og staaer og sidder.

Og omvendt: naar Du os engang
Vil male Bondeklods=Maneren,
Saa kjeder Du, gjør Tiden lang,
Thi altid skimtes Cavalieren.

Du bærer kun et ydre Skjær,
Men uden indenfra at lære
At ikke være den, Du er,
Men være den, Du skulde være! —

Min Datter! Du gaaer ikke fri
For min Kritik! — Er i din Tanke
Du Dyveke og Eboli, —
Jeg seer dog kun en lille Janke.

Gjør Du Dig yndig, fiin, naiv,
Og troer, det er Dig selv, Du spiller,
Saa er det værre! — Uden Liv
Du maler Metter og Perniller!

I mægte ei at naae den Krands,
Der smykker de gudsendte Præster;
Vær glade, hvis med aaben Sands
Ved Festen I kan staae som Gjæster!

Dødsynd mod Kunsten er det, naar
Man uden Kald, med laante Psalter
Dumdristig til dens Tempel gaaer
Og skjæmmer Offret paa dets Alter!"

Her mumled Bertel: „Fatter
Er en Hund paa en Fiol!
Det var en deilig Præken!
Og hvilken Prækestol!"
De Unge stod forlegne,
Med Smiil Madamen saae
Til Linmer; men Pastoren
Ei agtede derpaa:

„Nu siig mig, passer dette?
Man skulde næsten troe,
Det Hele kun var møntet
Paa Eder begge To.

Jeg aned længe Faren;
Men jeg lod Sagen gaae
Sin skjæve Gang, indtil jeg
Fik Grund til ret at slaae.

Ei sandt, I selv maae føle,
I har gjort galt Bestik?
Beruste — ei begeistred —
Ved den olympiske Drik?" —
Her Jørgen og Kristine hen
I Fadrens Favntag gik;
Den Ene fik et Haandtryk,
Et Kys den Anden fik.

„Spil da for Folk i Aften, —
Men, saasandt jeg er Præst,
Nu har idag I Begge
Eders sidste Rolle læst.
I giftes skal — forstaaer sig —
Og det om føie Tid;
Kun ei, som her, saa løseligt,
Men lidt mere solid.

Et Hverv jeg byder Jørgen,
Som just han passer til:
Du synger godt og færdig
Du er i Orgelspil.

Og Dig, min lille Stine!
Vil det nok være kjært
At lære Smaaglutter Alt,
Hvad selv Du har lært!

„Min Søster!“ vedblev Præsten
Til Madame Sappi vendt,
„Har Du forglemt mig ganske?
Og har jeg det fortjent?
I langsommelige Tider
Du ei en Toddel skrev,
Din Huusbonds Død — det Budskab
Bragte dit sidste Brev.

Tilgiv! en Streng jeg rører,
Som ei man burde slaae!
End smerteligt den bæver, —
Jeg tvivler ei derpaa.
Bag disse malte Skjerme dog
Du Trøst og Lise fandt —
Og vistnok ogsaa Hæder!“
Tilføied han galant.

„Men see! en Vis histoppe,
Hvis ringe, svage Tolk
Jeg er, og til Formynder
Sig gjør for visse Folk,

Et mægtigt Baand har tvundet,
Der, som jeg haaber, nok
Vil drage Dig fra Vandring
Til Hjemmets Spinderok.

Ja, det er nu en Gaade,
Hvis Løsning jeg kun veed.
En ret alvorlig Glæde
Er dit Hjerte bered.
Det undred mig slet ikke,
Jeg feiled ikke, om
Paa dette lille Stikord
Selv Gaadens Løsning kom."

Knap havde Præsten udtalt,
Før fra Coulissen ind
Treen Doctor Ramm og Nina
Med sin blussende Kind.
Nu Moderen, lyksalig, blev
Med Kjærtegn overøst; —
Og der blev ret en Jubel,
Da Gaaden saa var løst.

„Jeg har," tog Præsten Ordet,
„Nu snart vort Dagværk endt;
Intriguen og dens Løsning vel
Jeg være kan bekjendt.

Eet staaer endnu tilbage,“
Han sagde med et Blik,
Der ikke just saa lempeligt
Til Degnens Hjerte gik.

„Vort Regnskab, min Hr. Bertel!
Opgjøres hjemme bedst.
De følger os imorgen
Paa Stines lille Hest.
Endnu det er paatide
I Glemsel Alt at slaae, —
Fik Provsten Sligt at vide,
Min gode Ven! hvad saa?“

Han bød sin Søster Armen
Og ilede afsted;
Og Doctor Ramm og Nina
De fulgte ogsaa med;
I Jørgens Arm fik Stine lagt
Sin Haand saa blød som Duun;
Bagefter listed Degnen,
Slukøret, men luun. —

— Som den eensomme Bauta
Paa øde, stille Val,
Nu paa den tomme Scene
Og for den tomme Sal

Stod Limmer her alene,
Ubevægelig og tyst;
Saa skred han ned til Lamperne
Med Haanden paa sit Bryst.

Med høicomisk Pathos
Tre dybe Suk han drog
Og declameerte Wallensteins
Berømte Monolog:
„Som en afløvet Stamme
Jeg staaer nu her!“ — da brat
Han følte, at to Hænder
Ham greb om Skuldren fat.

Og det var Blunt, den unge,
Den lykkelige Svend.
Han raabte: „Slæng nu Masken
Og disse Pjalter hen!
Tro ei, at her jeg taler
Kaadmundet og i Ruus:
Jeg et Asyl Dig byder
I mit Hjerte og mit Huus!“

Nissens Juleaften.

0

1.

Paa Mark, paa Eng og Bolig
Sneetæppet feſtligt laae,
Som Stjernen kaſted rolig
Sit klare Øie paa.

Saa vidt ſom Blikket naaede,
Var iisklædt Havets Bryſt;
De trætte Fiſkerbaade
Laae ſlumrende paa Kyſt.

Paa Gaarden, hvor med Gammen
Man holdt den glade Juul,
Sad tvende Niſſer ſammen
Ved deres Brød og Suul.

Med røde, spidse Huer,
Med lange, hvide Skjæg,
Sad de ved Lampens Luer
Bag lune Kjeldervæg.

Den Ene, Top, var Gjæsten,
Men Kop var Vertens Navn;
De vare Venner næsten
Fra deres Fødestavn.

Dog mens de sad ved Borde
Og kjækt i Sulet beed,
Tog Verten, Kop, tilorde,
Og han var meget vred:

„Jeg bød Dig hid, min Broder!
Som jeg saa gjerne gjør;
Men see de nye Moder, —
Min Grød er uden Smør!

Slet ikke vil jeg være
Nu meer i dette Huus,
Hvor knap saa megen Ære
Jeg nyder, som en Muus.

Da dette Huus sig reiste,
Med Tinde, Muur og Taarn,
Og stolt fra Klinten kneiste,
Hvor Intet saaes tilforn;

Da Haven her blev dyrket,
Fik Duft og Fuglesang,
Af Grønt i Skov ommørket
Det lette Raadyr sprang;

Da var det mig en Glæde
At see hiin Vikingæt
Her stolt at tage Sæde
Til fredelig Idræt.

Jeg kom til denne Bolig,
Som endnu her den staaer,
Og vogtede den trolig
I fire hundred Aar.

Jeg skjærmede den baade
For Røver, Tyv og Trold,
Jeg vogted den for Vaade
Af Ild og Fiendevold.

Men nu — jeg troer jeg hader
Nu baade Slægt og Huus;
Jeg veed, naar jeg forlader
Det, synker Alt i Gruus.

Man har, det tør jeg sige,
Mig haanet altfor slemt,
Især den Kokkepige,
Som Smørret har forglemt.

Hun selv dog kunde trænge
Til mig paa Livets Vei;
Men hun kan vente længe
Paa Hjælp, den kommer ei.

Den Kokketøs! den Taske!
Hvad bilder hun sig ind?
Avlskarlen, Jens, den raske,
Hun rækker tidt sin Kind.

Hvor tidt har jeg da tysset
Gaardhundens stærke Vov,
Saasnart jeg hørte Kysset
Og saae, Jomfruen sov!

Nu kan hun længe sukke —
Nu er jeg ond og vred;
Nu kan hun Ilden slukke
Paa Hjertets Arnested.

For sidste Gang herinde
Vi holde da vor Juul;
Saa gaaer jeg bort at finde
Et andet, bedre Skjul.

Fra Stegersæt mig bar jeg
Med List et Sulefad,
Godt Øl i Kanden har jeg,
Saa vi kan dog faae Mad.

Men naar vi saa er mætte
Og sidde ved vort Kruus,
Jeg vil Dig lidt berette
Om dette gamle Huus.

Fra Spirets Knap og Fløie
Til Kjeldrens mindste Vraa
Jeg kjender Alting nøie, —
Det kan Du vel forstaae.

Jeg saae sig Huset hæve
Og voxe som en Lind,
De første Skyer svæve
Hen over Taarn og Tind.

Og Alt, hvad her paa Borgen
I svunden Tid er skeet,
I Glæden og i Sorgen,
Det har mit Øie seet.

Heel underligt det falder,
At vandre Fjed for Fjed
Igjennem mangen Alder
Til Øieblikket ned.

Men Tanken har jo Vinger,
Dens Skridt er let og ungt,
Som Lynet den sig svinger
Fra fjerne Punkt til Punkt.

Jeg kan Dig Alting melde,
Snild er jeg som en Snog,
Jeg kan Dig Alt fortælle
Som læst op af en Bog.

Følg med! jeg kunde male
Af Billeder en Rad,
Til Morgnens Haner gale,
Og vi maae skilles ad;

Men jeg vil ikke friste
Din Taalmod altfor slemt;
Det Første og det Sidste
Du høre skal bestemt."

Saa tog af Tudekanden
En Slurk den lille Kop,
Og skjød sig lidt fra Panden
Den røde Hue op.

2.

Da nys den stolte Frue,
Margreth, fra Pragt og Magt
Bag Roskilds Kirkebue
Til evig Ro var bragt;

Og han, den taabelige
Erik fra Pommerland,
Forspildte Folk og Rige
Som en uvittig Mand;

Sad Ridder Haek og raaded
For Borgen her; men lidt
Hans Guld og Gods ham baaded,
Som det nu gaaer saa tidt.

Man kaldte ham den Onde,
Forhadt og flyet var han
Af Herremand og Bonde, —
Han var en usæl Mand.

Dog var ei ondt hans Hjerte,
Men han var tung i Sind,
Ham voldte næsten Smerte
Hvert Aandedrag, hvert Trin.

Hans Læber vare skumle
Og altid vildt hans Blik;
Man ofte hørte mumle
Om Udaad, han begik.

Mod Fattige og Rige
Var han dog lige god,
Og Ingen kunde sige,
Hvori hans Synd bestod.

Hvad ham dog bittrest krænked,
Var, at hans unge Viv
En Datter ham kun skjænked
Og lod derved sit Liv.

Saae han den spæde Unge
I Vuggen qvik og glad,
Hans Tanker, skumle, tunge,
Sig nærmed fast til Had.

Men jeg stod tidt og kigged
Og vogted Barnets Fred,
Naar Ammen sov og nikked,
Og Lyset var brændt ned.

Hun blev en deilig Pige,
Blaaøiet, hvid og rød,
Og saa var hun tillige
Som Mælken mild og sød.

Hun kunde sagtens smile
Som Vaaren klar og varm,
Thi der var Fred og Hvile
I Gydas unge Barm.

Hun trøstigt lod den banke,
Thi intet Dies Magt
End havde hendes Tanke
Af Barndoms Slummer vakt.

Ved Vintertid med Silke
Hun i sin Væv mon slaae
De Blomster, Blade, Stilke,
Dem hun om Somren saae.

Hun syede og i Ramme
Og sang saa yndigt, at
Smaafuglene blev tamme
I Havens Blomsterkrat.

De ikke skye sig dulgte,
Men fløi i Kamret ind;
Og trofast hende fulgte
Den tamme, hvide Hind.

I Vaar og Sommer røgted
Hun tro sit Urtebed;
Og Dagene de flygted
I stille Fryd og Fred.

Men hendes Fader ikke
Forstyrred hendes Ro;
Kun mørknedes hans Blikke,
Naar ret hun sang og loe.

Da hun var blevet voxen,
Han redte til en Fest;
Han slagted Lammet, Oxen
Og indbød mangen Gjæst.

Der baget blev og brygget
Og tappet Viin og Most,
Og Ridderſalen ſmykket
Med Tjeld og Urtekoſt.

Og Slægtens Unge, Gamle,
Mand, Qvinde, Svend og Mø,
Man ſaae ſig her at ſamle
Rundtom fra Land og Ø.

Hr. Haek dem bød velkommen
Med ſølverblanke Kruus,
Med Fløiten og med Trommen
Blev de ført ind i Huus.

Han dem ved Skiven bænked,
Som det var ret tilpas,
Men dog ſin Datter ſkjænked
Den førſte Hæderspladſ.

Der ſad de ſtolt og kneiſte,
Og Alt var Liv og Fryd;
Da Ridder Haek ſig reiſte
Og ſaa ſlog han til Lyd;

Han ſagde: „Venner kjære!
Og al min gode Slægt!
Jeg vil et Ord frembære,
Som, haaber jeg, har Vægt.

En Søn mig arver ikke,
En Datter Gud kun gav;
Engang mit Skjold ſkal ligge
Uændſet paa min Grav.

At mildne Himlens Vrede,
At rydde Syndens Rod,
Skal hun nu for mig bede
Og være mig til Bod.

Imorgen hun indklædes
Skal i en hellig Stand,
Og hendes Pande vædes
Med Reenheds Vievand.

Jeg vil, at hun forsager
Nu Skov og Eng og Mark,
Og reen som Duen drager
Til Klostrets sikkre Ark.

Idag hun under Krandsen
Med lystig Sang og Klang
Tor træde end i Dandsen
For allersidste Gang!"

Den Faders strenge Villie
Af Alle Bifald fik;
Mens hun, den Offerlilie,
Lod segne bly sit Blik.

Men da hun atter nødte
Sit Die op med Tvang,
Et andet Die mødte
Det paa sin stille Gang.

Det Die var vel dristigt,
Mandhaftigt, klart og blaat,
Og at det tindred listigt
Jo klædte det saa godt.

Dybt hendes Hjerte bæved,
Men da hun Øiet bly
Igjen fra Skjulet hæved,
Det mødte hans paany.

Et Smiil om Læben drog han,
Og taus han sad en Stund;
En Frugt fra Fadet tog han,
Men ikke for sin Mund.

Han ridsed med sin Daggert
I Æblets røde Kind
Saa listeligt og vakkert
De stærke Runer ind.

Og mens ved Gallabordet
Der toned Sang og Spil,
Og Alle forte Ordet,
Men Ingen hørte til,

Han over Dugen trilled
Den Abild rund og rød,
Just som han havde villet,
Sank den i Gydas Skjød.

Paa hendes Kind i Lue
Stod tvende Roser da,
Og det var let at skue,
Hvor deres Ild kom fra.

Ei længer Blikket trængte
Sig frem som Dieksaft;
Nu ved hans Aasyn hængte
Det inderligt og fast.

Ud stormed Ungdomsskærmen,
Til Dands de fulgtes ad,
Mens endnu trygt ved Bærmen
De gamle Herrer sad.

Og yndigt hvirvled Dandsen
Til Floite og Cymbal,
Og broget snoedes Krandsen
I Fakkelsmykte Sal.

Snildt Ridder Rolf hiin unge
I Dands ved Gydas Haand
Med Die og med Tunge
Fast knyttede sit Baand.

Da svandt af hendes Tanke,
At hun var Offerlam,
Omt som en Vedhendranke
Den klynged sig til ham.

Snart var de Timer svundne,
Hver Fod, hvert Die træt,
Og snart laae Alle bundne
I Blund og Drømmens Net.

Da Solen næste Morgen
Nattaagerne forjog,
Drog langsomt ud fra Borgen
Til Klosteret et Tog.

Det Kloster laae bag Skoven,
Hvor nu i Høst og Vaar
Bag Harven og bag Ploven
Den trøble Bonde gaaer.

Did reed da Gyda liden
Paa festligt smykte Hest;
Og hende nær ved Siden
Sig holdt den skjønne Gjæst.

Fra aabne Kirkeporte
Det Tog imøde gik
De Klosterfruer sorte
Med dybt nedslagne Blik.

De ledte frem for Alter
Den blege Brud, mens Klang
Af Tuba, Harpe, Psalter
Lig Virak op sig svang.

Og mens de Kirkeklokker
Som til Gravlægning slaaer,
De klipped hendes Lokker,
De raged hendes Haar.

Og da hun saa var dækket
Af Slør og Kofte sort,
Da iled, som forskrækket,
Den Vennesfare bort.

Lig vevre Fugl i Bure,
Der vil af Længsel døe,
Bag skumle Fængselsmure
Sad nu den faure Mø.

En fælsom Ild der brændte
I hendes unge Bryst,
At aldrig før hun kjendte
Saa smertefuld en Lyst.

Dog i den grimme Hule,
Hvor nu hun var hensat,
Hun maatte ængstlig skjule
Sit Hjertes dyre Skat.

Men hendes snevre Celle,
Den eensomt stille Nat,
De kunde nok fortælle,
Hvordan det vel var sat.

Een Villiekraft kun leved,
Eet Billed klart kun stod;
Alt andet var oprevet
Som Blomst med Top og Rod.

Og ingen Hvile lagde
Paa hendes Barm sin Haand,
Og ingen Tanke sagde
Et „Fred"! til hendes Aand.

Saa gik der tvende Nætter,
Saa gik der Dage to;
Den tredie Nat hun sætter
Sig for at fange Ro.

Hun sneg sig ned i Haven.
I Muren var en Dør,
Som førte ud til Graven,
Der vel var dyb, men tør.

Hun gyste ei, og Mørket
Ei voldte hende Skræk;
Af Elskovslængsel styrket
Hun kom til striden Bæk.

Den sorte Nonnekofte
Hun kiltred op ihast,
Om trinde, hvide Hofte
Hun knyttede den fast.

Høit hendes Lænder baded
Den dybe, stille Strøm,
Men hun saa sikkert vaded,
Som var det i en Drøm.

Let gjennem Skov hun iled
Og tænkte ei paa Sorg,
Glad hendes Hjerte smiled,
Da nær hun stod hans Borg.

Her standser hun og vakler;
Thi fra en Huulvei frem
Kom der et Tog med Fakler
Og Ridder Rolf med dem.

Han sig i Bøilen hæved
Og svang sig af sin Hest,
Og mens hans Hjerte bæved,
Han knæled for sin Gjæst.

„Det var min Agt og Villie
Just nu at udfrie Dig;
Og Du, min søde Lilie!
Du kommer selv til mig?“

Det sagde han med Liste,
Det Halve kun var sandt;
Thi altfor vel han vidste,
Hvordan hun Veien fandt.

Han i sin Arm opfanger
Den blege Rosenknop,
Og paa en vælig Ganger
Han løfter hende op.

Til Borgen ikke drog de,
Den Ungersvend og Mø;
Paa rappe Hove jog de
Ned til den salte Sø.

Her ventet dem en Skude,
Og endnu samme Nat
De pløied Bølgen ude
Mod Nord i Kattegat.

Til Sydens fjerne Lande
Han styrede sin Stavn,
Ved Velsklands rige Strande
Han satte ind i Havn.

De hørte Romas Klokker
Og stod ved Naadens Dør;
Og da var Gydas Lokker
Saa bølgende som før.

Og her hun blev befriet
For Løftets strenge Baand,
Og deres Pagt indviet
Nu ved en hellig Haand.

Paa Sikilø han landed
Og vandt sig Gods og Fæ,
Og planted der blandt andet
Sit ædle Stammetræ.

Det groede og forgrened
Sig stolt og stod ved Magt,
Og Nordens Kraft forened
Med Sydens Skjønhedspragt! —

De troede sig saa snilde
Og priste deres Mod;
Men mig det var, der vilde,
At Lykken blev dem god.

Jeg aabned hende Døren,
Jeg styred hendes Fod,
Jeg døved alle Øren,
Da Fængslet hun forlod.

Jeg Ridderen desuden
I Drøm gav Raad og Vink,
Jeg hjalp at ruste Skuden —
Jo, jeg var saare flink!

Og jeg — jeg knytted Knuden
I Pigens Reiseslør,
Der Fristelsen holdt uden=
for Hjertets aabne Dør! —

Hiint Slag paa Fadrens Hjerte
Faldt ikke meget tungt;
Det glemte snart sin Smerte
Og blev fast atter ungt.

Han beiled og hjemførte
En anden Hustru skjøn,
Og Himlen ham bønhørte, —
Hun fødte ham en Søn.

3.

„Nu ſpringer jeg et Stykke,
Et dygtigt Skridt vi taer;
Ei ſandt, det er en Lykke,
At Tanken Vinger har?

Det er til vore Dage“,
Blev Verten Kop da ved,
Og lod ſig Ølket ſmage,
„Vi flytte nu vort Fjed.

End ſtaaer det gamle Huus, ſom
Det ſtod faſt første Dag;
End hviſker Skovens Suus om
Dets Gavle og dets Tag.

End ſees paa alle Sider
Snørkler og Billedſiir,
End Sommerſkyen glider
Hen over Borgens Spiir.

Udvendig er den gammel,
Forinden er den ny;
Alt Huusgeraad og Skrammel
Fra Fortid maatte flye.

Af Hvælvinger og Buer
Der findes nu kun faa;
Nu har vi flere Stuer,
Men de er ogſaa ſmaa.

Een af de ſtore Sale
Staaer dog endnu ved Magt;
En Mand, ſom godt kan male,
Har nu gjenfødt dens Pragt.

Hvor før paa Sandſteensfliſer
Sig Stovleſaalen ſled,
Nu Brysſlerteppet viſer
Et broget Blomſterbed.

Alt noget Nyt bebuder!
Solstraalen trænger frem
Nu gjennem blanke Ruder,
Hvor før kun var en Lem.

Den, Gaarden nu tilhører,
Er ei af Adelsslægt;
Han i sit Skjold kun fører
En Alen og en Vægt.

Men han har mange Penge,
Dertil en god Forstand,
Derfor han ei kan trænge
Til Sligt, den brave Mand.

Naa, den, som nu regjerer,
Er af sin Profession
En Kjøbmand, en Grosserer,
En moersom, sær Patron.

Vist har han Nok af Penge,
Og fleer endnu at faae
Behøver han ei længe
At speculere paa.

De strømme til hans Kasse,
Som Duer til et Slag,
Naar Høg og Glente passe
Paa dem fra Himlens Tag.

Ei paa sin Skat han ruger,
Nei, han er god og from,
Hvor Sorg og Armod knuger,
Til Trøst han ofte kom.

En Hustru, tidligt mistet,
Er ham et evigt Savn,
Og aldrig var han fristet,
At glemme hendes Navn.

Til Trøst har han en Datter,
En herlig Søn dertil,
Dem begge han omfatter
Med al sit Hjertes Ild.

Af Indfald, underlige,
Han ofte mange fik,
Som lod hans Færd afvige
Fra Verdens tamme Stik.

Hans Datter, ung og deilig,
Fik snart en Fæstemand;
Det skeete saa beleilig,
Som det vel tænkes kan.

Engang af Theemaskinen
Hun skoldet fik sit Bryst;
En Doctor lindred Pinen
Ved Balsam og ved Trøst.

Da hendes Saar var læget,
Og Smerten svundet hen,
Han hende bad bevæget
At lindre hans igjen.

Hun fandt det ganske billigt,
Og da saa Begge gik
Til Faderen, velvilligt
Af ham et Ja de fik.

Men nu var Freden ude
For Sønnen, stakkels Fyr;
Alt syntes ham bebude
Et sælsomt Eventyr.

Han holdt meeſt af at drukne
Sig i et Lærdoms Hav;
De Bøger gamle, mugne,
Hans Tanke Næring gav.

Dog var han ingen Stakkel;
Nei tværtimod, en Svend
Med Kraft i Diets Fakkel,
I Arm, i Fod, i Lænd.

Han kunde fægte, ride;
I ſidſte Krig han gik
Med Portepee ved Side
Og holdt ſig nok ſaa qvik;

Saa da han Værget ſlængte,
Var ham Kong Fredrik blid,
Og i hans Knaphul hængte
Et gyldent Hid = og = did.

Til ſine tauſe Venner
Paa Hylderne, for hvem
Hans Længſel altid brænder,
Han iled atter hjem.

Dog var der og en anden
Magnet, der drev ham saa;
Men Hjertet meer end Panden
Dens Kræfter virked paa.

Det var to Øine milde,
Det var et rigt Guldhaar,
Der tidligt ham og silde
Gjenkaldte Barndoms Vaar;

Da han og hun de leged
I Engens Blomsterfavn,
Og dybt gjensidig præged
I Hjertet hver sit Navn.

Den søde Tanke groede,
Som Rosenstokken groer,
Men aldrig end betroede
Han den til klare Ord.

Saa Ingen han fortrolig
Meddeelte, hvem hun var;
Trofast i Hjertets Bolig
Han hendes Billed bar.

Thi han, som hist ved Isted
Imod Kanoner gik,
Fast al Courage misted
For Fadrens Alvorsblik.

Hvo kan hans Skræk nu male,
Da ham engang i Løn
Hans Fader holdt den Tale
Høitideligt: „Min Søn!

Din Søster er forlovet —
Høist glædeligt! — Nu jeg
Har sat mig i mit Hoved,
At Du skal samme Vei.

Du higer og Du søger,
Som der i Digtet staaer,
I nye og gamle Bøger
Med Flid saa mange Aar.

Men Livet er Dig lukket,
Og det er dog en Bog,
Hvis Frugt, tilbørligt plukket,
Kan ogsaa gjøre klog.

Og aldrig kan der vækkes
I os en bedre Aand,
End naar hiin Frugt os rækkes
Af ædel Qvindehaand.

Hør nu: I denne Sommer
Fra Landet og fra Byen,
En Sværm af Frøkner kommer, —
Saa kan Du holde Syn.

Har Du saa seet og seiret
Og vundet Seirens Krands,
Skal her jeg snart saae feiret
En Doppel=Allians.

Jeg vil, at I skal vies
Paa een og samme Dag;
Dog ønsker jeg, der ties
Endnu med denne Sag.

Nu haaber jeg, Du lader
Ei Lykken fra Dig gaae!"
Her bukkede hans Fader
Og gik og lod ham staae.

Der stod han heelt betuttet;
Thi ak! sit Nei, sit Ja,
Naar det var fast besluttet,
Veeg ei hans Fader fra.

Men da nu Gjøgen kukked
Til Nattergalens Slag,
Stod næsten aldrig lukket
Vor Port ved Nat og Dag.

For hvem der komme vilde,
Var Sagen nu saa let;
Thi Menniſken er snilde,
Naar Viddet bruges ret.

De har nu mange Kunster,
Som de har hittet paa,
Med Kræfter og med Dunster,
Som dem tilhaande gaae.

Et Brev nu bliver skrevet
Og sendt med Lynets Fart;
Knap har man skikket Brevet,
Saa faaer man det besvart.

Knap nogen Vognheſt ſtamper,
Nu har de noget Nyt;
Locomotivet damper
Og flyver fyt = fyt = fyt!

Nu ſpørger ingen Skipper
Meer efter Veir og Vind,
Trods Vind og Veir han ſlipper
Ved Damp i Havnen ind.

Saa kom en Flok da ſammen
Saavel tillands ſom =vands,
For her blandt anden Gammen
Maaſkee at faae en Krands.

Af Søſtrens troe Veninder
Fra Bal og Inſtitut
Paa Gaarden ſig indfinder
Heel mangen yndig Glut.

Vel Fadrens Planer kjender
De ei, men tidt i Løn
Den ſtille Tanke vender
Sig til hans vakkre Søn.

Der saaes to Baronesser,
Tre Frøkner fra et Stift,
To fattige Comtesser,
Som gjerne saae sig gift.

De eied stort ei mere
End Skjold med Ulv og Ørn! —
Saa var der ogsaa flere
Guldfagre Kjøbmandsbørn.

Grossereren, den gamle,
Var ganske fiin og snu;
Af Herrer lod han samle
Kun faa Udsøgte nu.

To Fættre og et lille
Partie af Gubber saae
Han nok; thi de ei vilde
Hans Plan i Veien gaae.

Han vidste, de ei nærmed
Sig til hans Blomsterflor;
For Agerhøns de sværmed,
For Viin og L'hombrebord.

Og det var dog forfrækkeligt,
Saa heldigt Alting faldt;
For Morfar var der klækkeligt
Jo sørget overalt.

Smaafuglene sødt lokked
Dem ud hver Morgenstund,
Spadserende de flokked
Sig rundt i grønne Lund.

Der Snepper var at lange
Med Hagl i Skov og Mark,
Og Fiske nok at fange
I Strand, i Bæk, i Park.

Saa læste man en Digter,
Saa gjorde man tilhest
Udflugter til Udsigter,
Og tegned dem sombedst.

Med alskens Mundgodt læsset
De lange Borde var;
Liig Gryllers Sang i Græsset
Gik da den Pasfiar.

Der blev og muſiceret,
Der blev gjort deiligt Spil
Paa Fløiter og Claveret,
Imens de ſang dertil.

Var det en kjølig Aften,
Fik man en lille Vals;
Med Knald da Drueſaften
Sprang af Bouteillens Hals.

Ved Intet Sønnen mangled,
Han var jo ingen Nar;
Han reed, han ſang, han angled,
Han ſpilte ſelv Billard.

Han dandſed, han ſpadſeerte,
Han Gyngeſnoren trak
Og livligt converſeerte, —
Hvad vi vil kalde Snak.

Men ſeent, naar Alle iilte
Afſted: Sovvel! Godnat!
Han qvæged ſig og hvilte
Ved Lærdoms rige Skat.

Han havde juſt et Værelſe,
Hvor Ingen vilde boe,
Saa til ſin Aands Belærelſe
Han havde Fred og Ro.

Hans Fader gik og ſpeided
Dag ud, Dag ind, og jeg
Uſynlig ham geleided
Paa hver hans Sti og Vei;

Men af Forliebthed intet,
Slet intet Spor vi ſaae.
Den Gamle ſkjemted, finted,
Men fik ei Svar derpaa.

Men hos de ſøde Piger
Kom juſt Symptomet frem.
Du leer nok, naar jeg ſiger,
Jeg havde ondt af dem.

Vel vare Nogle kolde,
Og Andre ſtolte var,
Som kunde Minen holde
Beſtandig lys og klar.

Jeg, som var allevegne
Og Alt forstaaer saa godt,
Saae Andre rødme, blegne
Med Øielaaget vaadt.

Tidt, før den søde Slummer
Dem slynged i sin Arm,
Udgjød de deres Kummer
I Kammerpigens Barm.

Og før de Øiet lukked
Og sank i Pudens Favn,
Jeg hørte, hvor de sukked
Eet og det samme Navn! —

Alt Somren var paa Vandring
Hen mod den travle Høst;
Ei sporedes Forandring
I Ungersvendens Bryst.

Da lod hans Fader hente
Ham til sit Cabinet,
Og disse Ord henvendte
Til ham: „Nu er jeg træt!

Her gaaer Du nu, omstraalet
Af Skjønhed og Talent,
Og lige langt fra Maalet. —
Har man dog Mage kjendt?

Tag ikke som en Daare
Paa denne lette Sag!
Nu vil jeg, Du skal kaare
En Brud Dig næste Dag!

Du kan, naar blot Du vilde!
Faa Alt nu vel betænkt,
Hvis ei," — Her taug han stille
Og gloede grumme strengt.

Naar disse Jordens Herrer
Saa vigtige sig tee,
Og Dinene opsperrer,
Maa ret mit Hjerte lee;

De troe, ved saadant Væsen
At byde Alting Trods,
Og tages dog ved Næsen
Af Skjebnen og af os!

Den unge Mand ved Bordet
Stod paa sin vante Viis
Og søgte efter Ordet,
Mens Fadren tog en Priis.

En Fasthed, ham ei egen,
Jeg syntes dog at see;
Han bukked, ei forlegen,
Og sagde: „Det skal skee!“

Han var ved Aftensbordet
Fast overgiven vild,
Drak Viin og førte Ordet
Med usædvanlig Ild.

Saa blev det Nat. Hver Kerte
Var slukt og Alt i Ro;
Kuns han og saa hans Smerte
Sad vaagne Beggeto.

Med Haanden under Kinden
Saa tankefuld i Sind
Han sad, mens Nattevinden
I Kamret listed ind.

Den Stue Ingen yndte,
Der nødigt op man kom,
Ved Aftentid man skyndte
Sig helst derudenom.

Thi fra det skumle Kammer
I Taarnet hist mod Nord,
Paastaaer man, høres Jammer,
Som skeete der et Mord.

Det kommer, som de sige,
Deraf, at netop der
To Brødre for en Pige
Faldt i hinandens Sværd.

Nu søger hele Nætter
Hun der med Kost og Klud
At faae de mørke Pletter
Af Gulvet tvættet ud.

Han havde aldrig seet det,
Naar der ved Nat han sad,
Og ofte nok beleet det,
Naar man ham vared ad.

Hans Tanke ikke trængte
Sig om det skumle Punkt,
Det Billed, som han tænkte,
Var solklart, sundt, og ungt.

Han ændsed ei det Mørke, —
Nei, det var yndigt lyst,
Hvad al hans Villies Styrke
Nu samled i hans Bryst.

Som naar en natlig Skipper
Staaer taus ved Roer og Styr,
Og ei af Diet slipper
Det fjerne Frelsens Fyr, —

Som naar en Gransker stiger
Til Tankens Dybde ned,
Og ei et Haarsbred viger
Fra rette Vei hans Fjed;

Saa fast hans Sind omslynged
Sin Længsel og sit Savn,
Saa fast hans Hjerte klynged
Sig til det ene Navn.

Der klang det som den reneste
Gudskabte Harmonie,
Og dette Navn, det eneste,
Var Text og Melodie.

Da aabned ganske stille,
Som ved en Luftnings Bør,
I Væggen sig en lille,
Tapetbedækket Dør.

Man sjelden kun den rørte,
Og den stod altid lukt,
Til Vindeltrappen førte
Den, som blev sjelden brugt.

Der traadte — nei, der svæved
En yndig Skabning ind.
Ha, hvor hans Hjerte bæved!
Hvor blegned ei hans Kind!

Det var en deilig Qvinde,
En Jomfru skjær og sød, —
Ak ja, det var jo Hende, —
Hans Alt i Liv og Død!

Hun gik — nei, jeg maa sige,
Hun svæved rank og let,
Det blonde Haar, det rige,
Knap fængslet af et Net.

Den lange, folderige
Natdragt, saa hvid som Snee,
Var fæstet op kun lige,
Saa Foden var at see.

Fra Halsen over Barmen
De brede Folder laae,
Og Ærmet dækked Armen
Ned til de Hænder smaa.

De aabne Øine skued
Ei ud, men indad vendt,
Den Glands, hvormed de lued
Kun for det Indre tændt.

•

Han voved ei at røre
Sit Øielaag, sin Mund;
Han voved blot at høre, —
At see han voved kun.

Den unge Pige flytted
Saa sagte frem sin Fod;
Da var det, som hun lytted,
Og saa hun stille stod.

Han holdt sin Læbe lukket,
Ei Lyd han aanded frem,
Men hendes Navn han sukked
Dybt i sit Hjertes Gjem.

Hun lytted! — Med en Stemme
Saa inderlig, saa kjær,
Hun mæled, som ei hjemme
Paa Jord hun havde meer:

„Han kaldte! — o, mit Hjerte
Fornam hans kjære Røst!
Nu al min Tvivl og Smerte
Er vendt til Haab og Trøst.

Nys var det i det Fjerne, —
Nu klang det ganske nær!
Jeg maatte — o, hvor gjerne
Jeg fulgte Kaldet her!“

End voved ei at flytte
Sin Fod den unge Mand;
Fast stod han som hiin Stotte
Paa Borgebroens Rand.

Og mens hans Tanke svimled,
En Strom af Elskovsord
Frem i hans Hjerte vrimled
Til riig og syldig Flor.

Da lytted hun, — om Kinden
En Purpurlue flod;
Og mildt som Nattevinden
Hun hvisked: „Han er god!

Naar Sol staaer over Skove,
Og skuer rundtomkring,
Han vil med mig trolove
Sig ved sin Moders Ring!“

Paa Bordets Hjorne lagde
Hun hen sin lille Haand; —
Han gjorde, som hun sagde,
Halv ubevidst i Aand.

I hendes Aasyn tegned
Undseelse sig og Skræk,
Og som et Slør der segned
Om Pigens skjønne Træk.

Et Skridt hun tog, hun dvæled,
Som kyst, hun sammen soer,
Saa smiled hun og mæled
Et uforstaaeligt Ord.

Den Haand, som Ringen smykked,
Hun hæved langsomt kun,
Og den mod Barmen trykked
Med Smiil og til sin Mund.

Men nu — som Gulvet brændte
Hedt under hendes Fod, —
Hun hurtigt bort sig vendte
Og Kammeret forlod.

Men han stod henrykt, svimmel,
I salig Fryd fortabt;
Han vidste, nu en Himmel
Var for hans Fremtid skabt! —

Den næste Morgen vækked
Den unge Mand saa smaat
Sin Fader, der forstrækket
Betragted ham: „Hvad godt?“

„Jeg uden meer Forhaling
Adlyde vil dit Bud;
Idag paa din Befaling
Jeg vælger mig en Brud;

Ei blot for Himlens Aasyn
I Hemmeligheds Gjem,
Nei, i Alverdens Paasyn,
Jeg drager hende frem.

Jeg vil Dig derfor bede
Til denne Festlighed
At holde Alting rede,
Som Du bedst kan og veed.

See, alle dem, som bleve
Herhid af Skjebnen ført,
Og alle dem, her leve,
Der bære Særk og Skjørt;

Hver Qvinde her paa Stedet,
Med tom, med spækket Pung,
Unødt, uforberedet,
Smuk, hæslig, gammel, ung, —

Dem maa idag Du samle
Mig i den store Sal!“
Da smidskede den Gamle:
„Den Plan er ei saa gal!“

Det er ei let at sige,
Hvor ret i denne Sag
Det Overordentlige
Var i den Herres Smag.

Og gjerne, naar han turde,
Som nu ved dette her,
Det Sære, det Absurde
Han blanded i sin Færd.

Ja, i det Mindste bar han
Sig tidt heel sælsomt til;
Det syntes fast, som var han
Skabt til Comoediespil.

Nu hurtigt sammenkalde
Ved Bud, han fik at gaae,
Lod han i Salen Alle,
Som gik med Skjørter paa.

Fra Damerne, de pene,
Til Kokkepigen rød,
Til den idyllske Scene,
En Malkeplads frembød;

Paa hele Klassestigen
Blev der slet Ingen glemt;
Der kom selv Hønsepigen,
Forundret og beklemt.

Hvad her afhandles skulde,
De aned vistnok ei;
Jeg ellers troer, de Hulde
Var løbet hver sin Vei.

Den unge Mand i Salen
Skarpt speidende stod der,
Som Høvdingen paa Valen
Foran en samlet Hær.

Men, naar man rigtig nøie
Saae til, man Vished vandt,
Han søgte med sit Die
Een, som han ikke fandt.

Hans Fader, høist urolig,
Sig bøied nu i Løn
Hen mod ham, og fortrolig
Han hviskede: „Min Søn!

Du ængstes, som det lader;
Fat Mod! hvi dvæler Du?“
Han fik til Svar: „Min Fader!
Her mangler Een endnu!

Dog nei, der seer jeg hende
Hist i den lysblaae Dragt,
Hun er den, jeg vil vinde, —
Nu er Dig Alting sagt.“

Med Tillids Smiil i Øiet,
Med Haabet i sit Bryst,
Forbindtligt fremad bøiet
Han hævede sin Røst:

„Et Ønske af min Fader,
Som mig Befaling er,
Gjør, at jeg klart oplader
Mit Hjertes Løndom her.

Du skal en Brud Dig finde,
Saa lød hans Alvorsord,
En huld Ledsagerinde
Paa denne dunkle Jord;

Livsalig for dit Øie,
Et Lys for dine Fjed,
En Trøst i Livets Møie,
Ved trofast Kjærlighed.

Han lod Dem sammenkalde;
Og til mit Lykkespil
I kjære Venner alle
Nu Vidner være vil:

Til den, hos hvem jeg finder
Min salig Moders Ring,
For evigt jeg mig binder,
For dette Retterthing!“

En ængstlig Stilhed hviled
I hver en Vraa og Krog;
Mens Nogle haanligt smiled,
Hos Andre Hjertet slog.

Da traadte Een af Stimlen
Liig Stjernen af en Sky,
Som midt i Urtevrimlen
Violen frisk og bly.

Og saa — jeg vil ei bande —
Et Raab der hørtes: „Hun!
Forpagterens Johanne?“
Lød det fra Alles Mund.

Hun gik saa sær forlegen
Med Rosenblus paa Kind,
Saa lempeligt, som Veien
Gik op ad Fjeldetind.

Hun nærmed bly og sagte
Sig til sin Barndoms Ven,
Undseelig da hun rakte
Sin lille Haand ham hen:

„Imorges paa min Finger
Det Smykke her jeg saae;
Jeg kan — hvordan den Ring er
Mig bragt — slet ei forstaae.

Som Barn jeg saae jo ofte
Dens glødende Rubin;
Jeg husker nok, Du lovte,
Den skulde vorde min.

Og nu —“ Her Kinden blegned,
Som før var luevarm,
Afmægtig fast hun segned,
Men i en trofast Arm.

„Du, som har Ringen baaret,
Dig vier jeg mit Liv;
Dig har jeg mig udkaaret, —
Siig, vorder Du min Viv?“

Hun svared ei, men lagde
Sin Høire taus i hans;
Et Ja ham henrykt sagde
Jo hendes Dines Glands.

Nu Fadren proklameerte
Den Pagt for god og ret;
Man Parret gratuleerte
Omringende dem tæt.

Den Gamle fra sit Sæde
Paa Scenen skued ned;
Fast ellevild af Glæde
Han sine Hænder gned.

Saa skiltes Sværmen atter;
Men da Hver kom til Sit,
En hidtil kuet Latter
Udtømte sig jo frit.

Dog var det ikke Alle,
Der tog sig for at lee;
Hos Nogle var der Galde,
Hos Andre Sorg at see;

Her Smerte — hisset Kulde
Var over Hjertet bragt.
At trøste dem, de Hulde,
Stod ei dog i min Magt.

Men snart de dog kom stikkende
Med Bud fra deres Hjem:
„Mama var sengeliggende, —
Og Fatters Hoste slem; —

Saa det var høist nødvendigt
At de kom hjem igjen, —
Saa var de bedt indstændigt
Besøge Den og Den; —

De maatte see at komme
Somsnarest nu afsted!“ —
Snart Salene var tomme
Og de smaa Kamre med!

Men nu ved Aarets Ende
Fik begge unge Par
Først rigtig lært at kjende,
Hvor god dem Himlen var.

Ei mindre Fryd var Fatters,
Han gik som i en Dands
Ved Sønnens og sin Datters
Qvadrupelallians.

Og det maa jeg vel sande,
At lystigt til det gik,
Da han fik sin Johanne
Og hun sin Doctor fik.

Vor Gaard blev stærkt beleiret
Af Gjæster uden Tal,
Og her et Bryllup feiret,
Som længe spørges skal.

Slet Ingen aned rigtig
Den sære Handels Spind;
Jeg kunde gjort mig vigtig,
Men holdt mig dog i Skind.

Der er jo mange Traade,
Som man ei røre tør,
Der er jo mangen Gaade,
Som man ei løse bør!"

4.

„Kom med, min Ven! fra Taget
Vi skue kan derned,
Hvor lystigt Julelaget
Er leiret nu i Fred.

Men dersor skulde ikke —
Det mener Du vel med? —
De glemme gamle Skikke
Og gammel Trofasthed.

De juble der og qvæde,
Men snart, som Du skal see,
Vil mange Dine græde,
Der tindre nu og lee.

Ad denne Vindeltrappe
I Pillen", vedblev Kop,
„Paa vore Fødder rappe
Vi snart kan naae derop.

Men knuse Fadet vil jeg,
Som Varsel her det staae!
Jeg helmer ikke, til jeg
En bedre Hævn kan faae."

Han sparked det med Foden,
Da brast den fede Grød,
Af gule Smør da Floden
Ud over Fadet flød.

Kop slog de bitte Hænder
Forbauset mod sit Bryst,
Og raabte: „Ak, nu ender
Dog Alt med Fryd og Lyst!

Den lille Kokkepige
Har Smørret ikke glemt;
Jeg seer, at det sig lige
Paa Bunden havde gjemt.

Det var ei for at drille
Mig, eller drive Spot,
Dit fromme Sind, Du Lille!
Betaler jeg Dig godt.

Huusjomfruen skal sove
Og Caro holde Mund,
Naar Du og Jens vil vove
At tales ved en Stund.

Huusherrens Skriin og Punge
Skal aldrig blive lænds;
Og hun, den stakkels Unge,
Skal saamæn faae sin Jens!“

Anmærkninger.

Fra Ludvig Bødtcher. Aftrykt her med Forfatterens Tilladelse.

Den Sidste paa Skandsen. Skrevet i Foraaret 1865. — Hunden, „Piil", tilhører en høit agtet Officier i Hæren.

Henrik Pingel, født d. 3die Januar 1838 i Kjøbenhavn, faldt den 29de Juni 1864 i en Træfning ved Arnkilsøre paa Als.

Verner. Til sjette Romanze er et Motiv laant fra en Folkevise. See Nyerup og Rahbek: Udvalgte danske Viser, 4de Bind, Pag. 43—45.

Pag. 272. I stærke Ord, i Urter og i Stene, — in verbis herbis et lapidibus omne medicamen.

Pag. 320. „Hid=og=did" d. e. Kors, hvilket Ord Nissen ikke tør udtale.

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Ellevte Bind.

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Ellevte Bind.

En Samling Vers.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1872.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

En Samling Vers

af

Christian Winther.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1872.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Indhold.

Til Een.

	Side
Tilegnelse	3.
Besøg paa Parnas	5.
Med Johan Ludvig Heibergs Buste	26.
Med et Compas	29.
Den 1ste Januar 1862	32.
Med en Solskjerm	34.
Med et Maleri	36.
Med en Viste	38.
Sæbekuglen taler	39.
Med en Æske Lak	40.
Freidigt Mod	41.
Juleaften 1864	43.
Den 7de December 1865	46.
December 1866	48.
Den 7de December 1867	51.
I Fécamp, August 1868	53.

Side

Den broderede Hue . . . . . 57.
I Paris, December 1868 . . . . . 59.
Nytaars Morgen. . . . . 61.
Til Natten . . . . . 63.
Den 7de December 1869 . . . . . 64.
Haab i Vaaren . . . . . 67.
Den 7de December 1870 . . . . . 69.
Til min velvilligste Læserinde . . . . . 71.
Af et Brev . . . . . 75.

Blandede Vers.

Digte til min Datter.
I hendes Stambog . . . . . 81.
Med en Broche, hvorpaa en Svale . . . . . 83.
Med et lille Smykke . . . . . 84.
Med Ludvig Holbergs Portrait . . . . . 85.
Med Emil Aarestrups Digte . . . . . 86.
Med et Etui . . . . . 88.
Til Thora Petersen, 1870 . . . . . 89.
Til Samme, 1871. . . . . 91.
Til Constantin Hansen, 1867 . . . . . 92.
Hilsener. (Af et Brev til Samme) . . . . . 96.
Til Samme, 1869. . . . . 98.
Tak for en Indbydelse. (Til Samme) . . . . . 100.
Til F. L. Liebenberg, 1871 . . . . . 102.
Juli Maaned. . . . . 104.

Side

Af Reinekes Memoirer, tredie Fragm. . . . . 106.
Et Landskab . . . . . 115.
En Smagssag . . . . . 119.
Fransk og Dansk . . . . . 123.
Polka . . . . . 125.
Et Besøg . . . . . 127.
Smaa Riim . . . . . 129.
Mylord til Fruen . . . . . 131.
Om Mylord . . . . . 133.

Rimede Fortællinger.

Onkels Lise . . . . . 137.
En Sanger . . . . . 156.
Konge=Egen . . . . . 163.
L. A. Lang & Co. . . . . 174.
En skummel Begivenhed . . . . . 187.
En Forlover . . . . . 209.
To Ord.
Paa et Bal . . . . . 214.
Hos Pæhtan . . . . . 218.
Fylla . . . . . 221.
Paa Den . . . . . 227.
I Kjøbenhavn . . . . . 236.

	530
	851
	551
	510
	515
	514
	108
	121
	114
	103
	126
	172
	133
	131
	130
	151
	152
	153
	116
	112
	110

Til Een.

Tilegnelse.

Der flyver mangen Fugl omkring,
Der ganger Dyr i Dale,
Som nok gad sagt os mange Ting,
Hvis blot de kunde tale.
Hvi skulde jeg, som har en Mund,
Da ei min Mund oplukke
For Dig og fra mit Hjertes Grund
Udsende Sorg og Sukke?

Saa vil jeg vove end een Gang
At see mig om paa Veien
Og stemme op en gammel Sang,
Som fordum var min egen;
Ret som den lille Fugl heel rap,
Dulgt under Vaarens Blade,
Begynder, hvor i Høst den slap,
Med sine Triller glade.

Min Sang, som er din Eiendom,
Jo naaer til Fleres Øre,
Som sagtens ville enes om
Den frem til Doms at føre.
Men kan jeg om din Læbe see
Et Smiil og fra dit Øie,
Saa maae de græde eller lee, —
Det agter jeg kun føie.

1.

Besøg paa Parnas.

Den 7de December 1858.

Forleden gik jeg op til Parnas.
Jeg havde i Lommen Attest og Pas
Fra Etatsraaden og andre Critikere,
Fra Tydske, som endnu var vittigere;
Saa uden Brøvl Mercurius
Mig aabned det fornemme Huus,
Tog mine Galocher, Stok og Frak
Og peged paa det næste Gemak,
Idet han sagde med venlig Stemme:
„Han Selv og Frøkнerne er hjemme;
Nu nys de Kaffe drukket har
Og gjerne mod Visiter ta'er."
Jeg traadte ind og fandt dem Alle
Forsamlede i den store Halle.
Jeg nærmed mig den klare Sol,
Phøbus Apollo paa hans Stol;

Med Morgenskoe, heel skjønt brodered',
I Fløiels Slobrok og fiint friseret,
Han sad og hamred paa Claveret
Med Pen i Mund og componered.
Saa nynned han lidt, og saa han skrev;
Et Partitur det sagtens blev, —
Jeg tænker, vist de dyre Blade
Skal sendes Hartmann eller Gade.
Da han mig saae, han smed sin Pen
Og raabte: „Er Du der igjen!
Jeg kan mig tænke, hvad Du vil,
Men jeg veed intet Raad dertil.
Du kan ei Hesten mere faae,
Den kan ei flyve, næppe gaae,
Den er udaset, og den maa
Paa Skolen ud og see at naae
Igjen til sine tabte Kræfter,
Hvis den skal tjene meer herefter.
De komme her og overhænge
Mig for det stakkels Dyr saalænge,
Til det af Skridtgang, Trav, Galop
Tilsidst mig slides ganske op.
De rende her i mine Sale,
Qvinder og Mænd, som de var gale,
Og paastaae, at for deres Natur
Det passer at faae en Ridetour.

En heel Armee har villet ride;
Det ville I ogsaa faae at vide
Hiſtnede, thi hvo een Gang reed
Den Heſt, ei tie kan dermed.
Og nu det ſtakkels Kræ jo maa
Tillige med Dameſadel gaae.
Saameget Slid den ikke taaler.
Jeg ſværger det ved mine Straaler,
Den ſkal nu hvile ſig! — Og ſaa
Er Du ei ræd jo for at gaae
Paa dine Been? Jeg veed, for Pokker!
Du pleier helſt at gaae paa Sokker.
Saa ſok Du hen til disſe Piger;
Naar dem et venligt Ord Du ſiger,
Saa hjælpe de Dig nok paa Vei, —
Saa ſlemme er de rigtig ei!
Idag jeg ſelv er ophængt, Du!
Jeg kan Dig ikke hjælpe nu.
Det er mig ikke lidt til Plage
Hver Dag i Solens Vogn at age
Om Sommeren — jeg maa bekjende —
Fra Morgen og til Aftens Ende;
Som nu den Tour er ſnart forbi,
Saa har jeg Tid til Poeſie,
Muſik og andre ſlige Sager,
Hvorom de mig dernede plager."

Saa daſked han mig paa min Skulder
Og rulled med gevaltigt Bulder
Sin Haand hen over Claviaturet
Og ſkrev igjen paa Partituret.

Jeg ſaae mig om og tøved lidt.
Enhver i Salen havde Sit
At tage Vare. Længſt derinde
Jeg ſaae min yndige Veninde,
Erato, ligge i Sophakrog
Og ivrigt læſe i en Bog,
Mens af og til et Smiil hun drog.
Jeg kunde ei ſee Bogens Titel, —
Maaſkee Petrarca eller Tom Little.
Hun nikked, ſom til en gammel Ven,
Og gav ſig til ſin Bog igjen.

Urania, med Briller paa,
Med pjuſket Haar og Strømper blaae,
Ved Vindvet læſte om Kometen.
Hun ſpurgte mig: „Hør, har Du ſeet'en?"
Jeg ſvared „Ja!" og ſkyndte mig
Afſted; thi jeg har Skræk for ſlig
Høilærd Mandinde, — jeg gyſer ret
Ved Tanken blot; hun ſaare let
Mig ſætter i Aſtronomien,

Jeg er kun slet bevandret i'en;
Vistnok et Non hun gav mig for den.
Ak nei! jeg holder mig til Jorden.

Forbi Kalliope paa Taa
Jeg heel ærbødig monne gaae.
Homer ved hendes Fødder laae,
Mens hun i Nordens Saga=Taage
Det havde fundet svært at vaage,
Saa med en Skindbog paa sit Skjød
En liflig Middagslur hun nød.

Terpsichore — hen ved en Side —
Let paa Parquettet saae jeg glide.
Hun øved sig nok i nogle Trin,
Som rigtig kunde gjøre Vind,
Ret siirlige, men meer forfløine,
End det var godt for unge Dine.
For mig hun ikke sig geneerte,
Men snoede sig og pirouetteerte, —
Det gik som Stikker paa en Tromme.
Hun raabte, da hun saae mig komme:
„Siig mig dog, Du! hvad maa jeg høre,
Hvordan det er, I jer opføre?
I rende jo der og sværme og sukke
For den uægte spanske Dukke!

Dog ligegodt, hvor hun er fra, —
Hun kan dog ikke disse Pas."
Og dermed slog hun op med Benet,
Saa jeg blev staaende forstenet,
Til hun med Fingerkys og Blik
Mig vinked bort; — jeg videre gik.

Hist Klio sad med Haand paa Kind,
Af Læsning næsten døv og blind.
Der taarned sig paa hendes Bord
En Bunke Bøger, høi og stor,
Og rundt omkring paa Gulvet laae
Aviser og Blade, store og smaa.
Nu var hun netop meget lidende, —
Hun læste Danmarks Rigsdagstidende.

Lidt hen foran en Vindvespille,
Høit kneisende og stolt og stille,
Melpomene stod for et Speil,
Og, hvis jeg ikke tager feil,
Hun sig i Attituder øved, —
Nu dette Blik, nu hiint hun prøved;
Hun slængte Shawlet over Armen,
Hun trykked Haanden imod Barmen,
Hun bistert ind i Speilet stirred,
Frem tog hun saa et Skridt, — da dirred

Ret artigt hendes Crinoline,
Og brat hun tog en anden Mine.
Jeg nærer dyb Respect for hende;
Men angst jeg er, maa jeg bekjende,
For hendes Jammer uden Ende,
For det, der traver høit og rører,
Som altid hun i Munden fører.
Ved dette Seige, dette Brede,
Oprigtigt talt, jeg føler Lede,
Jeg kjeder mig, — og derfor her
Jeg hende ikke kom for nær,
Men tog en Omvei for at naae
Hen til den blomsterſmykte Vraa,
Hvor Polyhymnia jeg saae.
Der sad hun paa en Art af Throne,
Om Haaret laae en Rosenkrone,
Hun støtted let sin fyldige Arm
Paa Davidsharpens gyldne Karm.
Jeg knæled ned. Hun løfted frem
Den ene Fod med Kjolens Bræm,
Som jeg til Læben ydmygt fik
Og kyssed — efter gammel Skik.

„Ei, ei! so sieht man Ihn doch wieder!
Saa talte hun; „was will Er? Lieder?
Steh' Er nur auf, sag' an, mein Guter!

Wie geht es Ihm? und sonst, was thut Er?
Er stutzt, weil ich Ihn deutsch anrede?
Die Sprache? — ach, ich brauche jede!
Drann soll Er keinen Anstoß nehmen.
Aus Leipzig, Hamburg, Stuttgart, Bremen
Viele Dichter, Kind und Weib und Mann,
Mich gingen jüngst um Hülfe an.
Sie haben lange hier gezaudert,
Und vielfach wurde denn geplaudert;
Hab' auch den Schiller jüngst gelesen,
Daher kömmt mir das deutsche Wesen.
Doch laß' Er deshalb sich nicht stören,
Ich mag wohl auch mal Dänisch hören.
Er will ein Lied zum neuen Jahr
Für die Frau Liebste? — das ist klar.
Er soll es haben," sagde hun
Og rørte sagte ved min Mund
Med gyldne Plecter, og nu foer
Mig let fra Læben Festens Ord.

Du er en Dannegvinde god,
Med freidigt Sind og dristigt Mod;
Du nærer i en trofast Barm
En Tanke klar, en Lue varm.
Jeg derfor knytted i min Sang
For Dig, min Ven, og Danevang

Tilsammen Ønsker og det Haab,
At snart af Sorgens bittre Daab
I Begge maatte løftes ud
Ved Naadens og ved Kraftens Gud!
— Hvad jeg for Tydsken ønsked tillige,
Behøver jeg vel knap at sige.

Hun hørte ikke gjerne Sligt;
Og da jeg havde sagt mit Digt
Og vilde knæle — efter Pligt,
Saa vinked hun mig bort, lidt nut,
Og mumlede: „Schon gut, schon gut!“

Før jeg mig nærmed til den Næste,
Jeg maatte uvilkaarligt fæste
Mit Øie paa en rank Figur,
Der læned sig mod Salens Muur.
Det var Thalia, den milde, glade!
Men hvor var Kindens Rosenblade?
Hvor var de skjelmske Glimt i Øiet,
Som gjorde mig saa tidt fornøiet? —
Jeg nærmede mig heel beskeden
Og spurgte: „Hvad har jaget Freden
Fra dette Hjerte? Hvo har vovet
I Sorg at bøie dette Hoved?

At blege disse Rosers Lød?
At sløve disse Stjerners Glød?"

Her saae hun op og mig afbrød:
„Du spørger? ak, hvor kan Du spørge?
Har jeg da Grund ei til at sørge?
I eders pralende Kjøbenhavn,
Hvor haanes ikke der mit Navn!
Mit Tempel er en tom Ruin,
Et Skuur, et Meubelmagasin!
Istedetfor hvad snildt og kjækt er,
Der spille Meubler og Effecter.
Det undrer mig slet ei, paa Ære!
Om I har glemt det Navn Molière,
Om I ei veed, en Mand der var,
Der Eet og Andet digtet har,
Shakespeare ved Navn, samt og en Anden,
Der ogsaa havde lidt Vid i Panden,
Som Holberg hed, — og mange Fleer,
Dem nu man saare fattigt seer
Paa det, som kaldes eders Scene,
Hvor Kjedsomheden raader ene
Og Smagløshed af hver en Sort
Og fade Ranglerier, — kort,
Al Lystighed er feiet bort,

Som Sjælen er i min Bedrift
Saavel i Tale som i Skrift."

Jeg svarede: „Jeg veed ei rigtigt,
Hvad her at sige var mig pligtigt.
Du veed jo nok, i disse Sager
Er jeg ei Maaler, Veier, Vrager.
Høist til et Smiil jeg fristes kun,
Forresten holder jeg min Mund."

Hun hørte næppe paa mit Ord,
Men stirred veemodsfuld mod Jord.
„Dog," vedblev hun med Haand paa Hjerte,
„Hvad mig har voldet dybest Smerte,
Er, naar med Harme jeg betænker,
At man ved lave, lumpne Rænker
Har feiet ud mit Tempels Pryd
Og tusind Hjerters Lyst og Fryd.
Min Rose rev de op med Rod
Og traadte den med skamløs Fod!
Som Dronning den i Haven stod
Og spredte rundt sin ædle Glands
Og qvæged yndigt Sind og Sands;
Det kunde Tidslerne ei taale, —
Den dræbte dem jo med sin Straale!"

Thalia rynkede sit Bryn
Og sendte mig et Vredeslyn.
Jeg troede fast at see Den, som
Hun saa begeistret talte om, —
Men stod forresten flout betuttet,
Som Jægeren, der glemte Krudtet.

„Vee Jer!“ udraabte hun med Ild,
Sybille-stolt, Mænade-vild,
„Mig skal jeg hevne, — Andre med!
Hos Eder er ei meer mit Sted,
Jeg slukker Ilden paa mit Alter,
Og mellem disse brogede Pjalter,
Den meningsløse, rige Stads
Af Opera, Ballet og — Fjas
Skal Kjedsomhed saae stadig Plads
Og herske i mit fordums Slot
Som enevældig, grusom Drot,
Og Kunstens ædle, frie Palme
Skal bøie sig, gaae ud og falme.
I spille skal for Bænke tomme,
Saa øde selv som eders Lomme.
Thi leved I saa hundred Aar,
I aldrig min Roses Lige saaer!“

Hun taug, hun endte med et Suk.
Jeg fjerned mig med høfligt Buk,

Stum som en Væg, — thi, Gud bevares!
Hvad skulde her vel kunne svares?

Jeg layed mig nu til at træde
Hen til Euterpe. Hendes Sæde
I Vindvet var, hvor hun sig mored
Med Papegøien, som hun fored
Og fik bestandig til at lee.
Jeg purred op i min Toupee,
Saae paa min Vest, om der var Pletter,
Trak frem paa Flipper og Manchetter,
Skjød Hatten under venstre Arm,
Stak høire Haand ind i min Barm
Og skred saa frem, med Foden strakt,
Saa peent, som det stod i min Magt.
Jeg bukked for den ranke Pige
Og kysted hendes Haand tillige.
Hun smiled naadigt, læsped let:
«Monsieur!» — og paa en Tabouret
Hun peged og lod mig forstaae,
Jeg turde sætte mig derpaa.

«Monsieur! vous n'êtes pas trop assidu,
Il y a longtemps, qu'on ne vous ait vu!
Que faites vous donc? des vers? fort bien!

Mais — De ſlaaer ei altid den rette Stræng,
Jeg ſeer, De kan ei lade være
De chanter ces bergers et ces bergères!
De ſkulde oppe dem lidt meer,
De mangler le sublime, mon cher!
Il faut, qu'un poëte se leve aux cieux,
Il faut célébrer les héros, les Dieux,
Chanter Ajax, Oreste et Phèdre,
La Grèce et Rome — det klæder bedre
End Bønder! — Hans og Grethe! — Kjære!
Toute cette «idylle» — c'est une misère!
Ces amours champêtres, — hvilken Gru!
Mais dites enfin, que désirez-vous?

Jeg taug og bukked, thi jeg veed
Med de Fornemme godt Beſked,
Men ærgred mig dog ſaa ſmaat i Løn
Og ſtammede nu frem min Bøn.

„Ah!“ raabte hun, c'est autre chose!
De votre coeur la noble rose
Il faut chanter à tous moments
Og hylde den med liflig Sang.“
En Luth hun langed ned fra Væggen
Og lagde over Knæet Læggen:
«Chantez, Monsieur! — jeg følge bør

Les doux accents de votre coeur.
Allons!» — Jeg ſang, ſom hun behaged,
Mens hun med Strængen mig ledſaged,
Og alt ſom hun Accorderne ſlynged,
I Takt det ſkjønne Hoved gynged.

Det blev en prægtig Pſalmodie
Med Weyſes Toneſarver i;
En Hymne, hellig, reen og klar,
Som Tanken op til Himlen bar,
Hvor født i evig Juleglæde
Gudherrens Engleſkarer qvæde.
Af denne Glæde vilde jeg
Et Glimt nu lokke ned til Dig
Ved Sangen, og dit fromme Hjerte
En Stund bortlulle fra al Smerte!

Hun hviſked: «bis!» — og da min Sang
Jeg havde ſunget endnu en Gang,
Gik jeg og kunde længe høre,
Hvor hun blev ved ſin Luth at røre
Og lod ſin Tanke drømmende følge
Paa kunſtige Harmoniers Bølge.

Jeg maatte atter puſte lidt,
Da jeg nu kunde aande frit,

Før jeg begav mig til den Sidste
Den Kjæreste, hos hvem jeg vidste
At Tonen tog en anden Vending,
Hvor jeg foruden Tvang og Spænding
Jo kunde give bar og puur
Min egen — ja, min egen Natur.

Erato paa Divanen laae
Med sneehvid Silkekjole paa.
Da jeg kom hid, hun kasted Bogen
Og rettede sig op i Krogen;
Hun smilede mig fiint imøde
Med klare Øine, Læber røde:

„Du er en rigtig Skjelm forvist;
Det Bedste gjemmer Du tilsidst.
Jeg kjender Dig, og dine Ænker
Er større, end vel Nogen tænker.
Kom, sæt Dig her!“ — Og strax jeg fandt
Mig siddende paa Divanens Kant.
Heel venlig hun mig Haanden gav
Og rysted min: „Naa, det var brav
Engang at see Dig her igjen;
Det er saalænge siden — — Men.
Du seer forundret paa mig, Ven?
Ja, jeg har lagt de græske Klæder,

Thi — andre Tider, andre Sæder!
Saa galt jeg det dog ikke drev,
Og aldrig jeg saa pyntet blev
Som mine Søstre, — seer Du hine?
Hvor i Corsetter de sig pine, —
Tragødien selv har Crinoline!
Dog lad dem gaae, som de har Lyst;
Jeg synge vil af fulde Bryst
Med Frihed, som i gamle Dage,
Og ikke mig med Lænker plage!"

Jeg vilde svart med noget Smukt,
Men brat hun holdt mig Munden lukt:
„Ti stille kun, jeg paa din Næse
Jo kan dit Ønske klarligt læse.
Jeg husker nok: den Syvende
Og saa den Fem og tyvende
Og endelig første Januar
Du altid her din Vandring har.
Den Syvende — det er min Dag,
Og det er mig saa kjær en Sag.
Jeg mindes nok, hvor mange Gange
Jeg da har hjulpet Dig. til Sange.
Det skal ei heller mangle nu,
Thi Du er ikke aflægs, Du!
Skjøndt Lidt man seer kun, hvad Du skriver;

Jeg flygter for, Du gaaer og driver? — —
Giv Hende da dette Kys og dette
Og dette med! — vist med Urette
Man siger, at gode Ting er tre, —
Nei, fire — som Du nu vil see,
Ja, fem, sex," — raabte hun med Latter
Og favned mig og kysted atter, —
Saa Melpomene hist, den lange,
Saae hen til os, og jeg blev bange;
Thi kom hun hid, vi sikkert fik
En tragisk, kjedelig Replik.

„See saa!" hun vedblev, „det var Digtet;
Har jeg min gamle Ven vel svigtet?
Siig mig det nu, jeg vil dog høre,
Hvordan det falder mig i Øre."

De Kys, de foer mig dybt i Barmen,
Jeg spored atter Guddomsvarmen.
Paa Gulvet kasted jeg min Hat
Og fik saa paa en Cithar fat,
Som netop laae paa Hvilesengen,
Og sang, mens selv jeg greb i Strængen.

Min Sang blev som en Foraarsluft
Med Lærkeslag og Rosenduft;

Som Kildens Vover, klare, milde;
Som lette, hvide Skyer gaae
Hen over Himlens lyse Blaae;
Som Nattergalens søde Trille;
Den var som kjølig Nattedug,
Saa varm som glade Længselssuk,
Saa reen som Stjernerne, de blanke,
Saa livlig som et Egerns Spring,
Med Farver som en Regnburing,
Saa riig som druefulde Ranke,
Med Pragt som Guldet,. klart og puurt,
Beskeden som den ringe Urt,
Der fjæler sig ved Egens Rødder; —
Kort, Alt hvad skjønt med Duft og Glands
Var samlet til en fyldig Krands,
At lægges ned for dine Fødder!

Erato klapped i hvide Hænder:
„Min gamle Ven jeg her gjenkjender.
Det var en Sang med Fynd og Klem,
Der nok for Lys tør træde frem.
Jeg seer dog nu, Du er den Samme
Med Hjertet fuldt af Fyr og Flamme.
Hvert Frø, jeg kaster i dit Bryst
Jo spirer op til Liv og Lyst.

Ja, saadan bør vi altid sjunge,
Thi vi er unge — vi er unge!“

Jeg nægter ei, jeg blev jo rød;
Man med Gudinder har sin Nød;
De kunne jo sige, hvad de ville,
Mens ydmygt man maa tie stille. —
Jeg takked; men da jeg vilde gaae,
Ei hendes Haand jeg maatte faae;
Lidt barnlig er hun i sit Væsen,
Hun tog og kneb mig fast i Næsen
Og raabte: „Jo, jeg skal dig kuske!
Jeg kniber Dig, at Du kan huske,
At jeg er til endnu; thi gjerne
Du glemmer os her i det Fjerne.
Farvel! nu slipper jeg din Næse,
Saa kan Du gaae og jeg kan læse.
Gyd Olie til din Digterlue
Og hils fra mig din søde Frue!“

Det var de sidste Ord, hun sagde,
Hvorpaa hun meer bequemt sig lagde
Og læste fort og lod mig staae.
Der var ei Andet for, end gaae.
Saa talte jeg med ingen Fleer,
Jeg hilste hist, jeg hilste her,

Jeg fik min Stok, trak Frakken paa,
Galocherne paa Fod, og saa
Jeg gav Mercur en Rigsbanksdaler.
Nu sidder hjemme jeg og maler.
Men Versene, jeg havde faa't?
Og som jeg troede gjemte saa godt?
Ak, da jeg greb i Tankelommen,
Var hvert et Vers mig reent forkommen!
Og det er en høist fortrædelig Sag,
At til din kjære Fødselsdag
Jeg har ei Andet Dig at byde
End denne lange, tørre Syde.

2.

Med Johan Ludvig Heibergs Buste.

Den 7de December 1860.

Med bedre Gave knap jeg kan
Paa denne Dag for Dig fremtræde,
End med et Billed af den Mand,
Som har Dig skabt saa mangen Glæde.

I Ungdomstid vi ofte saaes
Og færdedes i Lyst og Gammen.
Vi fjernedes, men som en Laas
Erindringen dog holdt os sammen.

Da han var ganske ung, man saae,
Han meer end mangen Gammel vidste;
Og hvis det kommer an derpaa,
Saa blev han ung indtil det Sidste.

Ja, han var ung! Du maa ei troe,
Han sad forsagt og næred. Sorgen;
Hver Aften lagde han sig fro,
Og freidig vaagned han hver Morgen.

Han var besindig, fiin og kjæk;
See Mundens Smiil og læs i Øiet!
Var man forknyt, i disse Træk
Man kunde see sig selv fornøiet.

Fra disse Læber aanded Sang
Saa sød, at Taaren maatte stige;
Naar deres kjække Latter klang,
Saa krøb i Skjul det Taabelige.

Naturen var hans Ven; som Barn
Han i dens Tempel from og stille
Alt fanged i sin Tankes Garn
Hver Sommerfugl, hver blanke Bille.

Hans stærke Manddoms Tanke gik
Opad og speided Himlens Baner
Og fulgte med sit skarpe Blik
De Stjerners strengt afmaalte Baner.

Men mellem Jord og Himmel laae
Ham aabnet Poesiens Rige,
Det gyldne, hvor vi altid saae
Ham vandre som de Størstes Lige.

Thi hvilken Rigdom fødte ei
Hans Aand af Tanker og Gestalter,
Der alle kom den lige Vei
Fra Gratiens og Musens Alter!

Til sidste Stund hans Tankes Ild
Var mild og lys; og uden Smerte
Gik Dødens Engel venligt til
Og slukkede den klare Kerte. — —

Tilgiv, om paa vor Glædesdag
Til Veemod vaktes din Erindring!
Dit Hjerte dog mod dette Slag
I Mindet selv tør søge Lindring.

Mens om hans Billed, for dit Blik,
Dit Hjerte slynger Laurens Ranke,
Til den, fra hvem Du Gibsen fik,
Du sender vel en venlig Tanke?

3.

Med et Compas.

Os drive Skjebnens Vinde
Fra Bo og til Bo,
Og aldrig kan vi finde
Enten Varme eller Ro.

Vi søger og vi leder
I By og paa Land,
Paa høie og lave Steder,
Saa flittigt som vi kan.

Vor Randsel tidt vi snøre
Og give os paa Vei,
Vi ride, gaae og kjøre,
Men Maalet naae vi ei.

Fra Sted til Sted vi dangled,
Men Intet var tilpas;
Der Noget var, vi mangled,
Og det var — et Compas.

Et godt Compas for Livet
Er en dyrebar Ting;
Hvem Himlen det har givet,
Tør vove raske Spring.

Det peger fast mod Norden,
Hvor der er koldt, og da
Er det jo i sin Orden,
Man holder sig derfra.

Det, uden Glas og Kikkert,
Kan vise vor Captain
Heel trofast og sikkert
Hver solvarmet Egn.

Og vor Captain er Du jo,
Forstandig, from og kjæk;
Nel mezzo del bujo*)
Du kjender ei til Skræk.

---

*) Midt i Mørket.

For Kummer, Savn og Fare,
For Skjebnens Lunespil
Os kjærligen bevare
Dit Hjerte gjerne vil.

Du veed, hvad Du kan gjøre
Til Alles Lyst og Gavn;
Du skal Compasset føre
Og føre os i Havn.

Og Himlen vil forbarme
Sig over al vor Nød
Og flytte os til Varme
Og ud af Kuldens Skjød.

En Havn med Sol og Stilhed
Vel aabner sig endnu,
Hvor aande kan i Mildhed
Dine Blomster — og Du!

4.

Den 1ste Januar 1862.

Af! Livet er kort;
Det varer ei længe,
Saa maa jeg vel bort
Fra Sang og fra Strænge.
Men bruge Minutet
I Hui og i Hast,
Det har jeg besluttet,
Og det skal staae fast.

Og det er min Lyst,
I Fred og i Stilhed
At aabne mit Bryst
For Dig og din Mildhed
Og sødt ved min Stemme
Et lille Secund
Dig lade forglemme
Alt, hvad der gjør ondt.

Og derfor jeg vil
Af yderste Evne
Mig udruste til
Mod Tiden at stævne.
Knap Aaret opdykker,
Begeistret, med Jil
Dets Pande jeg smykker
Med Blomster og Smiil.

Det er jo dog godt
Strax Aaret at lære,
I Stort og i Smaat
Hvordan det bør være;
Hvordan det bør bære
Os Dagene frem
Til Fryd og til Ære
For os og for dem.

Nu Aaret er ungt,
Men, ak! det vil ældes;
Saa vandrer det tungt, —
Tilsidst maa det fældes.
Din Ungdom ei svinder;
For mig er Du Vaar
Med smilende Kinder,
Hvor langt Du saa gaaer!

5.

Med en Solskjerm.

Over dit Hoved, over din Fod,
Over dit kjære, søde Die
En Skjerm der vogter tro og nøie,
Som aldrig Dig endnu forlod:
Og det er Ynden, — denne Engel,
Som følger Alt, hvad der er smukt,
Hver Fuglesang, hver ædel Frugt,
Hver Rosenstok, hver Liliestængel.
En anden Skjerm behøved Du ei
Til Værn og Vagt paa Livets Vandring,
Og uden Frygt for en Forandring
Du træde tør din maalte Vei.

Men der er andre stærke Magter,
Som stundom kunne Dig genere;
Du tager dem for, hvad de ere,
Og Dieblikket Du foragter:

Om Solen ſtraaler nok ſaa fyndigt
Og truer ved ſit ſkarpe Lyn
At blænde grumt dit klare Syn,
Saa vandrer Du dog lige yndigt.
Men — falde Himlens Taarer ned,
Saa lad dem falde her paa Skjermen!
De bør ei blande ſig med Sværmen
Af dem, hvoraf dit Hjerte leed;
Thi de er hellige, thi Kjærligheden
Fremlokked dem, — de er et Frø
Til Blomſtring riig, ſom ei ſkal døe,
Men møde Dig i Evigheden!

6.

Med et Maleri.

Føler Du den ſvale Luft
Svævende herhid fra Voven?
Sporer Du den friſke Duft
Trindt opfylde Sommerſkoven?

Hører Du den Fugleſang
Mellem Bøgens grønne Grene
Blande ſig med Bølgens Gang
Over Strandens blanke Stene?

Seer Du dette fjerne Blaae
Liig en Længſel, uden Skranke,
Som en hellig Hvælving ſtaae
Fuld af Øieblikkets Tanke?

Aner Du den dybe Ro,
Freden, den uſigelige,
Der ſom hvide Alfer to
Stille, milde her nedſtige?

I den lange kolde Tid
Skal det sommerlyse Billed
Gjøre Vintrens Strenghed blid
Og dens Barskhed faae formildet.

Du, som med saa kjærligt Sind
Al Naturens Skjønhed favner,
Læg din egen Tanke ind,
Hvis dit Hjerte Noget savner!

Voven vil det vugge blødt,
Og paa disse lune Gange
Skal det mindes veemodsødt
Sine favre Barndomssange.

Drøm en Sommer, blid og øm,
Glem de vilde Stormes Tale,
Til Du vækkes af din Drøm
Huldt af Vaarens Nattergale!

7.

Med en Viſte.

Jeg er Dig en Ven, ſom aldrig ſvigter:
Jeg viſter Dig Kjølighed til din Kind,
Jeg viſter Dig Grillerne fra dit Sind, —
Ak, jeg har jo venlige Pligter!
Jeg dølger for Diet, hvad ei det vil ſee,
Jeg ſkjuler din Læbe, ifald den maa lee
Ad et jammerligt Vers og — dets Digter.

8.

Sæbekuglen taler.

Vor Skjebne er kun den at svinde,
Vort Liv er til kun for at tabes;
Men deri bør vi os jo finde, —
Alt har sit Maal, hvortil det skabes.

Meest gjælder det dog om den Maade,
Hvorpaa vort Maal skal naaes i Verden;
Mig er nu løst den store Gaade, —
Fortryllende og yndig er den.

Jeg jubler høit, jeg sødt mig glæder,
Mens Stolthed i mit Indre brænder,
Fordi mig times skal den Hæder
At svinde mellem d i n e Hænder!

9.

Med en Æske Lak.

Modtag den Laas, som snart maa lukke
For Grovhed, snart for Smigerord;
Snart for et Hjertes ømme Sukke,
Snart for en Regning, fæl og stor;
Snart klynker under den en Tigger,
Snart lokker os en Priiscourant;
Snart der en Blomst, en Knude ligger,
Som listigt os til Bøde bandt;
Snart gjemmer den, hvad alt vi vidste,
Snart noget gauske Nyt og Kart,
Snart fra det Første til det Sidste
Et Øde, vindigt, tomt og bart.

Hvad selv Du under Laasen lægger,
Det kommer jo den lige Vei
Fra Hjertet — og et Hjerte vækker, —
Med Længsels Hast man Seglet brækker, —
Sligt Ingen bedre veed, end jeg!

10.

Freidigt Mod.

Saalænge jeg kan drage Veiret
Og see af Solens Lys et Blink,
Jeg, af din Ynde heelt omleiret,
Mig føler altid født beseiret
Af dine Dines mindste Vink.

For mig er Alting ved det Gamle,
Som første Gang mig aabenbart;
Og skjøndt halvblind jeg om maa famle,
Forstaaer mit indre Syn at samle
De kjære Træk og see dem klart.

Thi trofast er mit Hjerte blevet
Trods Livets Storm og Bitterhed;
Derinde dybt dit Navn staaer skrevet,
Og jeg vil døe, som jeg har levet,
Med det og gaae i Graven ned.

Friſk op, min Sjæl! lad ei Dig kue
Af Tanken om den ſidſte Stund.
Mit Hjerte! Du bør ikke grue,
Du lever ved en himmelſk Lue,
Der tændes ny bag Dødens Blund.

11.

Juleaften 1864.

Min Hilsen først ved Julens Fest,
Hvor gode Ønsker trives,
Hvor Glædens Fugl bør være Gjæst
Og hvert et Haab oplives!

Først søgte jeg en Lænestol
Med Hynder varme,
Med bløde Arme,
Ret magelig,
Behagelig
For Dig, min Tankes Sol!
Men hele Kjøbenhavn
Har ingen peen,
Ei værdig een
At tage Dig i Favn.
Den Skjebne var fatal!
Nu maa Du nøies ganske
Med Handsker, danske, franske,
Din Haand til Futteral.

Men duftende og søde
De er og smidigt bløde,
Straagule, rosenrøde
Og chamois, liliehvide;
De let paa Haanden glide
Og volde Dig ei Qval.

Jeg kalder Dig min Sol;
Thi fra mit Hjertes Hjem
Du stadigt lokked frem
Mig Sangens Rose og Viol.

Der var en Tid saa tung og sort,
Da i min Tankes Have
Der laae kun sjunkne Grave,
Hvor Lys og Liv var flygtet bort,
Og Vintrens Liigdug faldt.
Da sendte ned
Din Kjærlighed
Sin Straale — og da lysned Alt!
Hver Havens Blomst blev sommerglad,
Da Solen kom
Og vendte om
Det døde, sorte Blad.
Bort hver en Taage drog,
Der blev saa grønt,

Lifligt og kjønt, —
Høit Sangens Lærker flog!

Skjøndt Tidens tunge Haand
Nu paa min Vinge og min Aand
Sit stærke Baand
Alt ubarmhjertigt lægger,
Dog lige varm og klar,
Som første Gang den var,
Min Sol til Sang og Syn mig vækker.

For hvert et henrykt Suk, jeg sukker,
For hver livsalig Blomst, jeg plukker,
For hver en opløst Hjertegaade,
For himmelsk Fred,
Der leirede sig ned
Og fulgte hvert min Tankes Fjed,
Jeg takker baade
Din Kjærlighed
Og dine Dines Smiil
Langt meer end Sanggudindens Naade!

12.

Den 7de December 1865.

Som Lærken hilser Morgengry
Med Sang høit under klare Sky;
Som Nattergalen, skjult i Krat,
Lovsynger stille Sommernat;
Som Kilden sødt, naar Vaar begynder,
Sin Vuggesang for Rosen nynner;
Som Luftens Suk, der suged mæt
Sig af Violens Aandedræt; —
Saa klar, saa blid, saa glad, saa mild
Idag min Stræng sig stemme vil,
Saa fuld af Liv, saa riig paa Lyst
Sig løfter Stemmen fra mit Bryst.
Idag skal ingen dunkel Sky
Faae Lov at trække op; men flye
Skal hver en mørk, tungsindig Taage,
Og Glædens Blik alene vaage,

Og Sangens hele Fuglechor,
Som endnu i mit Hjerte boer,
I broget Stimmel Dig omringe,
Mens deres Sølverklokker klinge,
For Dig mit Hjertes Tak at bringe.

Er Dagens Aasyn mildt og godt,
O, blev den da et Billed blot
For alle dem, som skal oprinde
Og til en Blomsterkost sig binde,
En Krands af Sundhed, Ro og Fred,
Der, pleiet af din Kjærlighed,
Velsignet følger hvert et Fjed,
Som Himlen under Dig at vandre
Til Trøst og Glæde for os Andre!

13.

December 1866.

1.

I Blindhed famled jeg paa hine Strænge,
Som jeg faa ofte bragte til at klinge,
Og fom min Tanke fik paa deres Vinge
Til let at fvæve over Danmarks Vænge.

Forgjæves! — Jeg paa Væg lod Cithren hænge,
Afbrudte Takter blev det kun og ringe,
Som nu maae vente paa, hvad Tid vil bringe,
Men, ak! det varer viſtnok meget længe.

Thi jeg er ſunket i en Dødſens Dvale,
Mit Øre vækkes ei af Muſens Stemme,
Naar hun med Kildens Vand mig vil huſvale.

Og naar hun banker paa, jeg er ei hjemme!
— Du ſynes nok, det er en daarlig Tale?
Ak, Du har Ret, — jeg kan mit Selv ei glemme.

2.

O, kunde jeg blot pløie, saae og harve,
Hvad eller Støvlen over Læsten spande,
Faae Møllers Hjul i Drev ved Vind og Vande,
Besmøre Stolper, Loft og Væg med Farve;

Saa kunde jeg hver Dag dog i min Karve
Indskjære Tal og Summer, som var sande,
Saa turde jeg dog gaae med opreist Pande,
Saa havde jeg dog Noget, værd at arve.

Du mener vist, at det er dumme Griller?
Ak, vilde Himlen sprede dem som Avner
Og saae af Slummer vækket mine Triller,

Saa skulde strax jeg tænde Glædens Bauner
Og haabe paa en Fremtids rige Kilder, —
Men Haabet — det er netop det, jeg savner!

3.

Dengang jeg saae, det Eneste, jeg kunde,
Det Eneste, der syntes mig at lykkes,
Var Sangen jo, som ganske nu mig tykkes
I Sløvhed og i Mulm at gaae tilgrunde.

Tilgiv mig da, om mine Taarer runde
Ved Tanken, at jeg aldrig meer skal trykkes
I Musens Favn, og aldrig meer omskygges
Af Sangens eviggrønne, friske Lunde!

Kun Lidt jeg var, — ei Andet er tilbage
End en usthrlig Trang til Suk og Klage,
Som Savnets tunge Vægt dog ei kan lette.

Seer Du ei selv, hvor mine Vers er slette?
Saa her jeg staaer i Julens glade Dage
For Dig, min Eneste! med Ynk som dette!

14.

Den 7de December 1867.

Denne ene Dag i Aaret
Har jeg mig til Fest udkaaret,
Og jeg tænder Glædens Fakkel
I vor Vandrings Tabernakel.
Men min Glædes Offerluer
Høit mod Herrens Tempelbuer
Mild og klar sin Virak svinger
Og min Tak til Naaden bringer!
Thi hvad jeg har sagt i Sange, —
Daarligt nok, men mange Gange, —
Varmt og ret af Hjertet kjærligt, —
Uden Omsvøb, aabent, — ærligt, —
Skal paa hver af disse Dage
Festens Ønsker glad ledsage:
„Du har gjenkaldt mig til Livet,
„Da jeg bøiet laae som Sivet;
„Du har hævet mig fra Dybet,
„Hvor jeg krymped mig som Krybet;

„Med mit Indre mig forsonet,
„Hvor Fortvivlelsen alt throned;
„Du har min Bevidsthed vækket,
„Som i Dvale, sky og skrækket,
„Ligg en Synder blandt de Døde,
„Saae sin Jammerstid imøde;
„Du min Tanke har forynget,
„Tusind Blomster har Du slynget,
„Yndigt smilende og søde,
„Hvide Lilier, Roser røde,
„Om min Harpe, saa dens Strænge
„Dufted deraf længe — længe!"

Passe da til disse Fester
Mørke Tanker vel som Gjæster?
Nei! høit over Stjernevrimlen
Jubler Sangen Tak til Himlen,
Hvorfra Han, den Evighøie,
Med en Faders milde Die
Saae til mig, den fast Fortabte,
Og mig her en Himmel skabte,
Hvis Velsignelse jeg for ei kjendte!
— Ak! mon jeg den vel fortjente?

15.

I Fécamp, August 1868.

Du vil, jeg skal forynge
De Toner i mit Bryst?
Du ønsker, jeg skal synge
Dig lidt Glæde og Trøst?

Saa gjerne jeg end vilde,
Jeg troer, jeg kan det ei;
Der er saa tyst og stille
Paa Alderdommens Vei.

Der qviddrer ingen Fugle,
Der smiler ingen Vaar,
Og kun den tunge Ugle
Med Vingen sagte slaaer.

Den gjør dog, hvad den evner,
Den tier med sit Hyl,
Og i Ruinens Revner
Den søger sit Asyl.

Du veed, dit Ønske, Julie!
Blev ofte mig en Lov;
Jeg voved tidt det Umulige
Og vækked, hvad der sov

Af Billeder og Tanker
I Sindets dybe Gjem,
Og rige Blomsterranker
Da tidt mig mylred frem.

Da var jeg stærk som Bjørnen
Og som et Raadyr rap,
Jeg svang mig op med Ørnen, —
Nu kan jeg krybe knap!

Skjøndt Luften her er prægtig,
Er det dog ei den Luft,
Som gjør min Tanke drægtig
Med Farver og med Duft.

Skjøndt Bølgen vel kan dundre
Heel stolt mod denne Kyst,
Maa det Dig ikke undre, —
Den naaer ei til mit Bryst.

Om her var nok saa mangen
Fortryllelse og Pragt,
At lokke mig til Sangen
De havde ingen Magt.

Thi saa er Sagen stillet,
Som jeg er stedet i:
Der mangler Noget til det,
Og det er Sympathie.

Mig er her tomt og øde,
Mig er her mørkt og koldt,
Som om en gammel Brøde
I Lænker Livet holdt.

Her ingen gamle Minder
Befrugte kan min Sands;
Ei nye Blomster finder
Jeg til at binde Krands.

Men under slig Omstændighed,
Som ikke just er Skjers,
Der hører stor Behændighed
Til ret at gjøre Vers.

— Dit Ønske dog, som sagt er,
Vil jeg imøde gaae
Og gjøre, hvad jeg magter,
Skjøndt sagtens saa somī saa!

Saa vil jeg da forsøge,
Skjøndt Dreieren er trang,
Om, fjern fra Sjællands Bøge,
Min Lire end har Klang.

Saa vil fra denne Time
Ved Kunst jeg prøve paa,
Om mine Ord vil rime
Og Versets Fødder gaae.

Men — avler saa min Flittighed
Kun matte Frugter frem,
Maa Du paa din Samvittighed
Til Forsvar tage dem.

16.

Den broderede Hue.

Fécamp, September 1868.

Den Hue, Du har forœret mig,
Den lille hvide Callot,
Som din kjære Haand brodered mig,
Forvarer mig luunt og godt.

De Stjerner, som over min Isse
Er saaet, liig et Firmament,
Har alt derinde tilvisse
Mig mangeslags Lys antændt.

Og blev de blot ved at brænde,
Til Dagens Die fremgik,
Saa kunde nok sig hænde,
At gode Indfald jeg fik.

Men aldrig saasnart er vaagen
Min Tanke i Dagens Glands,
Saa svinder med Drømmetaagen
De Billeders lette Dands.

Dog — bliver der nogle tilbage,
Saa skal Du dem alle faae;
Jeg vil dem til Fange tage
Og smukt i Riimlænker slaae!

17.

I Paris, December 1868.

1.

Naar jeg skal synge her, saa maa jeg drømme
Mig hist, hvor Sundets Bølger gaae og lade
Troskyldigt Hjertet troe, at det kan bade
Sig i vor strenge Himmels friske Strømme.

Da spire Blomster frem, og Toner ømme
Ledsage deres Vext, og sommerglade
De hæve sig fra Dybet, paa hvis Flade
De da, som Lilier, phantastisk svømme.

Men da det Dyb, hvor deres Rod sig skyder,
Er langt herfra med sine skjulte Kræfter,
Maa Tanken villigt føie sig derefter.

Mit Inderstes Natur jeg blindt adlyder;
Da kan mit Blomsterflor, skjøndt her saa fremmed,
En ægte Hilsen bringe Dig fra Hjemmet.

2.

Du hilses fra det Glade og det Tvære:
Fra Urterne, der ligge nu og sove,
Fra Eng og Mark og fra de tause Skove,
Hvor Bøgens Isse hviden Slør maa bære;

Fra Droslerne, saa stille de end ere,
Fra Jettens Gravhøi hist, fra salten Vove,
Fra Vennerne, de fine og de grove,
Fra Minderne, de lyse og de kjære;

Nordstjernen hilser Dig saa mange Gange,
Og Skyerne, som over Sundet drage,
Dig sende Hilsen kjækt i Stormens Sange.

Der Intet er, som holder sig tilbage;
Og skulde Alt Dig bringes, er jeg bange,
At Du blev træt, og — mine Riim for lange!

18.

Nytaars Morgen.

Paris 1869.

Det gamle Aar paa sine trætte Vinger
Nu synker ned til de hensvundnes Grave,
Mens, liig en Sommerfugl i vaarlig Have,
Det unge Aar sig ned fra Himlen svinger.

Det vinker venligt med sin spæde Finger,
Og, lige sød mod Høie og mod Lave,
Det synes love Hver en Gunst, en Gave, —
Men Ingen — Ingen veed dog, hvad det bringer.

Til Nogle slænges Gyldenlak, den rige,
Mens Andre faae den sølverhvide Lilie,
Og Mange kun den tarvelige Bønne.

Snart Rose og snart Torn til Svend og Pige
Det skjenker efter Lune, efter Villie, —
De Fleste nøies maae med Krandse „grønne".

Og dog — er der et Haab tilstede,
Som til vort Hjertes Ønske svarer,
Har vi en fattig, men en sikker Glæde, —
Saalænge som det varer!

19.

Til Natten.

Paris, Januar 1869.

O Du, som, hvergang Aftenklokken ringer,
Faaer lagt de Fugle smaa i bløden Vugge;
Som skynder Dig saa venligt selv at lukke
De tause Blomsters Øine med din Finger;

Som Hvile til hver Jordens Skabning bringer
Og svøber dem, som Barnet kjært sin Dukke,
I dunkle Slør, saa de faae glemt at sukke;
Du, som til Fred saamangen Uro tvinger:

Hvi lokker Du til Hende fæle Drømme?
Saa Hun, til hvem Du burde sende Hvile,
Maa lade Øiet tidt i Taarer svømme.

Vær mild og god, lad Hendes Hjerte smile
I Glemsels Favn! Du i dit stille Mørke
Med lyse Billeder det huldt bør styrke!

20.

Den 7de December 1869.

Naar der paa Gaderne er Ro,
Og Kirkens klare Klokker
Enhver med Tro og uden Tro
Til Bøn og Andagt lokker;

Mens Nogle veed, — skjøndt Andre ei, —
Hvorfor de Toner kalde,
Hos Ham, der veed den rette Vei,
Er de velkomne alle. —

Saa er mig denne Dag den Fest
Blandt alle Aarets Fester,
Da Tanken med mit Hjerte bedst
Sit Bedekammer gjæster.

Og trøstig træder jeg derind,
Skjøndt ingen Klokke ringer,
Thi sikkert i mit stille Sind
Jeg veed jo, hvad mig bringer.

Jeg veed saa grant, hvorfor jeg kom
Og dybt i Andagt dvæler,
Jeg veed jo, hvad jeg beder om,
Jeg veed, for hvem jeg knæler.

Jeg veed, for hvem til Naadens Dør
Min Bøn i Løndom iler;
Jeg veed, at selv bag Sorgens Slør
Lidt Haab dog altid smiler.

Jeg veed, at det er ingen Skam,
Om Taaren Kinden væder,
Naar den oprigtigt offres Ham,
Som trøster den, der græder.

Jeg veed, — og Tanken er saa kjær,
Skjøndt, ak! med Veemod blandet, —
At Trøstens Urt tidt groede der,
Hvor Smertens Graad den vanded.

For Dig — o, tro mig! — Nat og Dag
Mit Hjertes Tanke vaager
Og ſtirrer efter Lyſet bag
Vor Fremtids dunkle Taager!

21.

Haab i Vaaren.

I Haab alt Rosens Hjerte banker,
Den veed, nu kommer snart den Stund,
Den tør formæle sine Tanker
Med Nattergalens Qvad i Lund.
Snart Lilien reiser sig af Støvet,
Hvidpudret staaer den hvasse Tjørn;
Livsaligt under Bøgeløvet
Snart vaagne tusind Blomsterbørn.

Snart kommer Viben fra det Fjerne,
Og Stæren, denne snilde Fyr,
Fortæller os i Sang saa gjerne
Sin Længsels rige Eventyr.
Hvor Snee nys laae i hvide Dynger,
Gaaer Bonden snart nu bag sin Plov
Og vækker, mens han freidigt synger,
Et Haab, som under Mulden sov.

Alverden haaber saa i Vaaren
Og længes mod en Sommer blid,
Hvor lune Vinde tørre Taaren
Og rødne Kinden, som var hvid.
Ak! skulde vi da ikke haabe
At see til salig Trøst os bragt,
Hvad vore tause Hjerter raabe,
Fra Ham, som vil — og som har Magt?

22.

Den 7de December, 1870.

Med en Bouquet.

Vi komme, som vore Søstre kom
Til Dig saa mangen Gang,
Og bede Dig saa venligt om
At lytte til vor Sang.
Vor Sang er Duft, men i vort Bryst
Saa mangt et Minde boer,
Der vækker sødt en Veemods Lyst, —
Vi trænge ei til Ord.
Dit Hjerte kun vi høre til,
Som vi, det føler, men er stille;
Dit Hjerte kun os høre vil,
Mens vore klare Farver spille.
Og var det end kun eet Minut,
Mens Du et venligt Kys os skjenker,
At Tidens sorte Traad er brudt,
Som nu din frie Tanke lænker, —

Et ſligt Minut var tidt meer værdt
End mange — lange Timerækker;
Det ſom en venlig Haand ſig kjært
Velſignet om dit Hjerte lægger.
Vi favne det, vort Barn, i Armen
Med Kjærlighed — med Sommervarmen.

23.

Til min velvilligste Læserinde.

Min Flugt var aldrig kjæk og høi, —
Jeg tog mig vel ivare.
Jeg saae jo nok, naar Mangen fløi,
At det kun var en ringe Spøg,
Men tidt en sikker Fare.

Jeg ærligt dog beundred dem,
Der kunde og der vilde;
Men voved stundom selv jeg frem
Mig fra mit eget lille Hjem,
Saa gik det mig kun ilde.

Derfor jeg har i Sangens Stund
Kun holdt mig til det Lave;
Jeg strøifed med min Vinge kun
Vandliliens Bæger, Rosens Mund
I Sangergudens Have.

Jeg drog hen over Mark og Vang
Og Engens Blomsterbede;
Alt det, som man har kaldt min Sang,
Mig lærte Skovens Foraarsklang
Og Lærkens Qvad paa Hede.

Ved Bondens lave Dør jeg stod
Og ved hans Lo og Lade;
Og ærligt han, med trøstigt Mod,
Sin Vandrings Fjed mig skue lod —
Sorgfulde eller glade.

Jeg sad da ogsaa mangen Gang
Bag Ellens dunkle Qviste
Og lytted til, mens Kilden sprang
Og mig fortalte i sin Sang
Det Meget, som den vidste.

Jeg sneg mig ind i Skovens Skjød,
Hvor Nattergalen boede,
Og lokked for den, saa den brød
Sin Taushed og mig øm og blød
Sit Hjertes Skat betroede.

Mig vinked Eros med sin Piil
Og med sin gyldne Bue.
Han med sit maliciøske Smiil
Mig lærte — i letsindig Jil —
At smigre og at true.

Han røbed mig, hvor Mø og Svend
Stod samled' til et Møde;
Han drog mig hemmeligt derhen
Og smilte listigt, naar igjen
Mig selv han saae at gløde.

Thi hvert et Kys, hvert Suk, hvert Blik,
De henrykt gav hinanden,
Han tolked mig; min Tanke fik
Af Elskovs bittersøde Drik
Sit Bæger fyldt til Randen.

Saa flagred jeg snart her, snart hist,
Hvor jeg det fandt beleiligt;
Jeg sang saa freidigt, ubevidst,
Som Drosselen paa grønne Kvist, ---
Om ikke just saa deiligt.

Det er forbi! — nu døies maa
Omskiftning og Forandring.
Riim er ei Vinger, — jeg maa gaae —
Og være glad, om jeg kan faae
Lidt Følge paa min Vandring. —

Du fulgte alt den jævne Flugt,
Før Saugren selv Du kjendte;
Og siden har Du fundet smukt
Hvert Blad, hvert Straa, hver lille Frugt,
Du saae, ham Musen sendte.

Hvad i sin Alderdoms Ruin
Han mægter end at spinde,
Hver Tanketraad, grov eller fiin,
Som altid, helliger han sin
Fuldtroe Ledsagerinde!

24

Af et Brev.

Som en Trækfugl, der forsinket
Vipper paa de nøgne Grene,
Sidder jeg nu her alene,
Siden Du Farvel mig vinked.
Hvis en Telegraph man vidste,
Der fra Hjertet kunde bringe
Tanker, som sig ellers svinge
Tause og til Maalet liste,
Vilde Du hver Dagens Time
Venligt for dit venstre Øre
Faae mit Hjertes Ord at høre
Som en yndig Klokke kime.
Men den Traad er ikke spundet
Paa Maskiner eller Tene,
Som saa let os kan forene, —
Sligt er endnu ei opfundet.
Tankerne maae tyst jo skride
Gjennem Pennen; jeg maa lade
Hen ad Brevets blanke Blade
Dem, som Snegle, langsomt glide.

Og, liig Sommerfugle, bange
Flagre de foran hinanden,
Svinde flygtigt ud af Panden,
Før i Net jeg kan dem fange.
Derfor bliver ofte Brevet
Ikke det, som var besluttet,
Og jeg seer saa, heel betuttet,
Hvor forandret det er blevet.
Du maa tage da tiltakke
Med det Holdningsløse, Gale;
Hører Du end ei mig tale,
Hører Du mig dog at snakke.

Her er koldt endnu og Vinter;
Vaarens Ynde er kun ringe,
Brændemanden end maa bringe
Til min Ovn de tørre Splinter.
Over Torve, gjennem Stræder
Maa jeg som i Vinterkulden,
Hele Kroppen ganske ulden,
Slæbe paa et Lispund Klæder.
Haglen rasler paa min Rude,
Sneen falder fiin paa Taget,
Ængstlig driver Skyen, jaget
Af den vilde Storm derude.
Træerne staae splitternøgne;

Drøslens Sang er kun en Klage,
Thi den har ei gode Dage,
Hverken hellige eller søgne.
Men i Taalmods Vadmelskaabe
Maa man svøbe sig og sætte
Sig i Lænestol tilrette
For med Anstand der — at haabe.

Du maa ikke være bange,
At mit Fad og Kruus er tomme;
Det, som ei endnu vil komme,
Er mit Mod til nye Sange.
Altfor længe har jeg dvælet,
Og det er en farlig Vane
Saa at raste paa sin Bane,
Doven, døsig og forkjælet;
Thi, beslutter man saa atter
Tankevingen frit at hæve,
Faaer den os ei til at svæve, —
Saa man bliver fælt til Latter.

Nu lev vel! Paa dine Hænder
Trykker jeg, min søde Frue!
Hede Læber, — deres Lue
Kom fra Hjertet, — hvor det brænder!

Blandede Vers.

ANNUAL REPORTS

Digte til min Datter.

1.

I hendes Stambog.

1857.

Gid Livet Dig maa vorde et deiligt Juletræ
Med Roser og yndelige Blommer;
Der vandre Du og hvile i det tryggeste Læ,
Mens der i dit Hjerte er Sommer!

Gid Glædens Smaafugle maae synge deri
Mellem Roser og yndelige Blommer!
Gid Smerterne maae drage usølte forbi
Og aldrig formørke din Sommer!

Gid rigt det maa blomstre, foruden alt Savn
Af Roser og yndelige Blommer;
Og Hjertefred Dig tage saa venligt i Favn
Som den blideste Dag i Skjærsommer!

Naar Livet da falmer, og Lysene er slukt,
Og visned' baade Roser og Blommer,
Med freidig Haand Du plukke den livsalige Frugt,
Der modnes i Evighedens Sommer!

2.

Med en Broche, hvorpaa en Svale.

(Fra hendes Moder.)

1864.

I sagte Flugt sig Svalen svinger
Omkring vort Hjem med lette Sving
Og altid venligt Budskab bringer
Om Vaar og andre gode Ting.

Den Haand, som Dig hiin Naal har givet,
Velsignelse kun skjenke kan,
Saa den vil vorde Dig for Livet
Til Fred og Ro en Talisman.

3.

Med et lille Smykke.

1864.

Man siger: Lægedom der boer
I Urter, Stene og i Ord.

De Urter maae vi selv os plukke,
Der voxer jo saamange smukke,

Som Balsam, Rose, Tusindfryd,
Der vinke os: Kom hid og nyd!

Nyd ogsaa disse Stenes Glands,
Den qvæger baade Sind og Sands.

Sees Verden gjennem denne Brille,
Vil Alt i lyse Farver spille.

Men — kunde mine Ord Dig qvæge,
Du snart ei trængte meer til Læge!

4.

Med Ludvig Holbergs Portrait.

Et Billed bringes Dig idag,
Som vistnok er Dig til Behag.

Du kjender godt den snilde Mand,
En Stolthed for hans Fædreland.

Hans rige Lunes Tryllemagt
Dig tidt til Munterhed har bragt.

At Sympathie og Kjærlighed
Du har for ham, bestemt jeg veed.

Betragt hans Billed, nyd hans Vers,
Hans Vittighed, hans kjække Skjers,

Og lee Dig mæt af Hjertensgrund, —
En dygtig Latter er saa sund!

5.

Med Emil Aarestrups Digte.

Det fryser nu, her er saa koldt,
Det blæser fælt ved Bispegaarden;
Men heldigt er det, at i Orden
Vor Frue-Taarn og Kors er holdt.

Det kunde ellers hændes saa,
Naar vi engang gik i Boutiker,
At ei vor Fart var ganske sikker, —
Og hvordan vilde det saa gaae?

Grumt Østenvinden slaaer os om
Vort Øre, Bryst, vor Kind og Skulder
Og hindrer os, i Gadens Bulder,
At see os ret forsigtigt om.

Selv hjemme her, i vore Stuer
Vi ei faae Lov at have Fred,
Medmindre vi ved Kul og Ved
Fremtrylle Sommersolens Luer.

I denne Nød jeg bringer her
Dig ret en nyttig Julegave,
En sommerfrodig Blomsterhave,
Hvor altid man har deiligt Veir.

Den har for Hjertet og for Tanken
Af Styrkning mere, troer jeg nok,
End den, der langs ad Vinens Stok
Gaaer ud i Druen gjennem Ranken.

Den sender os heelt frit og franco
I mangt et dunkelt Dieblik
En mild, balsamisk Dvaledrik,
Langt mere sød end svenske Banco.

6.

Med et Etui.

En broget Fugl fra Østerlide
Det lille Æg fik lagt,
Og før den fløi, med Toner blide
Den et Par Ord fik sagt:

„Hils hende, som skal Ægget gjemme
Og tage vel iagt,
Det har — det maa hun ikke glemme —
En yndig Trolddomsmagt.
Man ud af det kan stadigt spinde
En Traad saa fiin og lang,
Hvortil man Tankens Traad kan binde
Og mangen liflig Sang;
Saa Timen svinder som Secundet,
Man mærker knap dens Kläng,
Og man en Capital har vundet
Til Livets Vandringsgang."

Til Thora Petersen.

Den 18de August 1870.

Jeg sendte Dig fordum i Alvor og Skjers
De festlige Blomster paa Riim og i Vers;
Og var de end altid ei fine og rare,
Du tog dem dog venligt for fuldgode Vare.

Nu er jeg selv fattig og gammel og sløv;
Jeg kalder paa Musa, — men Musa er døv;
Hun lærer vel Andre at qvæde og spille, —
Med mig vil hun ei have meer at bestille.

Saa er det vel ikke at undre sig paa,
At taus jeg maa lade min Strængeleeg staae;
Hvad end min Veninde jeg mægter at bringe,
Kan hverken som Sang eller Harpeslag klinge.

See, Aarene skifte, og Timerne gaae;
De, før var de Ranke, nu bøie sig maae;

Den Fryd, som vi høsted af Blomster og Løvet,
Har Vinterens Kulde os grusomt berøvet.

Men Noget dog er der — det ædleste Frø,
Nedlagt i vort Hjerte — som aldrig vil døe:
Og det er den Tro, at, naar Livet os krænker,
Der kommer en Stund, der Opreisning os skjenker.

Den Tro maae vi føre som Værge og Skjold,
Naar Tiden os griber, ufølsom og kold,
Og slukker den Fakkel, den ledende Stjerne,
Som Himlen os gav og vi fulgte saa gjerne.

Vi vinde saa Lidet, saa Meget gaaer tabt;
En fuldbaaren Lykke end aldrig var skabt;
Saa røver jo Tiden de kjæreste Navne, —
Et Haab os maa trøste for dem, som vi savne.

Ham savner jeg bittert, som nys os forlod,
Han var mig saa venlig, saa trofast, saa god;
Jeg gjemmer hans Navn i det kjærligste Minde.
Som han var min Ven, — o, vær Du min Veninde!

Til Thora Petersen.

Den 18de August 1871.

Af Aarets Dage er der faa saa glade,
At de kan faae os til at glemme alle
De andre, der som Taagens Draaber falde
Og svinde, før de qvæge Blomstens Blade.

Blandt disse Dage har et trofast Stade
Hos mig den Attende; jeg tør den kalde
En Fest, jeg feirer i mit Hjertes Halle,
Som den i Tidens Flugt ei skal forlade.

For trofast Venskab, som Du alle Dage
I Livet mig har viist, Du her modtage
Mit Hjertes Tak, med Ærlighedens Stempel!

Min Bøn til Gud jeg sender for din Lykke,
Jeg beder Ham, som vil og kan, at bygge
For Dig en Fremtid til et Fredens Tempel!

Til Constantin Hansen.

Den 3die November 1867.

Mørk var Natten, tung var Skyen,
Taushed ruged over Byen;
Blødt jeg laae i Søvnens varme,
Trøstefulde, stærke Arme;
Og i Drømmens Taagehimmel
Saae jeg Billeder i Vrimmel;
Før ei seete, før ei kjendte,
Mylred, sværmed de og rendte,
Som, jo meer jeg paa dem stirred,
Meer og meer mit Sind forvirred.

Men med Eet, i al den Vildhed,
Blev der som en hellig Stilhed:
I olympisk Glands, forklaret,
For mit Die aabenbaret,
Stod nu Mnemosynes skjønne
Datter i den røde, grønne,

Folderige Dragt; mod Barmen
Læned Lyren, som i Armen
Let hun bar; i Haarets faure
Fletning laae den friske Laure.
Trindt om Kindens Rosenblade
Og om Læben blomstred glade
Smiil, mens hun sig mod mig hældte, —
Smiil, ak! som dog mig ei gjældte.

Hun oplod sin Røst og sagde:
„Du, som paa mit Alter lagde
„Blade tidt, der visne baade
„Var og blege, men til Naade
„Tagne blev, for ei at skræmme
„Bort Dig fra, hvor Du har hjemme, —
„Hør mit Ord, ret Dig derefter:
„Anspænd dine svage Kræfter,
„Stem din Stræng og lad den klinge!
„Du en Hilsen ham skal bringe,
„Ham, hvis Die jeg har klaret,
„Hvem jeg huldt har aabenbaret
„Skjønhedstanken, Sandhedslivet
„Og i Vuggegave givet
„Evne til med Kraft og Ynde
„Skjønhed, Sandhed at forkynde.
„Du skal sige ham, at alle

„Vi, som han og Du paakalde,
„Staae ham nær og see med Glæde
„Ham den rette Vei betræde
„Kjæk og trodsig hen mod Maalet,
„Som en Martyr gaaer til Baalet,
„Og vi veed, at selv hans Smerter
„Tænde ham Begeistrings Kerter.
„Smukt i Billed og i Lignelse
„Bringe Du ham vor Velsignelse!“

Her hun taug og op sig svinged,
Mens i Luften Lyren klinged,
Til Olympen, til Castale, —
Og jeg vaagned af min Dvale.

Men jeg voved ei at tøve;
Strax jeg tog mig for at prøve,
Hvad min Røst endnu formaaede
For at vinde hendes Naade
Og et Smiil fra hendes Blikke, —
Men omsonst — jeg kunde ikke!
Hendes Smiil Dig her gjengive,
Vække hendes Ord tillive,
Klangen, Sangen — ak, umuligt!
Det blev strax mig heelt ansku'ligt.

Briſte maa, hvad ei kan bøies:
Du maa altſaa venligt nøies
Med en Hilſen fra os Andre,
Som med Dig paa Jorden vandre,
Dem Du viſtnok alle kjender
Som Beundrere — og Venner!

Hilsener.

(Brudstykke af et Brev fra Paris til Const. Hansen.)

Jeg beder Dem at hilse hjemme,
Hvad der er stumt, hvad der har Stemme,
Og Intet — Intet maa De glemme!
En Hilsen bringe De til Solen,
Der sidder nu paa Sommerstolen;
Til Stjernerne, — hvordan de tee dem?
Jeg kan for Huse her ei see dem.
Hils ogsaa mange Gange Gjøgen
Og Nattergalen, Skovens Frøken,
Og Lærkerne, de vevre Piger,
Som aarle op mod Himlen stiger
Og tidt i Sang langt mere siger,
End mangen Præst fra Prækestolen,
Var han end nok saa stiv i Kjolen.
Hils Svalen, som os Vaar forkynder,
Den veed saa godt, hvor jeg den ynder;
Hils Viben, Storken, Stæren — alle
Jeg dem tør gode Venner kalde.

Hils Gamle Kongevei og Stierne,
Hils Fluer, Bremser, Myg og Bierne!
Saa var det rart, hvis De vil huske
At hilse alle Træ'r og Buske
Og alle Straa og alle Blade
Og hvert et Stræde, hver en Gade.
Hils ogsaa Schouw, hils ogsaa Weyse,
Som staaer ved Kirken hist og kneise!
Hils Korset oppe paa Vor Frue
Og Petri Hane, — De kan skue
Dem, troer jeg, let fra Deres Stue
I Aftensolens røde Lue.
Hils Voverne, de lange, krumme,
Som ind fra Øresundet skumme
Og minde om i deres Sange,
At de har baaret mange Gange
Vort Flag til Roes og Magt, og undre
Sig, at saa sjelden høres dundre
Den danske Torden over Havet:
„Er Danmark", spørge de, „begravet?"
Hils Høien, hils den tause Steen,
Som kneiser over Kæmpens Been,
Men væk ei ham, nei lad ham ligge
Og drømme stolt! Hans vaagne Blikke
Blev os vist ikke meget ømme, —
Nei, lad ham drømme — lad ham drømme!

Til Constantin Hansen.

Den 3die November 1869.

Hen over de slumrende Blomsters Grave
Nu hopper den eensomme Spurv i din Have,
Og Solen sin døsige Straale kaster
Mat over den sildigvaagende Aster.
Høstvinden slaaer paa de dybeste Strænge,
Og dine smaa Piger og dine smaa Drenge,
Som før saa frit under Himlens Løfte
Sig tumled som Kid paa den grønne Toste,
Nu holde sig helst i den lune Stue
Ved Bog og ved Blad og ved Arnens Lue;
Og Vinterens Strenghed alt synes at lægge
Sig uden for Muur og inden for Vægge.
Men — eet Sted veed jeg, hvor Kulden ei kommer,
Eet Sted jeg veed, hvor der altid er Sommer,
Hvor Blomsterne myldre, hvor Billeder vrimle,
Saa brogede rige, som i alle syv Himle;

Hvor Vid og Lune med Gratie flagre
Paa Phantasiens blomstrende Agre;
Hvor Alvor boer, og hvor Tanken raader
Saa mange af Skjønhedens sindrigste Gaader, —
Og det er dit Hjerte, din Sjæls Tabernakel,
Hvor Trofasthed tændte sin hellige Fakkel,
Som varmer Enhver, der kan nyde den Lykke,
At som Ven sin Haand han i din tør trykke!
Den stolte Glæde blev da ogsaa mig givet,
Ved Gudernes Gunst, en god Stund af Livet;
Og dem jeg anraaber, at de vil os bevare
Af glade „Torsdage" en klækkelig Skare
Fra første Januar til sidste December!
— See, det var vor Hilsen til tredie November!

Tak for en Indbydelse.

(Til Const. Hansen.)

Du, som Intet vilde heller
End at gjøre denne Dag
Til en Fest mig ved din „Kjelder“
Og dit «trogna» Hjertelag:
Tag, istedetfor Personen,
Mod en faltig Cithars Klang,
Som har tabt sit Sving i Tonen
Og sin Ungdoms Sylphegang;
Men som bærer ikke mindre
Villig paa sin Vandring frem
Tak og Hilsen fra mit Indre
Til Dig selv og til dit Hjem,
Hvor det Ædle og det Skjønne
Inde over huldt sin Magt,
Mens det Friske og det Grønne
Udenfor i Krands er lagt!

Under dine Laurbærs Skygge
Lever yndig Fred og Ro,
Og omkring dem boe og bygge
Kjærlighed og Haab og Tro!

Nu lev vel! Gid alle Muser
Rammie Dig med Diets Skud!
Deres Blikke sødt beruser, —
Men sov aldrig Rusen ud!

Til F. L. Liebenberg.

Den 16de Auguſt 1871.

Hvad tør man ønſke Dem idag?
Det er en meget kilden Sag
At lave Ønſker for en Anden;
De blive tidt ei til Behag, —
Og det er flout ſom bare Fanden.

Den bedſte Udvei, ſom jeg veed,
(Den er ſaa jævn, bequem og bred,)
Er, ligefrem Enhver at lade
Sig efter Ønſker dukke ned
I Haabets Hav og tage Bade.

Naar ſaa den Badende har faa't
En Haabets Perlemusling flot,
Saa veed man ſtrax, det er paa Tiden,
Og ſkynder ſig at ønſke blot:
„Gid der maa være Perler i den!“

Hver Sjæl jo haaber, — Deres med!
Thi holder ogsaa her jeg ved
De af mig grundede Principer.
— Min Tak for Deres Venlighed
Mod mig! — jeg veed, den mig ei glipper.

Juli Maaned.

1868.

Aarets rige, varme Hjerte!
Efter Vintrens Kamp og Smerte,
Efter Vaarens lette Flagren
Kommer Du med Guld paa Agren,
Fulgt af Solens Blus, der ſødmer
Frugten, ſom bag Løvet rødmer, —
Kildens Rislen gjennem Dalen, —
Dagens Gløden, — Natteſvalen.
Ei paa Vinterpſalmeſangen
Tænker Du, der over Vangen
Hvined treven og fortrøden,
Som var Alt nu ſtedt i Nøden;
Kuldens Kjæmpeſlægt ei finder
Hjem blandt dine friſke Minder.
Fremtids Varsler ei Du ændſer:
Inden dine egne Grændſer
Har Du Nok for hele Livet
I den Fylde, Dig er givet.

Ei Du jager mod det Fjerne:
Hvad er Dig den kolde Stjerne,
Som nedstirrer fra det Høie,
Mod et Smiil fra Rosens Die?
Rosen, som — vil Alt end briste —
Er det Første og det Sidste,
Og hvis Duft, med Livets Kræfter,
Hvert et Hjerte tørster efter. —
Bien liig, Du sødt beruser
Dig i alle Sødheds Sluser.
Er i Solens Favntag svundet
Kraften Dig, din Vinge bundet,
Hvælver selv Du Skovens Skygge,
Hvor de tusind Tromme bygge,
Der, liig Blomsterduft og Druer,
Atter tænde Hjertets Luer.
Du er Jubel, Du er Glæde,
Ikke Du forstaaer at græde,
Ikke kjender Du til Smerte, —
Aarets rige, varme Hjerte!

Af Reinekes Memoirer.

Tredie Fragment*).

Det var en deilig Sommerdag,
Da Grimbart Grævling gik i Mag
Til Malpertus, for der at faae
De træge Timer til at gaae;
Thi siden Isegrim, den Slemme,
I Skamfuldhed sig maatte gjemme,
Og Reinke holdt sig stadig hjemme,
Var der ved Hoffet mere Fred,
Men og meer kongelig Kjedsomhed.
Alt havde Solen i sin Pragt
Dagsreisen halvt tilbagelagt,
Og der var Liv paa Mark, i Skov,
Da træt ved Borgens Port han stod
Og Klokken lystig klinge lod.

---

*) See første og andet Fragment i Nye Digtninger 1853.

Man sagde ham, at Ræven sov;
Dog traadte han med sagte Fjed
Tæt hen til Vennens Hvilested.
Der laae han da med sure Miner
Bag sammentrukne Silkegardiner,
Med Tørklæd bundet om sit Hoved,
Og stønned mat: „Jeg har ei sovet."
Da hvisked Grimbart: „Hvad er dette?
Vil Du ei snart dit Anker lette?"
„Ak!" svared Reinke, dybt han sukked,
Idet han sine Øine lukked,
„Jeg var i Aftes til et Gilde,
Hvor det kun gik mig meget ilde.
Ei Drik, — Du veed, jeg meget taaler, —
Ei Vinen til de hundred Skaaler
Har gjort mig, som Du seer, saa ussel,
At jeg med ikke ringe Blussel
Maa nævne Tømmermænd og — Andet,
Som piner mig nu reent forbandet!" —
„Hvad har da voldt Dig disse Qvaler?" —
„Min Ven! det har de mange Taler.
Man faaer ei Lov ved sligt et Taffel
At bruge flink sin Kniv og Gaffel.
Knap er man sat i Mag ved Bordet,
Saa raabes: „Den og Den har Ordet!"
Saa reiser, til min store Skræk,

Fra Stolen sig hveranden Gjæk
Og krammer ud en Hoben Præk,
Der snart pathetisk hoit sig hæver,
Snart langs ad Jorden jævnt sig væver;
Snart bydes humoristisk Vaas,
Som knap af Taleren selv forstaaes,
Mens Æ og Mæ og Hm og Stammen
Maae holde Brødets Pjalter sammen.
Saaledes tænder mangen Gaas
Som Festens Lys sin Skillingspraas,
Der, skjøndt den nederdrægtig oser,
Dog tidt kan farve „grønne Hoser".
Hvor flovt det var, blev det modtaget
Med Bifaldsskrig og Klap af Laget.
Som Hagl om Øret mig det slog
Og al min Madlyst reent forjog,
Og mens hver Taler vandt en Palme,
Fik jeg Migraine, Bugvrid, Qvalme."

„Men", vedblev Grimbart, „denne Fest,
Hvortil Du vel som Hædersgjæst
Indbudet var, sig, til hvis Ære
Var den?"

Da smiled Reinke: „Kjære!
Det Hele var en sand Misére.

Javiſt, ſom Hofmand og Poet
Var jeg da ogſaa bleven bedt.
Du kjender jo den ſølle Fyr,
Vor Landsbyſanger, Murmeldyr,
Der af og til forſtod at more
Ret artigt baade Smaa og Store
Ved de ſmaa Viſer, ſom han ſang,
Imens hiin Bondedands han ſprang,
Som jeg aflured ham og gjorde
Med den ved Hoffet ſtor Furore.
Han leved ſtille hen, alene,
Kom aldrig frem paa Verdens Scene;
Han havde, liig den onde Aand,
For Korſet, hængt i vatret Baand,
En Dødsangſt, naar det faldt ham ind,
Man vilde hænge det paa hans Skind.
Han ſaae kun med Reſpect den Stjerne,
Der ſmukker klart i Nattens Fjerne,
Men loe kun ad de Sølverſolc,
Der ſtraale paa ſaa mangen Kjole.
Man kunde rigtig bittert drille
Ham, naar man meente, Nobel vilde
Benaade ham med Navn af „Raad"
Og ſlige andre ſmukke Navne,
Som nu vi Kloge nødig ſavne.
Sligt ſtak hans Hjerte ſom en Braad

Og rørte ham til Harm og Graad,
Kort sagt, den Nar, han holdt ei af,
At Agt paa hans Person man gav.
Ei sandt, det er en daarlig Smag?
Thi det er dog en afgjort Sag,
„Det er saa smukt, paa Gaden naar man
Dem hører sige: See, der gaaer han!“ *)
Hiin Romer har vel sagtens meent:
Naar man, som jeg, det har fortjent.
Ja, naar jeg færdes hist i Staden
Og gaaer beskedent ben ad Gaden,
Jeg hører stolt med frydsuld Bæven:
„Der gaaer Hans Excellence Ræven!““

„Ven“, vedbler Grimbart, „Du fra Gildet,
Min Bedste! har Dig langt forvildet.“

„Bi,“ sukked Reinke, „nu det kommer.
Ak, hvor det i mit Hoved trommer!
Saa fast det i min Tinding banker,
Jeg knap kan samle mine Tanker.
De Taler — naa! Men nu til Sagen!
Hr. Murmeldyr — igaar var Dagen —

---

*) Persius, Sat. I: Ast pulchrum est digito monstrari et dicier, hic est.

Fik lagt en heel Deel Aar paa Bagen.
Den Storbaad havde han bedrevet,
At fjorten Lustra han oplevet.
Saa stor Merite vel fortjente
En sær Belønning, som man meente.
Og af en Hob Gripominusser,
Men fremfor Alt af unge Russer,
Som aldrig før var kommet med
Til slig Commers og Lystighed,
Der danned sig en Comitee,
Som ham beredte Sorg og Vee.
En Hare, Spidsmuus og en Rotte
Som Deputerede nu maatte
Begive sig til Fjeldet ud
Og bringe ham det Hædersbud,
At hans Velhyndere i Folket
Nu ønskede at faae ham tolket
Den Tak, de meente ham var skyldt
Nu, da Halvfjerds han havde fyldt.
Først stræbte han at gjøre klart
For dem, hvor ganske blot og bart
Det var for alle gode, sunde,
Forsvarlige og stærke Grunde
At ville hædre ham saalunde,
Og at han sandt det reent forbandet.
Han sagde dem blandt meget Andet:

„Den Lyra, som Apollo slaaer,
Tilbedes ei; men Guden faaer
Det Offer selv, han har fortjent.
Jeg var kun Gudens Instrument.
Giv ham den ham tilkommende Ære,
Mig er den altfor tung at bære.
Jeg fordrer derfor, lad mig være
I Fred for al Demonstration
Og Halen-frem af min Person,
Den kommer ikke Konsten ved.
Gaa altsaa bort og skaan min Fred!"
Da dette ikke hjalp ham Noget,
En Vending gjorde han i Sproget,
Blev vred og brølte barsk et Nei
Og viiste dem den næste Vei
Til Døren hen, ud fra hans Hule; —
Men, ak! det nytted ei en Smule.
Jeg var just hos ham, da de kom,
Og blev der, til han fik sin Dom.
Han faldt paa sine Knæer baade
Og bad „værmodeligt" om Naade,
Mens Vandet randt ham fra hans Die;
Dog Skjebnen lod sig ikke bøie, —
Nei, ubønhørlig er jo Parcen,
Han maatte spille med i Farcen.
Hvis Du den Scene havde seet,

Du havde Dig fordærvet. leet.
De putted ham i en Kareth,
Hvor han var stædt, det kan ei feile,
Som førtes han til Hjul og Steile,
Og følte sig omtrent saa godt,
Som Reisen gik til et Skafot.
I Byen blev han strax modtaget
Med Jubelskraal af hele Laget.
I deres Poter svang de Blus
Og brølte: «Vivat dominus,
Landsangeren, alpinus mus!»
Derpaa blev han ført ind i Salen,
Et Chor af smaa og store Grise
Ham peb en deilig Velkomstvise,
Og Bellin Væder bræged Talen.
Jeg fornemst var, og ved min Side
Fik Staklen Plads, kan Du vel vide.
Hr. Murmeldyr nu skulde takke;
Han bøiede sin stive Nakke
Og lavede sig til at snakke.
Og Snak det blev! Fortvivlet saae
Han sig omkring og — gik istaa.
Skjøndt jeg ham hvisked Lidt i Øret,
Befippet, kunde han ei høre't,
Tog for det Rette just det Gale,
Saa Sludder blev den ganske Tale.

Med en tvetydig Lyd han atter
Fik sat sig — under Hyl og Latter.
Det Hele blev saa komisk, Du!
Jeg griinte fast min Bug itu.
Tilsidst man drak ham saa paa Pelsen,
At jeg er bange for hans Helsen;
Han er vel ikke vant til Andet
End Rødder, Nødder og Kildevandet.
Han tog for stærkt til Bacchi Gaver
Og blev kjørt hjem som et Cadaver.
Jeg er nu træt, og snart jeg tænker
At ligge fast i Søvnens Lænker.
Nu, Fætter Grimbart! let din Krop,
Gak hjem og skriv Skandalen op
Til Skræk og Varsel for de Mange,
Maaskee som ellers lod sig fange."

Et Landskab.

Jeg sidder her og seer
Mig mæt paa alt det Skjønne,
Mens Solen venligt leer
Til mig og til det Grønne.

Smaafuglene er med
At glædes og at nyde;
Fra Træets Grene ned
De muntre Sange lyde.

Selv Kragens hæse Røst
Er ganske smuk at høre,
Naar bare man har Lyst
Og et velvilligt Øre.

Nys aabned Dammen jo
Sin brede Mund, sin Sluse,
Som uden Rist og Ro
Man fjernt kan høre suse.

Men Dammen ligger end
Saa underlig, saa rolig,
Man kunde tænke den
En Hemmeligheds Bolig.

Og Gud maa vide, om
En Vandmand eller Nøkke
I gammel Tid ei kom
For her at boe og bygge.

Hen over Vandets Blaae
Der roer og svømmer Anden,
Den lokker sine Smaa
Og dukker flittigt Panden.

De røde Skyers Rad
Ret som i Dybet seiler,
Det brede Skræppeblad
I blanke Glar sig speiler.

Hiſtovre ſtaaer et Par;
De muntert ſammen ſnakke.
Paa Arm en Glut hun har,
Og han en Stang paa Nakke.

De ſtaae ſaa langt fra mig,
Han og den unge Pige,
At ſkjelne jeg kan ei
Et Ord af, hvad de ſige.

Blødt favner hendes Arm
Den lille Møllerunge;
Hvor hendes Kind er varm!
Hvor flink er hendes Tunge!

Mens Møllehjulet faaer
Det klare Vand paa Skuldren
Og det i Dybet ſlaaer
Med Bruſen og med Buldren,

Han ſladdrer nok ſaa friſk
Og leger peent med Barnet;
Dog viſt ei denne Fiſk
Han lokke gad i Garnet.

Thi naar med „Dikkedik!“
Den Smaa han troer at more,
Jeg seer hans lune Blik
Paa Veien til den Store.

Hvor hendes Kind blev rød!
Hvor Øinene blev klare!
Hvad disse Tegn betød,
Vil man vel nok erfare.

En Smagssag.

Jeg tør og vil mig aldrig rose
Af Stemning for det Grandiose,
Stormægtige, som ret gjør Spræl;
Jeg elsker meest det Stille, Milde,
Det Hyggelige, Skjelmske, Lille, —
Kun der er Hjemmet for min Sjæl.

Jeg gad ei boe i Pragtpaladser
I „nobel" Stiil, med „store Masser",
Med Marmortrapper, Høienloft;
Til Fred og Fryd jeg helst gad flytte
Ind i en lille sjællandsk Hytte,
Med Hauge, Skov og grønne Toft.

Mig skræmmer denne Fos, der bruser
Og i sit Fald saa haanligt knuser
Steenblokken og den ranke Gran;
Mig qvæger kun den muntre Kilde,
Hvis Perlevover sagte trille
Og mig fortælle, hvad den kan.

Jeg vil ei høre Ajax tude,
See Philoctet med sine Klude,
Orest paa Jordens Navlesteen;
Mig morer meer en lystig, lille,
Velsleben Heibergsk Vaudeville,
En Henrik, Arv — og saadan Een!

Jeg seer med Skræk de høie Fjelde,
Med Snee paa Panden, der med Vælde
Mod Skyen kneiser, stolt og kold;
Jeg elsker vore grønne Banker,
Hvor jeg Viol og Bukkar sanker
Og Minder fra en svunden Old.

Jeg hader dc Tendents-Romaner
Om Statsforvaltning, Jsenbaner,
Om Christendom, Pædagogik;
Jeg nærer mig ved smaa Noveller,
Som mig om Dagens Liv fortæller,
Om Verdens nye og gamle Stik.

Bort flyer jeg for de malte Helte,
Halvnøgne og med Sværd ved Belte,
Achilles, Hector og Orest;

Mig fryder meer en hollandſk Frue,
En lyſtig Sværm i Kroens Stue,
En laſet Tigger eller Præſt.

Min Smag er ringe for Junoner,
Hvis Pande kulſort Manke kroner,
Hvis ſtolte Blik ſom Lynild ſlaae;
Nei! Hebes Vext, ſneehvide Arme,
Violblaae Øine, Læber varme
Og blonde Haar — kan jeg forſtaae.

De Marmorvæsner uden Kofter
Med nøgne Bryſter, bare Hofter
Som Dødninge kun for mig ſtaae;
Jeg næſten heller ſeer de Dukker,
En Bager ſkaber os af Sukker
Og polychromiſk klæder paa.

Jeg mig ſaa ængſtlig lille føler,
Naar Verdenshavet mod mig brøler,
Umaaleligt og uden Kyſt;
Mens vore Bugter, vore Sunde,
Som ſnoe ſig om de grønne Lunde,
Mig vække Freidighed og Lyſt.

De halvpoetiſke Propheter,
De ſpeculerende Poeter
For mig maae gjerne ømme Landet;
Jeg vender kun et villigt Øre
Til den, hvis Sang mig lader høre,
At han har ikke kunnet Andet.

— De kloge Folk vil ſagtens ſmile,
Mig ſende deres Tankepile,
Vel dyppede i fornem Spot;
Den Trængſel faaer jeg vel at bære, —
Vorherre og Apoll dog ere
De ſamme To — i Stort og Smaat.

Fransk og Dansk.

Paris 1869.

Nei, dette Maal, som her de taler,
Har for mit Øre ingen Klang;
Den Rigdom stor, hvormed det praler,
Mig synes ikke skabt til Sang.

Skjøndt klart som Springvand op det stiger
Og sindrigt sig om Tanken snoer,
Jeg føler aldrig, hvad det siger,
Om end jeg fatter grant hvert Ord.

Ja vist! thi vore Ord og Tanker
I himmelvid Forskjellighed
Er avlede paa tvende Ranker,
Som Intet af hinanden veed:

Den enes Rod blev lagt i Jorden,
Hvor Solen koger Druen sød;
Den andens i vort høie Norden
Er fostret strengt i Kuldens Skjød.

Trods det vort Maal har indre Varme,
Saa fuld af samme rene Lyst,
Som naar to melkehvide Arme
Os trykke til et kjærligt Bryst.

Det siger jeg med ster Bestemthed,
Jeg det erfared mangen Gang:
At af saa sød og mild Beklemthed
Fremgaaer et Hjertes bedste Sang!

Polka.

„Læg Naalen bort, lad Rokken staae,
Tag sølversparndte Skoe nu paa,
I Kroen hist til Dands vi gaae,
I to smaa søde Piger!
Oboen, som en Lærkelil,
Alt synger sødt, og Fløitens Spil
Med Contrabassen lystre vil,
Hvad Violinen siger.

Vi nyde vil vor unge Vaar;
Vor Kind er rød, vort Hjerte slaaer,
Vi ændse ei, at Tiden gaaer
Med altfor rappe Vinger.
Vi skye Alt, hvad er mørkt og tungt,
Vi elske, hvad er let og ungt,
Om Glæden, som det lyse Punkt,
Vor Tankefugl sig svinger!"

Og lystigt han til Strængens Klang,
Til Clarinettens klare Sang
Den Blonde og den Brune svang
I Dandsens lette Slingren.
Og da det saa mod Daggry gik:
„Farvel! Farvel!“ med søde Blik,
Et Kys han fra dem Begge fik, —
Men sendt ham kun med Fingren.

De Kys, de fløi som i en Leeg,
Mens Begge ned ad Skrænten steg,
Den Ene rød, den Anden bleg,
Med Armen om hinanden.
Den Ene bleg? den Anden rød?
Og hver af dem dog lige sød!
De Farver, ak! hvad de betød?
Det løb ham om i Panden.

Den Blondes Kind var freidig, glad,
Men paa den Brunes Kinder sad
En Elskovssmertes Lilieblad
Og dulgte Hjertets Varme.
Saa da han kjæk som Beiler kom,
Den Blonde hvisked: Nei! men som
En Blomst den Blege segned om
Og rødmed i hans Arme.

Et Besøg.

Jeg var alene, det var Nat,
Min Lampes Lue var saa mat,
Min Kind til Haandens Støtte sat.

Jeg sad i Tanker — uden Tanke, —
En usel, visjen Drueranke, —
Fast Hjertet havde glemt at banke.

Forladt det var af alt det Smukke,
Der fyldte før dets Indelukke, —
Af Blomster, Toner, Smiil og Sukke;

Og koldt og blindt for Livets Glands
Det havde mistet al sin Sands
For Strængens Klang og Rhythmens Dands.

Og hvor jeg stirred hen med Haaben
At see mig frelst af Smertedaaben,
Sig viiste kun en Afgrund aaben.

Men midt i denne sløve Jammer
Brat gjennemstraalede mit Kammer
Olympens ædle, milde Flammer.

Min Musa! — som saa mangen Gang
Min Sjæl udløste af dens Trang
Og havde lært mig Spil og Sang.

Men dybt jeg maatte Blikket bøie,
Thi der hun stod den Ranke, Høie,
Med bittert Smiil, med Haan i Die;

Ei som hun hist i Pavens Stad
Staaer venlig, mild i Søstres Rad, —
Paa hendes Pande Strenghed sad.

„Du er ei meer den, Du bør være,
„Du gjør mig Skam og ingen Ære,
„Ei meer mit Navn Du maa frembære!“

Min lille Cithars gamle Strænge,
Som havde trøstet mig saa længe,
Hun sønderrev og lod dem hænge.

Hun lagde Haanden paa mit Hjerte
Og slukkede dets svage Kerte —
Og lod mig ene med min Smerte.

Smaa Riim.

I Taalmod maa ſig øve
Hvo ret ſit Maal vil vinde:
Tidt ſynge glad for Døve,
Tidt male ſmukt for Blinde.

Vær haard ſom Flint mod Skjebnens Stød,
Men i din Medgang mild og blød!

Grib Lykken i Farten
Og nyd, mens Du har den!

Til Nag mit Hjerte intet Huusrum eier, —
Jeg ſørger gjerne for en bedre Leier.

Fortuna, denne frække Tøs,
Som Hvermand veed, paa Traaden løs,
Alt efter Lune deler Sengen
Med Herren snart og snart med Drengen.

Træd din Vei til Gravens Bo
Frisk — fri — from — fro;
Uden disse Adjectiver
Psalteri det Hele bliver!

Vei strengt — og giv saa,
Søg Havn — og bliv saa,
Tænk ret — og skriv saa,
Gjør Gavn — og driv saa!

Mylord til Fruen.

Den 7de December 1861.

Med hvilket Navn skal jeg Dig kalde?
Du er den Bedste af dem Alle!
Jeg føler nok, hvor Du imod
Din stakkels Hund er mild og god.
Jeg husker godt, hvor Du var naadig,
Da jeg paa Lammesteg var graadig.
Og naar jeg løb til grønne Skov
Og jog de vilde Dyr — vovvov!
Og blev i eensomt Fængsel kast,
Da kjøbte Du mig ud i Hast.
Selv gav Du aldrig mig et Rap,
Naar ubesindigt mig undslap
En Yttring, som just ikke klæder
En dannet Hund med fine Sæder.
Ak, hvis jeg kunde, blev jeg rød
Af Skamfuldhed — ja, tog min Død!
Vorherre har dit Hjerte gjort
Som et Palads saa rigt og stort;

Men skjøndt det huser Mange, dog
Du gav mig der en lille Krog.
Er jeg forknyt, og har jeg Smerte,
Saa gaaer det altid Dig til Hjerte:
Jeg husker nok, hvor tidt Du kom
Med Balsam og med Lægedom.
Og sulter jeg, er Du saa sød
At række med din Haand mig Brød.
Og kommer jeg ved Nattens Stund
Og vækker af det første Blund
Dig ved mit Hyl, da op Du staaer
Af varme Leie og mig faaer
Fra Kulden ind i Stuen bragt
Og paa min bløde Maatte lagt.
Jeg elsker Dig, det vist Du veed,
Med Ydmyg- og Taknemlighed!
Naturen nægted mig jo Talen,
Og jeg kun smile kan med Halen;
Men denne Logren, de Manerer
Betyde her: „Jeg gratulerer!"
Jeg lægger ydmygt for din Fod
En Flacon, som ret skal være god. — —
Tillad mig saa din Haand at kysse.
Jeg er din Mylord, kaldet

Mysse.

Om Mylord.

Nu er han død, den smukke, kloge Hund,
Som ene hilsed Dig hver Morgenstund
Og smaskende, mens han med Halen slog,
En sød Bid Brød af dine Hænder tog
Og sad og vented, om ei Meer der var,
Og saae paa Dig med ærligt Dienpar.
Dig lystred han, skjøndt aldrig dog din Haand
Ham tugtede med Svøbe eller Vaand.
Paa Gaden fulgte han Dig tro som Vagt,
Og selv hvor Fristelsen ham nær var lagt,
Den øved ei paa ham sin vante Magt;
Han ved din Side trofast holdt sig blot,
Saae op til Dig, „om det var rigtig godt?“

Saa kom han bort — bort til et fremmed Land,
Men til en Ungersvend, en Herremand,
Der just forstod at skatte hans Forstand.
Det var et andet Liv! Der fik han Lov
At fare lystigt om i Mark og Skov;

Og Husets Frue selv ham blev saa god,
At hun sin Stadsestue ham oplod.
Og tapper var han der; den stærke Knegt
De Køtre holdt i sømmelig Respect,
Og som sin Herres Vagt den gode Dreng
Tog Nattehvile uden for hans Seng.

Der døde han! — Det var da nok en Ven,
Som Tidens vilde Storm fik veiret hen.

Det var dog kun sen Hund! — O, Evas Æt!
Tør Du bebreide mig de Vers med Ret?

Rimede Fortællinger.

Onkels Lise.

Decemberstormen Sneen feied
Langs Nørrevold til Vesterport;
Vildt Træerne paa Volden svaied,
Og Mørket gjorde Alting stort.

Mens hist og her Traulampens Lue
Forsvandt ved Vindens frie Magt,
Tog under Kjelderskurets Bue
Den Vægter Hvile paa sin Vagt.

Her listed sig en gammel Herre
Med Lygte til sin kjære Club;
Lydløst igjennem Snee sin Kærre
En Sjouer fik ved træge Skub.

Fra Frue=Taarn alt meldtes Tiden
Ved otte dumpe, dovne Slag;
Og Kræmmerdrengen spared Fliden
Med Glæde til den næste Dag.

Paa Vestergades Hjørne laae der
En Guldsmeds Bolig, stolt og prud;
Til Volden og til Gaden saae der
Dog ganske mørkt og skummelt ud.

Men ind til Gaarden Stuen vendte,
Hvor der var Hygge, luun og god;
I Ovnen lystigt Ilden brændte,
Og Aftensbordet dækket stod.

Tilstængte var Boutikens Skoder
Og laaset Alt, hvad laases kan;
Der sad jeg hos min Faders Broder,
Guldsmed, Captain og Enkemand.

Jeg spurgte til hans søde Datter,
Som var mit Hjerte, ak! saa kjær.
Han svared kun med Spøg og Latter,
Saa jeg var altid lige nær.

Det var mig en saa bitter Tanke,
I Maaneder, ja hele tre,
Mit Die ikke fik den ranke,
Den hvide, blonde Mø at see.

„For Guds Skyld, kjære Onkel Jørgen!
Hvor har Du sendt Mathilde hen?“ —
„Hold op med Fritten og med Spørgen!
Det hjælper ei, min lille Ven!“ —

„Du veed, hvor inderligt vi Begge —“
„Ja, det er netop Knuden, Du!“ —
„Vil Du os da i Graven lægge?“ —
„Det har vel ingen Hast endnu?“ —

„Saa sig mig kort og klart, Hr. Onkel!
Hvad har da gjort saa haardt dit Sind?“ —
„Hr. Brodersøn! en slig Karfunkel
I rigt Metal bør fattes ind.

Jeg var dog vist en daarlig Mester,
Hvis for en saadan Diamant
Jeg ikke blandt Boutikens Gjæster
En straalende Indfatning fandt.

Tro aldrig, Dreng! jeg Dig foragter,
Fordi Du ikke Mønt kan slaae;
Jeg veed, at andre Aandens Magter
Dig vise Veien, Du skal gaae.

Johannes, hør, hvad jeg vil sige:
Du est en deilig Ungersvend!
Jeg sværger Dig, var jeg en Pige,
Jeg tog Dig til min Hjertensven.

Jeg elsker Dig, min smaa Johannes!
Thi jeg har ogsaa god Forstand
Paa, hvad der af Castale vandes
Og Hippocrenes ægte Vand.

Men Sligt ei giver Stort i Skjeppe;
Stak selv Homerus ud dit Qvad,
Du vandt ei her — det troer jeg næppe —
Til Buxer, Skoe, til Huus og Mad.

Lev Du i Fryd med din Gudinde,
Som vækker Dig til yndig Sang,
Men Synd Du gjør, hvis Du vil binde
En Anden til din Nød og Trang!" —

„Jeg søge vil —" — „Hos Tante Trine?
Paa Nørrebro? Veed hun Besked?" —
„Der har jeg spurgt om min Cousine
Igaar, men Tante Intet veed." —

„Søg Du i Sjælland, Jylland, Fyen,
Paa Lolland, Falster, Ærø, — Spraa,
Søg Du paa Jorden og i Skyen:
Saa lang en Næse vil Du faae!“ —

„Velan! jeg tidligt dog og silde
Vil søge, Onkel! Dig tiltrods;
Og finder jeg engang Mathilde,
Saa skal Du aldrig skille os.

Men jeg skal nok forstaae at vinde
Mig snart saa hæderligt Erhverv,
At fra din Haand jeg ingensinde
Skal tage selv den mindste Skjerv!“ —

„Ha! bravo, Gut! det maa jeg lide;
En Villie bære kan sin Frugt.
Nu skal Du see, jeg paa min Side
Ei heller holder Munden lukt:

Du søge maa min lille Pige,
Og fjorten Dage jeg dertil
Dig skjenker, saa Du kan ei sige,
Jeg driver med Dig Abespil.

Du søge skal, og hvis Du finder
Mit Barn Dig lige huld og tro,
Jeg Intet gjøre vil til Hinder
For eders Fremtids Fryd og Ro.

Men til et Pant, at Du har fundet,
Hiint Demantkors Du vise frem,
Som jeg om hendes Hals fik bundet,
Da hun forlod sin Faders Hjem!

Saa vil jeg troe, at jeg min Lilie
Gav i en dygtig Gartners Haand;
Saa vil jeg stole paa din Villie
Og saa — velsigne eders Baand.

Men — svinde hen de fjorten Dage,
Og Du ei fandt, hvad jeg har gjemt,
Saa maa Du som et Vink det tage,
At Skjebnen har din Lod bestemt." —

„Ja men —" — „Ei længer Du mig trætte!
Nu har vi jo et Compromis.
Kom, lad os nu tilbords os sætte
Og mødes paa en anden Viis!

Sid ned hos mig og tag tiltakke
Med hvad jeg har og byde kan;
Lad nu om Verdens Færd os snakke,
Vær kjæk og tee Dig som en Mand!

Her staaer Postei af vilde Ænder, —
En Cotelett, — Sardiner her, —
Hist Pickles, som paa Tungen brænder,
Her Chesterost, — hvad vil Du meer?

Her lokker for en tidig Mave
En ægte, alderstegen Rum,
Jeg selv vil os en Bowle lave, —
Vi skilles ei, før den er tom."

Jeg satte taus mig hen ved Bordet
Og fast mechanisk aad og drak,
Mens Onkel stadigt førte Ordet, —
Og Ordet var just ikke Snak.

Han havde reist, oplevet Meget
I Genf, Florents, Paris og Rom
Og Ætna og Vesuv besteget
Og seet tilgavns, hvorhen han kom.

Saa vandred hans Fortællings Strømme
Jævnsides Punchens hede Strøm;
Jeg hørte paa hans Ungdoms Drømme
Halvvaagen i min egen Drøm.

Og derfor var det intet Under,
At Timen fløi os let forbi,
Som var den kun et Par Secunder,
Og Vægtren meldte Klokken ti.

Pendulens Slag og Vægtrens Psalme,
Skildvagtens Skraal: „Vagt i Gevær!“
Drog Onkels Sind fra Sydens Palme
Til Tid og Sted, som var ham nær.

Han saae paa Uhret: „Det er silde,
Og Du skal hjem paa Østerbro;
Til dette Veir, det skumle, vilde,
Kun nødigt vil jeg Dig betroe.

Jeg veed, Du er just ingen Kjærring,
Du taale kan et Tørn, men saa
Du komme vil til Portens Spærring
Dog altfor seent, hvis Du skal gaae.

Paa Lises Ryg skal Du Dig sætte,
Hun som et Muuldyr sikkert gaaer;
Kryb i min Pels, dens lodne Hætte
Dig dækker Nakke, Hals og Haar.

Naar saa Du kommer til din Bolig
Hos Vognmand Spelt paa Østerbro,
Han sørge vil for Hesten trolig
Og skaffe Havre den og Ro.

I Morgen Middag kan Du ride
Herind; det korter jo din Vei.
Saa kan jeg ogsaa faae at vide,
Om Du har fundet — eller ei."

„Du spotter, Onkel? Jeg vil bære
Med Taalmod nu din Spot, saa vist
Som jeg igjen engang med Ære
Skal komme til at lee tilsidst.

Mig skjærme jo de ni Gudinder,
Hvem jeg hver Dag faaer Offer bragt;
Snart Labyrinthens Traad jeg finder
Ved dem mig huldt i Haanden lagt!"

Nu førte Onkel mig til Hesten,
Som han hver Aften reed en Tour;
Den stod i Porten stille, næsten
Saa livløs som en gammel Muur.

Men knap jeg kommet var til Sæde,
I Pels, med Hætten ned om Kind,
Langs Volden, ned ad Studiistræde
Den traved lystigt som en Vind.

Den vilde om i Nørregade,
Jeg tvang den ned til Rundetaarn;
Men her holdt Veiret just Parade,
Og værre blev det end tilforn.

Den lodne Hætte dækked Brynet;
Men Stormen hæved høit sit Hyl,
Og Sneen føg og blænded Synet
Og stak i Øiet som en Syl.

Vi var paa rette Vei tilvisse,
Vi ned ad Landemærket kom,
Fik Syn af Rosenborgens Spidse,
Til Venstre saa vi vendte om.

For nu langs Volden ned at ride
Og Østerporten snart at naae,
Jeg ændsed ei, til hvilken Side
Min Reises rette Maal vel laae.

Thi under al den Storm og Trængsel
Min Tanke underdanig lod
Sig ydmygt føre til det Fængsel,
Hvor hendes Navn paa Døren stod.

Saa kom vi da til Porten Begge,
Og det var just i rette Tid;
Jernstangen hørte jeg dem trække,
Og Slaaens Hviin og Nøglens Vrid.

Rask ud af Portens Hvælving gik det;
Her Jord og Himmel stod i Eet,
Hist Bjerge, som fra Himlen skikket,
Her bart, som ei det havde sneet.

Nu saae jeg Ravelinens Træer,
Saa lod jeg trøstigt Dyret gaae
Og vade gjennem Sneens Bræer,
Og haabed snart mit Hjem at naae.

Da lod jeg ubekymret ile
Mit Hjerte til det ene Punkt,
Hvor kun det kunde finde Hvile
Og evigt være friskt og ungt.

Med Eet stod Jomfru Lise stille,
Hun hævede sin blide Røst
Og vrinskede, som om hun vilde
I vor Elende æske Trøst.

Jeg saae mig om, og jeg opdaged,
Vi var paa Nørrebro, ved Gud!
Jeg kjendte Porten, Væggen, Taget,
Og Tante Trine selv kom ud.

„Hvad bringer Dig til os saa silde,
Min Broder! ganske mod din Skik?
Du frygter dog ei for Mathilde?
Hun er jo ganske klink og qvik.“

Nu vidste jeg, jeg var i Havnen,
Og i min Glædes søde Ruus
Jeg trykked Lises Hals i Favnen, —
Mathilde var i Tantes Huus!

Af Hesten ganske sagte steeg jeg,
Som var jeg en halvgammel Mand,
Og op ad Trappen langsomt sneeg jeg
Mig, støtted mat til Rækkets Rand.

Men da jeg stod i Dagligstuen,
Hvor i Divan Mathilde sad,
Bestraalet klart af Lampeluen,
Og smilte til mig kjæk og glad,

Hun raabte: „Men, Papa! hvor tør Du
I dette gyselige Veir
Dig vove saadan ud? og bør Du
Forskrække os til Døden her?“

Da lod jeg Bjørnepelsen falde,
For hendes Fod jeg kasted mig,
Og af Olympens Guder alle
Var Ingen salig nu som jeg.

Men ængstlig reiste sig Mathilde,
Hun voved ei sit Syn at troe;
Hun hvisked: „Tante! det er silde,
Kom, lad nu strax os gaae til Ro!“

Men blidt tilbage holdt jeg hende
Og raabte ivrigt: „Seer ei Du,
Din Fader selv mig monne sende?
Du bryder intet Løfte nu!“

Og saa begyndte jeg min Melding
Om, hvad den Aften var passeert;
De hørte glade min Fortælling,
Som Glæden gjorde tidt forkeert.

Der blev en Undren og en Spørgen,
Der var en Raaben Nei! og Ei!
Og de velsigned Onkel Jørgen, —
De havde nær velsignet mig!

Jeg raabte: „Har jeg Seier vundet,
Jeg Lise takke maa saasandt;
Hvad neppe selv jeg vilde fundet,
Det gode Vanedyr mig fandt!“

Nu i Divanen blødt jeg hviled
Mig yndigt efter denne Dyst;
Min Fremtids Himmel huldt tilsmiled
Mig Fred og Lykke, Liv og Lyst.

Jeg saae i hendes Øine blide,
Thi jeg fik Lov at see derind;
Jeg kyssed hendes Haand, den hvide,
Og trykked ømt den til min Kind.

Hvor søde var ei hendes Blikke,
Hvor fristende den friske Mund!
Men, ak! jeg vovede det ikke,
Jeg nøiedes med Haabet kun.

Men Tante, over Bordet bøiet,
Da først al Undren var forbi,
Betragted os saa sært fornøiet
Og næsten ganske glad som vi.

Da seent jeg maatte Afsked tage,
Gav mig Mathilde selv sit Kors;
Glad kunde jeg til Hjemmet drage
Paa Onkels ædle, gamle Hors.

Jeg lod det med en Halmvisk gnide,
Jeg lod det sætte luunt i Baas,
Før selv jeg efter Midnatstide
Saae til, om Hvile kunde faaes.

Paa Søvn var der dog ei at tænke,
Dertil var Tanken altfor vakt;
Og kun et Blund sin lette Lænke
Fik af og til om Hjertet lagt.

Men da jeg vaagned næste Morgen,
Jeg jubled fast i Overmod;
Uveiret svundet var som Sorgen,
Og Solen blank paa Himlen stod.

Og i den kolde Luft, den klare,
Ei mindste Strømning følтes gaae;
Iskroner alle Træer bare
Og kasted deres Skygger blaae.

I Onkels Pels, paa Lises Sadel
Jeg kneised nok saa stolt og kry;
En Ridder uden Frygt og Dadel
Drog ind jeg i den travle By.

Jeg Onkels Gaardskarl flyede Hesten,
Hans Pels jeg hængte paa en Knag;
Beklemt mit Hjerte skjælved, næsten
Som om jeg havde tabt min Sag.

Dog trods mit Hjertes Tremulanter
Jeg naaede Onkels Cabinet.
Han ſad og ordned Diamanter
Paa rødt Papir med en Pincett.

Jeg takked for den gode Ganger,
Som trofaſt bar mig til mit Huus.
Han loe: „Den baaret har en Sanger,
Er altſaa nu en Pegaſus!“

„Ja, Onkel! ja! et Digt ſkal blive
Min Natteflugt paa dette Dyr,
Den mig et fyldigt Stof ſkal give
Til ret et yndigt Eventyr!“

Han ſaae mig ſmilende i Øiet
Og ſysled med ſin rige Krands;
Ved Siden af ham ſtod jeg bøiet,
Faſt blændet af dens ſtærke Glands.

„Du ſynes godt om disſe Stene?“ —
„Ja, men de har et guulligt Skjær;
Jeg har dog ſeet dem mere rene, —
Som for Exempel disſe her!“

Og uden Omsvøb eller Væsen
Jeg tog Mathildes Smykke frem
Og holdt Etuiet ham for Næsen:
„Hvad synes, Onkel! Du om dem?“

Men jeg fortrød dog næsten dette,
Thi bleg han blev, den stakkels Mand;
Et Suk hans Hjerte maatte lette,
Han stammed svagt: „Hvordan — hvordan?“

„Vær rolig!“ raabte jeg, „forsyndet
Har Ingen sig imod din Agt;
Det være festligt Dig forkyndet:
Mig har til Maalet Live bragt!

Hun bar mig frem, hun fulgte Veien,
Som hun hver Dag var vant at gaae,
Og Skylden være maa din egen,
Hvis det en Brøde kaldes maa.

Jeg blev maskeret, som Du vilde;
Men Skjebnen var Dig altfor fiin:
Din Rolle først jeg maatte spille,
Men saa — s spilte jeg kun min!“

— Jeg saae, han vreed sig svart i Vaanden,
Et Blus ham over Panden foer;
Saa slog han mig sin Haand i Haanden:
„En Mand en Mand, — et Ord et Ord!“

October 1867.

En Sanger.

1.

I Elverhøi indtagen
Blev han engang som lille Dreng,
Da seent paa Sommerdagen
Han vilde hjem og gaae i Seng.

Han blev slet ikke bange,
Thi Alt derinde var saa kjønt;
De fakkelklare Gange
Med Blomster pynted' var og Grønt.

Og Elverpiger smukke
Omkring ham svæved op og ned;
Han blev dem til en Dukke,
De deiligt kunde lege med.

Hans gule Haar de børsted,
De svøbte ham i Sindal varm,
Og smægted han og tørsted,
De lagde ham ved deres Barm.

Og vilde tidt han græde,
De kysed blødt hans Øine blaae,
Saa Graaden blev til Glæde,
Og Øiet skjønne Syner saae.

De bar ham blomsterkranset
Tidt ud i Maanenatten klar
Og yndigt for ham dandsed
Saa nøgne, som de alle var.

De svæved let omkring ham
Med Sang saa sværmende, saa øm,
Og aabenbared Ting ham,
Som Spirer til en Fremtidsdrøm.

Og al den Skjønheds Fylde,
Seet uden Slør og uden Baand,
De fik ham lært at hylle
I Ordets fine Klædemon.

De lærte ham at ſjunge,
Som ſelv de ſang; en Blomſterflor
De lagde paa hans Tunge
Af underfulde Trolddomsord.

Men om den hele Lille
De fik ſaa ſær en Ynde lagt,
At, ſelv om ei han vilde,
Den lokked Alt med ſælſom Magt.

— I Høien da han boede,
Mens Aar for Aar ſvandt hen ſaa brat,
Ham ubevidſt; han troede,
Han var der kun een Sommernat.

Dog ſnart de Sjæleløſe
Ei taalte ham i deres Høi;
De vilde Tidkort øſe
Helſt af et yngre Legetøi.

De var ſelv fine, unge,
Mens han var blevet ſtor og drøi;
Hans Fodtrin var ſaa tunge,
Mens let de ſvæved hen og fløi.

Dog først foruden Smerte,
Mens dybt han sov i deres Hal,
De toge ud hans Hjerte
Og gav ham et af kold Krystal.

Saa udjog ham da Vrimlen;
Paa Landeveiens gule Støv
Han stod, hvor Solen, Himlen
Først gjorde ham fast blind og døv.

2.

Nu stod han midt i Livet,
Alene, fremmed vel, men stærk
Ved Alt, hvad ham var givet,
Skjøndt det var Dybets skumle Værk.

Saa tryllende han lokked
Ved Diet, ved sin Stemmes Lyd,
At Alt sig om ham flokked
Med Undren og med Hjertefryd.

Han kom som fra det Fjerne,
Og det er just, hvad Verden vil,
At see en sjelden Stjerne
I et tilfældigt Gjøglespil.

Hans Sang den strømmed mægtig,
Som Nattergalens Qvad paa Qvist;
Men, at den var saa prægtig,
Var ham, som Fuglen, ubevidst.

Ham tusind unge Hjerter
Sødt smægtende imøde kom;
Men, som af Dødens Smerter
Berørt, med Sorg de vendte om.

Uhyggeligt det blev dem,
At han paa Klapperslangens Viis
Fortumled og henrev dem
Og gjøgled dem et Paradiis.

Den Hjerteløse aned
Ei, hvad det var, der budt ham blev;
Hans Indre ei paamaned
Ham om, han noget Ondt bedrev.

Hans Die saae vel Meget,
Som Verdens Die aldrig saae;
Men hver en Engel veget
Var fra hans Hjertes kolde Vraa.

I Sjælen var ham slukket
Hver Gnist af Kjærlighed og Had;
Hans Hjerte aldrig sukked,
Men det var heller aldrig glad.

Hvad Ære var, han kjendte
Saa lidt som Elskovs søde Lyst;
Begeistring aldrig tændte
Sin Fakkel i hans mørke Bryst.

Af alle Livets Glæder,
Der strømmed til ham som en Flod,
Af Guld og Glands og Hæder
Urørt han som en Klippe stod.

Den Trolddom, ham var givet,
Snart Verden aned dog med Skræk;
Han passed ei til Livet,
Og Livet grumt ham støbte væk.

I et Asyl, hvor mangen
Forvildet Sjæl fandt Fred og Ro,
Lod Mesteren i Sangen
Man som en Daare tage Bo.

Hvorfor i denne Bolig
Han var, han ikke selv forstod.
Han døde kold og rolig, —
Men Sangen aldrig ham forlod.

Konge-Egen.

En Fortælling.

Al Drosselslægten qviddred
Under Bøgenes Krands;
I Krattet lydt det toned
Som Musik til en Dands.
Paa lysegrønne Teppe
Sprang baade Raa og Buk,
Og fjernt i Skoven hørtes
Vaargjøgens søde Kuk.

De hvide Anemoner,
De røde og de blaae
Var ei for Kulden bange,
Det klart for Dagen laae;
De havde sidst i Høsten
Sig venligt Stævne sat, —
Nu stod med Smiil de alle
Til Mødet parat.

Ved Skovens lyse Udkant
Paa en vidtaaben Plet
Der hæved sig et Egetræ
Saa rankt og saa ret;
En tusindaarig Olding
Blandt den unge lave Slægt,
En kneisende Konning
Med Kronens rige Vægt.

Og rundt om det var stillet
Baade Bænke og Bord;
Her mødtes tidt til Jagten
De Jægres muntre Chor.
Her hviled Malkepigen tidt
Med Spanden, som hun bar; —
Nu sad der just i Vaaren
Et ungt fortroligt Par.

Den Ungdom hos dem Begge
Var saa tydelig at see;
Hendes Hals, hendes Kinder
Var som Roser og Snee,
Hendes Lokker vare gule,
Hendes Øine vare blaae,
Hendes Hænder og Fødder
Nok saa fine og smaa.

Men han var før af Lemmer,
Og han var skulderbred,
Omkring hans Tinding krused
Sig dunkle Bukler ned;
Hans Øine vare sorte,
Hans Ansigts Lød var bruun;
Men paa den stærke Hage
Endnu kun spired Duun.

See, saadan saae Margrethe
Nu, Provstens Datter, ud,
Og hun var Candidatens,
Hr. Peder Hjarnes, Brud;
Han selv paa Herregaarden,
Der laae bag Skoven smukt,
Holdt begge de unge Grever
Til Lærdom og til Tugt.

Om hvad de talte sammen,
Jeg vidste ei selv Besked;
Men denne lille Trist,
Som nylig fløi derned
Paa de løvfulde Grene, —
At lytte var dens Agt, —
Mig røbed i sin Vaarsang
Alt, hvad de To fik sagt:

At Fædre og at Mødre
Vare enige med dem;
At Peder skulde føre
Som Brud Margrethe hjem;
Men at det skulde vente, —
Det, meente de, var bedst, —
Til Peder var i Kjolen
Og bleven Sognepræst.

Men, ak! den lange Venten,
Den faldt dem saare tung:
Hun syntes, hun blev gammel,
Endskjøndt hun var saa ung;
Og han var leed og kjed af
At herse med de Smaa
Og eensom i sin Stue
Sin Middagskost at faae.

„Nei, det skal blive deiligt,
Naar vi engang i Mag
Tilbords kan sidde sammen
Hver evige Dag!“ —
„Jeg lægger Suppen for!“ — „Og, jeg
Trancherer, skjenker Viin!
Vi klinke, drikke Skaaler,
Jeg din og Du min!“

Hvad Andet de fik hvisket,
Forstod vel Fuglen ei;
Den letted sine Vinger
Og flagrede sin Vei.
Men han og hun blev siddende
Endnu en lille Stund,
Men intet Ord blev hørt den Tid
Fra hans og hendes Mund.

Da hørtes Kirkeklokken
Histnede otte slaae:
„Nu, sødeste Margrethe!
Farvel! nu maa jeg gaae.
Imorgen kan dog ikke
Vi mødes her i Fred;
Der jages skal, og Jagten
Jo samles paa dette Sted.

Saa har Hr. Greven havt den
Høist vittige Idee,
At han vil see, hvordan jeg
Paa Jagten vil mig tee.
Der er vel intet Hexeri
Ved denne Fredens Leg;
Kan han og de andre Junkre,
Hvorfor da ikke jeg?

Jeg kan vel sagtens ramme
En Buk eller Raa;
Men fælder jeg et Stykke,
Hvad hjælper det mig saa?
Mig huer Hjorten bedre
I Skoven let og glad,
End naar den ligger braset
Paa det store Sølverfad."

Saa trykked Ungersvenden
Hendes Haand til sin Mund;
Til Høire ned ad Stien
Gik han, — til Venstre hun.
Men da han kom til Stenten
Og hun til Krattet — tys!
Da vendte de sig Begge
Og sendte hver sit Kys.

2.

Musvit og Stillids knap var oppe
Af deres lune Gyngeseng,
Knap rødmed Bøgeskovens Toppe,
End Røgen laae paa Mark og Eng.

Da saae man alt ved Egen samle
Sig Jagtens ædle Riddersmænd;
Der baade Unge var og Gamle,
Som havde gjordet deres Lænd.

En Sværm af Grever og Baroner
Og Junkre kom tilvogns, tilhest;
Og mellem disse Standspersoner
Man skimted hist og her en Præst.

Livjægere og Hundedrenge
Affides stod ved Skovens Gab;
Da vared det ei heller længe,
Saa kom Hr. Greven med sin Stab.

Heel rank og stolt som nogen Junker
Blandt dem Hr. Peder Hjarne stod,
Med Smiil om Mund, i Diet Funker,
Og Hagelbøssen ved sin Fod.

Da Complimenterne var endte,
Og før det end til Afmarche kom,
Det ædle Compagnie sig vendte
Saa hist, saa her og saae sig om.

Og Talen faldt paa Egens Ælde,
Og hvor dens Bul var frisk og stor,
Og man beundrede dens Vælde, —
Da kom først Greven ret til Ord:

„De Herrer tykkes Træet være
Unique — einzig i sit Slags?
Jeg selv det holder høit i Ære, —
Warum? Det skal De høre strax.

Engang Kong Frederik den Femte —"
Her bukked Greven dybt og foer
Med Haand til Hatten, saa han glemte
Fast sin Beretnings næste Ord, —

„Engang Hans Majestæt geruhte
En déjeûner at tage her;
Han fandt det angenemt herude,
Enfin — det var et deiligt Veir.

Her under Egen sad den vise,
Den dydefulde Konge just;
Og Alle saae vi ham at spise
Med naadig Appetit vor Ost.

Jeg stod som Page ved hans Side,
Credentsed Viin og bar ham Mad.
De Herrer kan da sagtens vide,
At jeg var nok saa stolt og glad.

Da Kongen hævede sit Taffel
Og atter Stok og Kaarde greb,
Han gav min Kind en dygtig Vaffel
Og naadigt mig i Øret kneb.

Derfor De vil ei sært det finde,
At dette Træ jeg frede vil,
Da et saa stort, ophøiet Minde
Bestandigt knytter sig dertil.

Ei denne Eeg jeg vilde miſte,
Den er mig meer end ſelv mit Slot;
Til Salg jeg aldrig lod mig friſte,
Bød man mig nok ſaa meget Godt.

Dog — Tiden gaaer, — jeg mig forſynder
Mod al bon-ton; dog først jeg maa
Lidt ſætte Mod i en Begynder."
Til Peder talte han da ſaa:

„Mærk vel: her ønſkes ei til Lykke,
Sligt ſkader baade Jagt og Spil;
Men tag mit Ord: „Det første Stykke
Han rammer, ſkal ham høre til!"

Ved dette Stikord Candidaten
Fik gjort Omkring, ſom ved en Vind,
Og uden Nølen eller Praten
Han ſlængte Kolben til ſin Kind.

Paa Konge-Egen Sigte tog han,
Og, før der kunde raabes Stop,
Sin Bøsſes fulde Ladning jog han
I Kæmpens gamle, ſvære Krop.

Der blev et Raab, der blev et Bulder,
Hr. Greven segned fast i Knæ.
Med Haand paa Candidatens Skulder
Han skreg: „Ja, hans er nu det Træ!

Han vidste, hvor jeg var at ramme,
Jo, han er mig en fiin Patron!
Men jeg skal ikke staae tilskamme, —
Det Træ har nu min Affection.

Hør nu: hvis han tilbagegiver
Mig Løftet, som jeg gav ham før,
Det første Kald, som ledigt bliver,
Det skal han faae, — parole d'honneur!"

Januar 1868.

C. A. Lang & Co.

Den rige Sommersol bestraalte
Med Purpurguld Landskrona-By;
Dampbaaden med sin Røgsky maalte,
Hvor langt der var til Bellevue.

Mørkblaa var Himlen, høi og stille,
Og Sundet som et slebet Speil;
Hvert Skib, saa nødigt som det vilde,
Laae slumrende, med slappe Seil.

Strandveiens Vogneræker lange
Til Skoven trilled deres Fragt;
Der hørtes glade Raab og Sange, —
Al Sorg paa Hylden syntes lagt.

Men tæt ved Sundets Bred, dernede,
Hvor Blomsterpragt der var at see,
Hvor skyggefulde Linde brede
Sig stolt og danne en Allee;

Med Mad og Viin og Sølv belæsset
Et festligt dækket Bord der stod;
Alt mange Flasker laae i Græsset
Med knækket Hals og uden Blod.

Lidt til en Side sad paa Bænke
Stadsmusikantens bedste Folk;
De blæste Touche, kan man vel tænke,
Som en høirøstet Glædens Tolk.

Thi rundt om Bordet havde leiret
Sig mangen ung og gammel Gjæst;
Grosserereren, den gamle, feired
Jo her sin gyldne Bryllupsfest.

Een reiste sig og holdt en Tale,
Og Allesammen qvad en Sang
Og skreg Hurra, som de var gale,
Begeistrede, til Glassets Klang.

Da dette saa var tømt til Bunden,
Og Kniv og Gaffel brugtes flink,
Den ædle Brudgom tørred Munden
Og løfted Haanden til et Vink.

Sit Glas han bragte til at klinge:
„Ti stille, Børn! et lille Korn!
Til Tak for Skaalen vil jeg bringe
Jer, hvad jeg Ingen gav tilforn:

En sand Beretning om, hvorlunde
Mig Skjebnen laved Alt tilpas!"
Da holdt de Mund, saa godt de kunde,
Og nipped tyst til deres Glas.

— „Fra Jydland kom jeg, velforsynet
Med Gloser, Phraser, — Haab og Mod,
Og uden Frygt jeg hæved Brynet,
Da ved det grønne Bord jeg stod.

Jeg fik brillante Characterer,
Mig alma mater i sin Favn
Optog med yndige Manerer
Og gav det bedste Sønnenavn.

Saa gik det jævnt i samme Skure,
Med stadigt Skridt jeg vandred frem;
Fra Høresales skumle Bure
Lidt Klart jeg altid bragte hjem. —

En Kjøbmand var der da i Staden,
Det gode Firma C. A. Lang;
Tilfældigt mødtes vi paa Gaden,
Han standsed mig: „Tillad engang!

Det er min Skik, saasnart man nævner
Mig Een, der hedder som min Ven,
At søge og, saagodt jeg evner,
At tjene ham — saa slet og ret.

Da samme Navn vi To nu bære,
De finder det vel ikke sært?
Og da nu De gjør Navnet Ære,
Er det mig, seer De, dobbelt kjært.

Besøg mit Huus og vær som hjemme,
Og trænger De til Raad engang,
Saa beder jeg Dem ikke glemme,
At begge to vi hedde Lang!"

Jeg kom — og saae — men overvundet
Alt første Gang jeg gik derfra.
Et Baand mit Hjerte havde bundet,
Min Tanke, Sjæl — etcetera!

Hvad saae jeg da? En lille Pige,
Saa henved tretten, fjorten Aar;
En fyldig Rosenknop, der lige
Var ved at springe ud i Vaar.

Jeg kom der da, saatidt jeg turde;
Men, hildet i det stærke Garn,
Taug jeg beskeden, som jeg burde, —
Hun var endnu jo kun et Barn.

Men han saae snart, at hans Helene
Var al min Tankes Maal og Meed;
Og da han havde kun den Ene,
Saa blev han ved min Tanke vreed.

Han tog mig da engang tilside
Og sagde ganske barsk og tør:
„Der er en Ting, jeg nok gad vide,
Og som jeg ogsaa vide bør:

De elsker — eller er paa Veie?
Og hvem? — det seer mit Øie grant.
Det er mit Hjertes bedste Eie, —
Siig, har jeg Ret? er det ei sandt?"

Jeg blev lidt stødt, lidt rød i Kammen,
Men da jeg just ei er en Pjalt,
Jeg fatted mig, jeg tog mig sammen
Og svared: „Jo!“ og skrifted Alt.

„Saa hør nu her af Barnets Fader
Et lille Ord, saa godt som ti:
Jeg siger ikke, jeg tillader, —
Thi, ærligt talt, jeg helst var fri.

Men jeg forbyder heller Intet,
Den Ret ei meer en Fader har,
Og nødigt saae jeg mig dog fintet
Som en «tiranno» eller Nar.

Kun een Betingelse maa stilles,
Som ei jeg viger fra; De maa,
Før her fra denne Plet vi skilles,
Med Æresord gaae ind derpaa:

At aldrig De, naar jeg er borte,
For min Helene med et Ord
Vil aabne Deres Hjertes Porte
Og røbe, hvad derinde boer;

Kun naar vi To er ene sammen
Med hende, kan det staae Dem frit
At give Luft for Elskovsflammen,
Hvoraf De mener De har lidt!"

Han fik mit Ord, og vore Hænder
Gav Møde ved den sære Pagt;
Vi skiltes ad som gode Venner,
Skjøndt jeg mig fandt i Lænker lagt.

Thi hvor han saadan kunde mage't,
At aldrig jeg dem ene fandt,
Det fik jeg dengang ei opdaget,
Mens Eden end min Tunge bandt.

Hvergang jeg kom, og hun var inde,
Til min Fortvivlen ud han gik;
Og aldrig kunde jeg besinde
Mig paa at tale med et Blik.

Naar hun og jeg var stundom ene,
Forpiint jeg som paa Naale sad,
Mens roligt smilende Helene
Mig conversеerte nok saa glad.

Forgjæves brød jeg da mit Hoved,
Skjøndt aldrig dog det var min Agt
At bryde, hvad jeg havde lovet;
Jeg holdt mig strengt til Ed og Pagt.

Ak nei! en Faders Fif og Rænker,
Naar han vil vogte paa en Skat,
Er større, end man muligt tænker
Hos ABCeens Marekat!

To Aar henrandt i denne Trængsel,
Mens kjækt et andet Kald jeg lød:
Fra min Examens-Læsnings Fængsel
Jeg hæderligt mig Udvei brød.

Et Maal jeg havde altsaa naaet,
Det var et ret alvorligt Tørn,
Egregie jeg havde faaet, —
Jeg slog med Vingen som en Ørn.

Nu gjaldt det blot at naae det næste,
Som skulde gjøre Alting kjært,
Det Maal, det yndigste, det bedste, —
Men, Gud bevares! det var svært.

Det var just Foraar. Næste Morgen
Jeg, efter dette Mesterskud,
Imellem Glæden deelt og Sorgen,
Begav mig tankefuld herud;

Thi her om Sommeren han boede.
Man sagde mig paa Trappens Trin,
At Herren laae, men at man troede,
Jeg gjerne kunde gaae derind.

Dog, just som Døren jeg oplukked,
Bag Sengens Silkeomhæng saae
Jeg, at Helene let sig dukked,
Som Maagen i det klare Blaae.

Et Net omkring den blonde Fletning
Og Haaret glat om Panden laae;
Den hvide Natdragt mig en Gjetning
Tillod om det, jeg ikke saae.

Som Lyn det foer mig gjennem Tanken:
„Smed Lykken kjækt i denne Stund!"
Og under salig Hjertebanken
Jeg satte mig med Smiil om Mund.

Jeg meldte mig som Candidaten,
Der blandt dem Alle stod sig bedst;
Han med et Smiil lykønsked Staten
Til slig en veludrustet Præst.

Jeg førte Talen paa Helene.
Han loe: „De troer, for fulde Seil
Ved Characterens Vind alene
At naae til Havn? — De tager feil!“

„Jeg feiler ikke, Hr. Grosserer!
Med Ret jeg kjæmper for mit Liv;
Thi med og uden Characterer, —
Vil hun, saa vorder hun min Viv!

Jeg elsker hende! Nu hun veed'et,
Paa eengang Dem og hende sagt!
Endt er den Qval, mig var beredet
Ved Edens altfor grumme Magt.

Jeg saae, hun fjæled sig bag Sengen,
Da jeg kom ind, og haaber nu,
Jeg seiret har, — hvis ei, gaaer Strængen
Paa min Langmodighed itu!“

Han taug, — han taug, — han tørred Øiet,
Han knuged Haanden mod sit Bryst,
Han reiste sig, forover bøiet
Han kaldte med saa svag en Røst:

„Helene! Alt, hvad denne Herre
Har sagt, det har Du sagtens hørt?
Siig mig, — jeg frygter det, desværre! —
Har det dit Hjerte vel berørt?“

Saa kom hun frem, med Kinder varme;
Jeg fik end ei et Øiekast,
Men begge sine runde Arme
Hun lagde om hans Hals i Hast.

Med Kind ved Kind og tæt ved Øret
Hun hvisked ham et lille Ord,
Og skjøndt jeg ikke kunde høre't,
Jeg aned dog: „Nu Rosen groer!“

„Ja saa! Du vil med ham paa Landet?
En Præst? — al Ære og Respect!
Men kunde der ei findes Andet,
Som gav hans Virken Værd og Vægt?

Jo! han min Compagnon skal være
Og tegne: L. A. Lang & Co.,
Han Godt og Ondt med os skal bære, —
Saa har jeg Jer dog begge to!

Hos mig han sidde paa Comptoiret,
Med Dig paa anden Sal han boe;
Vi skilles aldrig, — det er svoret!
Saa har jeg Jer dog begge to!

Jeg miste Dig? — Forsøg, Helene!
Om Du kan faae ham til at troe,
At det var Synd, jeg blev alene
Og ei beholdt Jer begge to!"

Hun saae blot paa mig med hiint lange,
Usigelige, søde Blik,
Som siden mig saa mange Gange
Betydningsfuldt til Sjælen gik.

Jeg sagde Ja! Alt blev besluttet;
Og det var sagtens ogsaa bedst,
Thi aldrig end har jeg fortrudt det. —
Saa den Gang blev jeg ikke Præst.

Saaledes fik jeg da haus Ene, —
Min Eneste paa denne Jord,
Min kjære, trofaste Helene,
Som sidder her ved dette Bord.

Fra den Tid er der jo henfløine
Heel mange alvorsglade Aar,
Men hun endnu for mine Øine
Er deilig som i Elskovs Vaar!"

— Her taug den gamle Herre. Sagte
Sin Hustrus høire Haand han fandt
Og siirligt den til Læben bragte
Og tømte saa sit Glas galant.

Men over Bordet saae man samle
Sig alle Gjæsters Glas, med Sang
Og Jubelhurra for de Gamle,
Til Paukers og Trompeters Klang.

Fécamp, September 1868.

En skummel Begivenhed.

1.

Tolv Slag der lød fra Skoleklokken,
Og huiende som Bolmers Jagt
Fra alle Klasser brused Flokken
Ned gjennem Portens snevre Tragt.

Jeg selv var ikke blandt de Sidste,
Og flyvende det gik i Fart,
Ei nogen Tid jeg vilde miste,
Mig hvert Minut var dyrebart.

Paa Veien, som jeg vilde træde,
Der vented mig saa meget Godt,
Saa meget Kjært, saa megen Glæde, —
Ei Juletidens Gammen blot.

Mit unge Hjerte gjemte Noget,
Som tændte Blusel paa min Kind;
Det uden Udtryk er i Sproget, —
Meer fiint end Silkeormens Spind.

Thi hvad er finere for Tanken,
Af Tanken meer urørligt vel,
End denne første Hjertebanken?
Den første Blomstring i en Sjæl?

2.

Jeg skriste maa; skjøndt jeg er bange,
At, naar jeg slaaer min egen Stræng,
Jeg høre faaer, — som mange Gange, —
At jeg var ret en tosset Dreng.

— Det var i „Krigens Tid". Soldaten
Sig brøste overalt man saae,
Og han, den Vigtigste i Staten,
Som Herre i Qvarteret laae.

Tog for ham til Forstand at bringe
Man lod ham i Qvadrille lang
En «cavalier seul» stundom springe
Til Trommeslag og Pibers Klang.

Men for de Folk med Epauletter
Og Sabelqvast blev nok saa flot
Gjort Bal, Concerter og Banquetter,
De burde have det saa godt!

Man hverved musicalske Kræfter
I hver en Krog, hvor man dem fandt;
Og skjøndt de ofte var derefter,
Til Enhed man dem dog forbandt.

I Symphonien Bratsch jeg spilled,
I Choret sang jeg anden Bas,
Og derfor var det frit mig stillet
At være med til Bal og Stads.

I Skolens sidste Klasse sad jeg,
Alt sytten Aar; med al min Kraft
Apollo og de Ni tilbad jeg —
Just ei, som Rector vilde havt.

Med Fliden gik det ikke rigtig;
Der var saa mangen anden Ting,
Der meer end Plato var mig vigtig
Og fik min Tanke sat i Sving.

Meer end paa Græsken og Latinen
Jeg paa „min Goethe“ satte Priis;
Jeg Bratschen strøg og Violinen,
Og jeg skrev Vers — naturligviis.

Og dandse gjorde jeg saa gjerne,
Frit Bal jeg fik som Ripieniſt.
Først paa et Bal oprandt min Stjerne, —
Og den mig vinked, — det er viſt!

Det var nu Pastor Hermanns Datter;
Hid kom hun fra den anden Ø,
Og fuld af Liv og Lyst og Latter
Hun dandsed som en Ellemø.

Saa livlig, sød som Lærken var hun,
Der qviddrer i et Morgenblaa.
En Krands af blonde Lokker bar hun,
Og hendes Smiil og Øine — naa!

Men tænker jeg nu ret tilbage,
Undseelig bliver jeg og triſt;
Hun vidste i de unge Dage
Nok mere, end hun burde vidſt.

Naar i Balsalen hun paa Stolen
Hos Søstren sad og om sig saae,
Var det mig jo saa klart som Solen,
At det var mig, hun ventet paa.

Men var min Sara en Sylphide,
Saa svai og siirlig som et Ax,
Var Søsteren ved hendes Side –
En Skjønhed af et andet Slags.

Det var en stolt, bredbarmet Qvinde
Med sorte Øine, fyldigt Haar,
Og „Militairet“ kaldte hende
En Juno fra en Præstegaard.

Hun Clara hed. Det kan nok hænde,
Slet Vitz til Jorden sjelden faldt;
Derfor blev ogsaa disse Tvende
De rimelige Søstre kaldt.

Om hende sværmed de som Bremse
Og bøied deres stive Hals
Heel dybt ved den bekjendte Remse:
„Min Frøken! næste Extravals?“

Hun havde sjelden nogen anden
At unde Den, som seent kom hid;
Dog var der Een, — jeg kjendte Manden, —
Som stedse kom i rette Tid.

Og det var Lieutenant Will, den smukke,
Den ædle Ungersvend, hvis Blik
Vist mangen Tanke, fulgt af Sukke
Fra mangen Barm, imøde gik.

Hun elsked ham, — det Alle troede, —
Han hende, — det var aabenbart;
At derfor Een og Anden gloede
Paa ham med Had, var ogsaa klart.

3.

Den sidste Gang før Julefesten
En glimrende Concert vi fik.
Den var saa riig, jeg siger, næsten
Os selv vi dengang overgik.

Saavidt jeg mindes, blev serveret
En Symphonie af Gyrowetz,
Og Bendas Drama declameret
Af Madame Rolf og Adjunct Petz.

En Valdhornsolo blev der tuttet, —
Af en Major med vældigt Mod
En Arie brølt, og derpaa sluttet
Med Chor af „Erik Siegod".

Saa kaldte os til Dands Trompeten,
Og Par og Par man hvirvled rask
I Ecossaisen, i Tempêten,
I langsom Vals og Molinask.

Det var min Lyst at see om Clara
De røde Uniformers Flok
Sig trænges tæt, saa jeg og Sara
Hinanden maatte være nok.

Mens de i Glædens Rosenlue
Sig gyngede, som Fugl paa Qvist,
Fik sig Papa i Vertens Stue
En Punch og en gemytlig Whist.

Med Sara sprang jeg ufortrøden
Hver Dands, saamange som der var,
Skjøndt det paa Livet gik og Døden
I Ecossaisens tred've Par.

Nihundred Gange sexten Tacter
Kan sagtens gjøre Øret mæt;
At Foden efter Hvile tragter,
Begriber nu man ogsaa let.

Jeg listed derfor gjennem Sværmen
Mig til et Sidecabinet;
Ved Kakkelovnen, bagved Skjærmen
Jeg paa en Sopha segned træt.

Her var det netop, som jeg vilde,
Saa hyggeligt, saa tyst og godt;
Mat som et Maaneskin en lille
Og døsig Lampe tindred blot.

Ei længe fik jeg dog den Glæde
At nyde Hvile her i Fred;
I Cabinettet snart indtræde
Jeg hørte To med lette Fjed.

At det var Will og Clara saae jeg;
Jeg burde reist mig, det er sandt,
Men paa mit Leie stille laae jeg,
Som om en Trolddom fast mig bandt.

Hun Armen om hans Epauletter,
Hans om den ranke Midie lagt, —
Hvor Tanken var, man sagtens gjetter,
Men knap, hvad Læberne fik sagt;

Det var ei Ord, ei Graad, ei Latter,
Det var en Lidenskab saa vild,
Saa glødende, som Den kun fatter,
Der selv har svælget i dens Ild.

Og hvilke Suk og hvilke Navne!
Hun lagde Haanden om hans Kind
Og blev saa ved at savne — savne —
Og stirre ham i Øiet ind.

Hun hvisked sagte: „Lov mig, Søde!
At vi til Juleaften sees!“
I hendes Kys hans „Jä“ hendøde, —
Han stod som i en Tryllekreds.

Der hørtes Fjed! — Let som en Due
Hun fløi ud af en anden Dør,
Og han forlod min stille Stue
Halv svimmel, syntes mig, og ør.

Nu var jeg ene; men hvor længe
I Paradis fik Adam Ro?
Jeg saae sig ind med Støi at trænge
I Stuen Officierer to.

Ei kjendte jeg den Ene rigtig;
Men Lieutenant Grant jeg kjendte strax.
Det var en raa Krabat, en vigtig
Vindbeutel af det værste Slags.

En Tjener Glas og Flaskebakken
Paa Bordet satte i en Krog.
De toge Plads. Paa deres Snakken
Ei let man kunde blive klog.

Snart hvisked de, og snart de griinte;
Jeg lyttede af al min Magt,
Men fatted ei — hvor det mig piinte!
Alt, hvad til Vennen Grant fik sagt:

„At der var Een, han haded fyndigt,
At der var Een, han elsked høit,"
Det declamered han saa yndigt
Og svor og bandte dyrt og drøit.

„Nei, Kammerat! tro mig paa Ordet:
Min skal hun blive, — aldrig hans!"
Her lagde Næven han i Bordet,
Saa Glas og Flasker fik en Dands.

De reiste sig, de hvisked atter,
De tømte Glasset, Haand i Haand,
Og stormed ud med haanlig Latter, —
Saa løst jeg blev af Angstens Baand.

Jeg bange var, det nægtes ikke,
Og blev først rigtig let i Sind,
Da, mødt af Saras søde Blikke,
Igjen jeg kom i Salen ind.

Mens i Kehrausens Irregange
Med Fryd jeg svang min unge Skat,
Jeg glemte, hvor jeg nys var bange,
Og hvad jeg saae i denne Nat.

Saa holdt vi ud, til Vintersolen
Saa mat, som vore Voxlys, kom.
Hvordan det da mig gik i Skolen,
Jeg har ei Lyst at melde om.

4.

Nu var da Juleaften kommen,
Som jeg nok een Gang før har sagt;
Med nogle Skillinger i Lommen
Jeg fik mig over Sundet bragt.

Jeg vidste meget godt, jeg turde
Besøge Saras kjære Hjem,
Og troede derfor, at jeg burde
Den Omvei tage — ligefrem;

Thi ligefrem jeg maatte trave,
Ei følge Landeveiens Sving,
Men over Grøfter, Vandløb, Grave
Tidt gjøre mangt et dristigt Spring.

Naar saa jeg havde talt med hende
Og talt med hendes Øine blaae,
Jeg haabed nok, jeg kunde vinde
Til Hjemmet end, før Nat faldt paa.

Men, som sædvanligt, min Beregning
Letsindig var og holdt ei Stik;
Thi Mørket kom, kun svagt en Tegning
Af Maanen gjennem Taagen gik.

Jeg maatte snoe mig gjennem Skoven,
Der strakte sig til Saras By;
Det tætte Grenetag foroven
End meer fordunkled Maanens Ny.

Klap fik jeg nok af Hvidtjørnqvisten,
Hvis Haand just ei var blød og from;
Saa vaded jeg i Leer til Bristen,
Naar jeg paa Kongeveien kom.

Af Buskes Favn jeg maatte slide
Mig løs og snuble tidt i Ovas;
Men for mit søde Maal at lide,
Mig syntes, var just ret tilpas.

Ved Veien, som til Byen førte,
Et lille Pusterum jeg tog;
Min Tinding sittred, og jeg hørte,
Hvor Puls og Hjerte voldsomt slog.

Da syntes Fjed i Løvet traske;
Jeg blev lidt ræd, og hurtigt steeg
Jeg, een af Gymnastikens Raske,
Op i en gammel, knudret Eeg.

Det var to Bønderpiger lange,
Som sagte ud mod Veien kom;
De teede sig, som var de bange,
Ved hvert et Skridt de saae sig om.

De bare Knipler lange, tykke,
Og tæt ved Roden af det Træ
Hvor jeg sad godt i Skjul — til Lykke,
Tog de for Maanelyset Læ.

Jeg sad paa Grenen som et Egern,
Saa sammenkrympet, taus og tyst,
Naar det i Høiden øiner Jægren, —
Men det var snevert i mit Bryst.

Hvad vilde de? — Som Pæle stive
De stod og rørte ei et Lem
Og røbed kun, de var i Live,
Ved sagte Hvisken mellem dem.

En Gangers Hov lød fjernt paa Veien;
Nu Støtterne fik Liv. Jeg saae
Af deres Venden, deres Dreien,
Det var nok Den, de ventед paa.

Den Rytter hørtes, mens han traved,
At fløite klart en Melodie;
Den klang, som Hjertet selv den laved,
Thi Fryd og Længsel var der i.

Men da han juſt var kommet lige
For Træet, paa hvis Green jeg hang,
Jeg ſaae de tvende Qvinder ſnige
Sig frem, — de over Grøften ſprang.

Den Ene tog et Tag i Bidslet,
Saa Heſten ſegned faſt paa Bag;
Mens Dyndet ſprøited op og hvisled,
Hun løfted Stokken ſom til Slag.

Den anden Qvind ſin Knippel ſvinger,
Paa Ryttrens Hoved faldt tre Hug, —
End i mit Øre fælt det klinger, —
Han ſank, — der hørtes ei et Suk.

Dog — da hun atter vilde hæve
Til fjerde Slag ſin nøgne Arm,
Mit Hjerte følte jeg at bæve.
Forbittret, i uſthyrlig Harm.

Glemt var min Angst. Jeg hvined, brølte,
Og kjækt jeg ned fra Grenen steeg;
Mit Mod var vakt, Mandskraft jeg følte,
Og rasende „Til Hjælp!“ jeg skreeg.

Men, som en Stormvind havde veiret
Dem bort, de begge To forsvandt;
Mit Skrig alene havde seiret, —
Men, ak! hvad var det, Seiren vandt?

Paa Veien sprang jeg ud fra Gjerdet,
Og da jeg nu saae nøie til,
Hvem Offret var, jeg saae forfærdet,
Det var den unge Lieutenant Will.

Han laae med høire Fod i Bøilen,
Paa Ryggen, nær den vaade Grøft,
Krampagtigt Haanden holdt i Tøilen, —
Uhyggeligt var Hestens Snøft.

Tvivlraadig stod jeg ikke længe,
Af Bøilen friede jeg hans Fod,
Men lod ved Tømmen Haanden hænge,
Saa Dyret taaligt stille stod.

Jeg skraaede rask hen over Vænge,
For Byens første Gaard at naae,
Hvor Alt, hvortil jeg kunde trænge,
Jeg turde haabe strax at faae.

5.

I Præstegaarden var der Gilde
Med Gaas paa Spid og Grød paa Fad;
Det var paa Tiden, da de vilde
Sig sætte ned til Viin og Mad.

En Vogn kom rullende for Døren,
Saa Lægen, der var indbudt med,
Udbrød: „Nu gjælder denne Kjøren
Vist mig, og saa maa jeg afsted!“

Men, ak! jeg glemmer aldrig Skrækken,
Som greb dem Alle, da de saae
Tre Karle paa et Hestedækken
Indbære Den, som laae derpaa.

Han kjendt og yndet var af Alle;
Og Clara — hun — ved dette Syn
Liigbleg paa Gulvet saaes at falde,
Som var hun truffet af et Lyn.

Jeg gav — naturligviis lidt vigtig —
Beretning om, hvad der var ſkeet,
Men holdt mig ſtrengt, ſom jeg var pligtig,
Kun til, hvad der var hørt og ſeet.

Will paa en Sopha laae, behandlet
Af Lægens kunſterfarne Haand;
Hans ſorte Lokker var forvandlet
Til en Calott af hvide Baand.

At Sara om min Hals ſig ſnoede
Og kyſſed mig mit Anſigt vaadt,
Var — ſom hun ſagde, og jeg troede —
Af lutter Angſt og Rædſel blot.

Men under al den Sorg og Jammer
Og i min egen Skræk og Vee
Var inde i mit Hjertekammer
Knap Saras Billed meer at ſee.

Man ſaae, at Will var end i Live,
Bevidſt, men ſtum; med Haand og Blink
Han lod forſtaae, han vilde ſkrive, —
Man hurtigt efterkom hans Vink.

En Tavle blev ham bragt; han stræbte
At skrive, kunde man vel see,
Men Haanden mat kun Griflen slæbte,
Det Hele blev kun til et G.

Saa sank paa Leiet han tilbage,
Han sine Øine lukked i,
Det sidste Suk han hørtes drage,
Og Lægens Dom: „Det er forbi!“

Saa det var godt, at man med Lempe
Til Sengs alt havde Clara bragt;
Som Hjælp til Sorgens Kamp at kjæmpe
Sad hendes Moder der paa Vagt.

En Birkedommer kom tilstede,
Med Skriver og med Protokol;
Jeg frem for Skranken maatte træde,
Og Spørgsmaal fik jeg mangefold.

Da med Forhøret han var færdig,
Han snøvled: „Nok, min lille Ven!“
Og gik, tykmavet, stolt og værdig,
Til Dødens Høst, at syne den.

Nu var det, følte jeg, paa Tide,
At jeg fra Scenen bort mig drog.
Lev vel! jeg sendte til den Side,
Hvor Sara slumred i en Krog.

Saa listed jeg mig ud af Stuen,
Jeg tog min Frakke paa og Hat
Og traadte uden Angst og Gruen
Ud i den skumle Vinternat.

Mig tyktes, jeg var blevet ældre,
At Livets Alvor var begyndt.
Til mine ventende Forældre
Jeg iled gjennem Tykt og Tyndt.

— Udaadens Haand blev aldrig fundet;
Og Sagen blev, — som Sligt jo skal,
Naar man omsonst har søgt og grundet, —
Lagt til uløste Gaaders Tal.

6.

Lang Tid svandt hen. Med Flid studeret
Jeg havde baade Dag og Nat.
Forlængst jeg alt var gradueret
Og bar den røde Doctorhat.

Thi Digteriet laae i Graven,
Som knap Apoll jeg havde kjendt,
Og til hans Søn med Slangestaven
Min hele Hu sig havde vendt.

I pene Huse — som man siger —
Lidt efter lidt min Praxis gik;
Som en Ballon, der langsomt stiger,
Min Lykke Fyld og Runding fik.

Blandt mine bedste Patienter
En prægtig General der var,
Med Alders Vægt og svære Renter,
Som begge han gemytligt bar.

Og skjøndt han havde Bjørnens Kræfter
Og Ulvens gode Appetit
Og sov i Forhold godt derefter,
Hver Dag han ønsked min Visit.

Een Gang for alle var jeg buden
Til disse „Router", som han gav
Hveranden Uge; og desuden
Var han til Nytaar meget brav.

Saa var jeg da hos Generalen
En Aften, som jeg havde fri.
Jeg kasted Blikket rundt i Salen,
Jeg vented just paa mit Parti.

Da saae jeg over Gulvet skride
En Dame, grandios og svær,
Udmaiet, som jeg ei kan lide,
Med Blomster, Flor og høit Stavær.

Mens kneisende hun mod mig seiled,
Med Velbehag sit Blik hun lod
Ved hver en Pille strøife Speilet, —
Til smilende hun for mig stod:

„Det lader til, De mig ei kjender?"
„Ah! Clara Hermann? Ikke sandt?"
„Javist! De er blandt gamle Venner, —
Der gaaer min Husbond, Major Grant!"

Paris, Januar 1869.

En Forlover.

Fra lange Reiser hjem han kom,
Johan, den flinke Sømand;
Han havde dygtigt seet sig om
Og pløiet meget Søvand.

Han havde hjem fra China bragt
Tolv stukne Silketrøier
Og Sirts med broget Blomsterpragt,
Og grønne Papegøier.

Det første Sted, hans Hjerte drog
Ham til, — thi Hjertet haster, —
Nyboder var, hvor i en Krog
Som Enke sad hans Faster.

Dog, sandt at sige, var det ei
Just Fasteren, den gode,
Der lokked ham ad denne Vei,
Hvad hun dog næsten troede.

I Fasters Stue sad der Een,
Det var den smaa Anine,
En lille Jomfru, blond og peen,
Hun var Johans Cousine.

Og hende holdt han meget af,
Men lod med Haab sig nøie;
Det smukke Sirts han hende gav
Og saa en Papegøie.

Da saa hans Rhedere igjen
Paa Farten lod ham skikke,
Med Hjertet tungt han reiste, men
Han glemte hende ikke.

Og hun ham glemte heller ei,
Nei, mens hun sad og syede
Ved Vinduet, den lange Vei
Til ham een Tanke tyede.

Og denne, som i Hjertets Grund
Hun gjemte og i Panden,
Den røbed ofte hendes Mund:
„Johan og ingen Anden!“

Saa, naar hun tog paa Sytøi fat
Og lagde Læg i Randen,
Hun sukked, mens hun strøg den glat:
„Johan og ingen Anden!“

Om Aftnen, naar sin Myrtegreen
Hun læskede af Kanden,
Var hendes Tanke atter een:
„Johan og ingen Anden!“

Og saa det gik Dag ind, Dag ud;
Hver Stund — og ei hveranden —
Kom, som i Høst de Stjerneskud:
„Johan og ingen Anden!“

— Saa kom han hjem; og, mønstret af,
Med Hjertebanken atter
Han ud til Faster sig begav
Og hendes søde Datter.

Han fandt dem Begge, som ifjor,
Velsignede og kjære;
Han uden Omsvøb nu sit Ord
Lod Hjertets Bøn frembære:

„Nu er jeg Styrmand, nu jeg kan
Vel trøstigt til Dig beile!
Siig, vil Du have mig til Mand?
Saa vil vi sammen seile.

Jeg trofast Dig med Hu og Arm
Hver Aarets Dag og Uge
Skal holde stadselig og varm
I Last og under Luge!"

Hun vilde gjerne sagt sit „Ja",
Men dybt i Hjertet laae det,
Saa det var ængsteligt derfra
Paa Læben frem at faae det.

„Saa Du har valgt? Gud bedre det!
Siig det, min rare Pige!"
Hun stammed sagte, lidt coquet:
„Jeg tør det ikke sige!"

Da skreeg han høit i Vee og Skræk:
„Anine! hvem er Manden?"
Men Poppedrengen svared kjæk:
„Johan og ingen Anden!"

Rask tog han Pigen i sin Arm:
„Siig, taler Fuglen Sanden?“
Hun hvisked i hans Favn saa varm:
„Ja, Du og ingen Anden!“ —

— Hvor blev den gamle Faster glad!
Hun glemte Bøn og Sukke,
Da efter Aar og Dag hun sad
Forynget — ved en Vugge.

To Ord.

Paa et Bal.

Som Virak let mod Tempelbuer,
Som i en Skov Vaarfugles Sang,
Høit i den rige Frues Stuer
Sig Dandsens Melodier svang.

Det var en broget Volière;
Der svæved, som i Vaarens Vind,
En lustig Sværm med rige Fjere,
Lig Bier om en Blomsterlind.

Det var just i den søde Svimmel,
En Polka mægter at saae stemt,
Hvori den unge, skjønne Vrimmel
Sig havde tabt og næsten glemt.

Men under Vindvets blaae Gardiner,
Som Sværmen svæved let forbi,
Sad To, hvis høist ulige Miner
Ei røbed just stor Sympathie.

Hun, Fruens Datter, frisk og yndig,
Omstraalet af sin Ungdoms Pragt,
Men kold og stolt, ja næsten myndig,
Og Læben presset med Foragt.

Han var en Mand, — at sige flere
End dette lille, gode Ord
Behøves ei; det tidt er mere,
End mangen Qvinde veed og troer.

Hvad han forstod, det var at bygge
Talentfuldt baade Smaat og Stort;
Saa der var ædel Smag og Hygge,
Hvor han gav Nøglen til en Port.

Han havde ikke mange Penge;
Men smuk, begavet, stolt og kjæk,
Betænkte han sig aldrig længe
I Livets Skakspil paa et Træk.

Han havde talt saa ømt, ærbødigt,
Men fast og ærligt som en Mand,
Der ikke troer, at han har nødigt
At skjule, hvad han er og kan.

Han vilde trygt i hendes Hænder
Sin Fremtid lægge og sit Liv;
Og roligt han sin Tale ender:
„Siig, vil De vorde saa min Viv?“

„De vover?“ sittred hendes Læbe
Med et saa haanligt, bittert Smiil,
Som hvert et Haab hun vilde dræbe
Med Diet, som en giftig Piil.

Men paa, hvad ham blev sagt med Diet,
Forklaring ved eet Ord han fik,
Som, gracieust imod ham bøiet,
Hun hvisked ham, før bort hun gik.

Det ene Ord — det var saa fyldigt
Af Alt, hvad der kan være lagt
I Talens Svøb af Ligegyldigt,
Af bitter Haan og af Foragt.

Hun reiſte ſig, og dybt hun neied,
Saa Roben dulgte hendes Fod;
Og ſnart i Valſens Hvirvel feied
Hun ſiirligt og med freidigt Mod.

Han tog til Dands en lille Pige,
Og dandſed, ſom han ret var fro,
At hun og han var kommet lige
Tilpas i Valſen begge To.

Hos Pæhtau.

Tilbords sad der to unge Venner,
Og Bordet var forsvarligt dækt;
Een var der, som vi ikke kjender,
Den Anden var vor Architect.

„Du reiser, Henrik?“ — „Ja, jeg reiser!“ —
„Er det dit Alvor eller Spads?“ —
„Nei see, den brasilianske Keiser
Skal have sig et nyt Palads;

Og ved min Skjebnes snilde Vending
Er jeg nu blevet valgt som Den,
Man troer, er skabt til denne Sending,
Og derfor drager jeg derhen.

Som sagt, i Rio snart jeg lander
Paa Skjebnens og mit Hjertes Bud,
Og saa por Deos kun jeg bander
Og siger aldrig meer: Ved Gud!

Mig Fylla føre skal til Landet,
Hvor jeg, europatræt og dum,
Vil hente mig, om ikke Andet,
En Glemsel og en lille Sum.

Saa vil jeg leire mig her hjemme
I denne gamle, kjære Stad,
Forynget ved at kunne glemme, —
Og lade, som jeg ret var glad."

— „Men veed Du ikke, hvem der følger
Paa Fylla med nu fra sit Hjem?
Og vil Du, at de samme Bølger
Skal bære Dig og hende frem?

Med sin Cousine og sin Onkel
Begiver hun sig kjækt paa Fart.
Hvad hist de vil? den Sag er dunkel, —
At Du maa lide, synes klart."

— „Paa ingen Maade! Seer Du, Kjære!
Ei altid just var let min Lod,
Saa jeg har vant mig til at bære
Og stampe rask mod Smertens Braad.

Frygt ei for mig! Ei meer Du røre
Ved det, jeg vied Lethes Strøm!
Stormfuglens Skrig jeg snart skal høre
Og vækkes af min sære Drøm.

Min Kjærlighed til denne Qvinde
Skal aldrig døe paa denne Jord;
Jeg hende glemmer ingensinde,
Men jeg vil glemme hendes Ord.

Og derfor er det mig beleiligt,
At man saa langt mig sender bort;
Thi Du maa tilstaae, det er deiligt,
Naar man kan gjøre Pinen kort.

Vær rolig! Hvis paa Skibets Planker
Hun tør mig frit i Øiet see,
Saa lidt hun aner mine Tanker,
Hun ane skal mit Hjertes Vee.

Opvarter! kom, jeg vil betale.
Farvel! lev vel, min ædle Ven!
Nu vil der mange Sole dale
Før vi tør mødes her igjen."

Fylla.

Hun heiſed alle ſine Klude,
Sydoſten aandede derpaa,
Og ſnart hun dandſede derude,
Hvor Kattegattets Bølger gaae.

Om hendes Lænd Nordſøens Fraade
Sig ſnoede ſom en ſneehvid Krands;
Og Maager fløi, Springhvaler kaade
Ledſaged hendes lette Dands.

Hun ſvæved ſiirligt i Kanalen
Og naaede ned til ſpanſke Sø,
Hvis høie Svulmen, dybe Dalen
Generte ei den ſtolte Mø.

Men ikke ſaa det var paa Dækket,
Hvor Paſſagerer ſad og gik,
Hvis Reiſemod, forſtemt og knækket,
Sig røbed i hvert Ord og Blik

Men blandt dem Alle var der Tvende,
Hvis Holdning var saa sund og kjæk,
At saae man blot paa ham og hende,
Man glemte selv sin egen Skræk.

Det var den rige Frues Datter,
Marie, med det sorte Haar,
De blanke Øine, livlig Latter,
Den stolte Vext, de sexten Aar.

Det Henrik var, saa mild og rolig,
Men som et Fjeld saa fast, bestemt,
At selv han fandt det næsten troligt,
Han snart det Hele havde glemt.

Bag hendes Livlighed laae Kulde;
Hans Ro var Skjermen for en Ild,
Der fra sit Skjul ei røbes skulde
Og derfor just var mere vild. —

For heldig Vør Fregatten drog da
Ustandset, kjæk ned mod Sydvest;
Hver Passageer gemytlig tog da
Ved Bordet freidigt Plads som Gjæst.

Især en Dag, der var blikstille,
Saa Skibet gjorde knap et Fjed,
I Messen kom man som til Gilde,
Som i en Club i Mag og Fred.

Men Skibscaptainen sad og førte
Ved Enden af det lange Bord
Knap Glasset til sin Mund; man hørte
Ei til hans ellers muntre Ord.

Og da saa Henrik og Marie
Begyndte paa en lystig Sang,
Han bad dem næsten barsk at tie
Og synge helst en anden Gang.

Han Mere vidste end de Andre,
Men taug, for ei at volde Skræk;
Medlidende han saae dem vandre
Saa freidigt hen ad Skibets Dæk.

Men som en stout og sindig Fører
Han lod berede Alt ombord,
Hvad der til sligt Tilfælde hører, —
Men brugte ikke mange Ord.

De Reisende, som lidt kun kjendte
Til Havets lunefulde Færd,
Ei aned, hvad der var i Vente,
Ei Faren, som dem var saa nær.

De gik og sad saa trygt som hjemme
I deres Huus i Kjøbenhavn
Og syntes ganske nu at glemme,
De laae i Verdenshavets Favn.

I Vest en lille Sky sig reiste,
Saa stor knap som en Barnehaand;
Men snart som en Gigant den kneiste
Og skummel som en Dybets Aand.

Saa kom en Brise let og kruste
Og brød paa Havets blanke Speil;
Den meldte sig med Alvor, suste
Og fyldte alle Skibets Seil.

Det Aften blev. Paa Himlens Bue,
Som før var sommerklar og blaa,
Der ingen Stjerne saaes at lue,
Saa vintermørk den blev og graa.

Lidt efter lidt de Andre fjæled
Sig alt i Køiens lune Gjem;
Kun Henrik end paa Dækket dvæled
Og tænkte paa sit Hjertes Hjem.

Han ændsed ei, hvor Skibets Planker
Besværligt gjennem Bølgen brød;
Saa dybt han sad i sine Tanker
Og leiret huldt i Haabets Skjød;

Skjøndt han om Vantet maatte slynge
Sin Arm som om en Midie rank
Og lade op og ned sig gynge,
Mens Skibet rulled, steeg og sank.

Han sad som i en Drøm, mens Havet
Fortørnet krummede sin Ryg,
Saa Skuden snart var dybt begravet,
Snart hæved sig som stolt og tryg.

Nu Stormen tog sig for at raade
Med al sin Styrke, vild og raa,
Saa Havet blev en sneehvid Fraade,
Og Mulmet over Himlen laae.

Snart turde Ingen nede bie,
Til Morgenlyset vækked dem.
Blandt dem da ogsaa kom Marie,
Paaklædt og bleg, paa Dækket frem.

Med Eet en Braadsø over Dækket
Sig brød, fulgt af et rædsomt Stød,
Saa Skibet steiled, som forskrækket,
Og knaged som en knækket Nød.

I Brændingen det voldsomt hugged,
Omtaaget af den hvide Damp;
Mod Klippen stred det haardt og sukked
Og stønned i sin sidste Kamp.

Saa fulgte Stød paa Stød, der feied
Den hele Rigning ned med Brag,
Og Skroget dybt i Svælget neied, —
Snart var den stolte Seiler — Brag!

Men Vraget selv blev ikke skaanet;
Som Spaaner vidt og bredt det foer,
Af Bølgens Jubel vildt forhaanet, —
Og det var Fyllas sidste Spor.

Paa Den.

Til Ro den vilde Havets Vove
Ved Daggry lidt sig havde bragt;
Og Solen over dunkle Skove
Stod straalende med tropisk Pragt.

I Skoven skingred Skrig af Poppen,
Kalkunen slog sin Vifte bred;
Nysigent Gederne fra Toppen
Af steile Banker stirred ned.

Paa Breddens hvide Rullestene
Laae Henrik, feberøm og mat.
Han troede sig nu heelt alene
Og til sig selv kun overladt.

Han reiste sig og sad og søgte
At ordne sine Drømmes Gang,
Der vrimlende i Hjernen spøgte,
Liig Sommerfugle paa en Vang.

Han vidſte, han var reiſt fra Byen,
Hvor han var født og havde Bo,
Hvor Korſet ſtraaler høit mod Skyen,
Og hvor hans Livs Kjærminder groe.

Han vidſte, at paa hele Veien
Den ſkjønne Qvinde var ham nær,
Men at han blevet var ſin egen,
Skjøndt hun ham blevet mere kjær.

Han vidſte, at han ſad paa Dækket
En Nat, ſaa venligt lullet ind
I Fremtidsdrømme, men uſvækket
Med Haab og Tillid i ſit Sind.

Han huſked godt, at Stormens Jette
Ham ſlyngede i Havets Skjød;
At gjennem Skummets Byger tætte
Ham trued Undergang og Død.

Da kom det ham med Eet i Tanke,
Han ſyntes, at en Anden tog
Og klamred ſig til ſamme Planke,
Der over Brændingen ham drog.

Han saae sig om, — o, Gud i Himlen! —
Han qvalte i sit Bryst et Skrig
Og reiste sig i Febersvimlen, —
Der laae hun henslængt som et Liig.

Han løftede den skjønne Pige,
Dødtræt og mat som selv han var,
Og hende op ad Skrænten lige
Til Skovens første Skygge bar.

At der var Liv, han kunde spore,
At Livets Varme vaagned alt,
Imens hans Taarer, hede, store,
Paa hendes blege Kinder faldt.

Hun ømmed sig, og dybt hun sukked,
Og langsomt, mat sit Øielaag
Hun aabnede og snart det lukked,
Mens tungt fra Brystet Aanden drog.

Ei Sjællands Grønsvær, men saa mange
Slags Urter dækked Træets Rod;
Ei Kryb han saae, han saae ei Slange, —
Og der han hende hvile lod.

Han søgte Bær, og tusind søde
Ukjendte paa hver Stængel hang;
Han søgte Vand, og snart imøde
Ham frisk en sølvklar Kilde sprang.

Lidt qvæget, lod hun Blikket vandre
Omkring, som vaagnet af en Drøm:
„Jeg her? — og De? — hvor er de Andre?“
Han peged taus paa Havets Strøm.

Hun sank tilbage, men han hvisked:
„Hviil rolig her! Jeg kommer snart;
Maaskee ved Stranden faaer jeg fisket,
Hvad os kan være dyrebart.“

Han gik og speidede ved Stranden;
En Høst af Skaldyr der han fik.
Med Eet han standsed brat ved Randen,
Af Glæde straalede hans Blik.

Han fandt fra Skibet, som forliste,
Hvad ham var mere værd end Guld:
En simpel, propfuld Sømandskiste
Med Klæder, Linnedtøi og Uld.

Det var en Skat! — og der var flere:
En Straahat, Øxe, Fyrsvamp, Kniv!
Hvad kunde der vel ønskes Mere
Til dette Robinsonske Liv?

Han bar det op med megen Møie,
Men glad og med forfrisket Mod;
Og da han kom paa Kystens Høie,
Han saae, at der hun opreist stod.

Thi hun var stærk, hun lod ei kue
Sit Mod ved Skaalens bittre Saft,
Og hvor hun Faren saae at true,
Vandt hendes Hjerte større Kraft.

Han graved let en lille Grue
Og tændte Ild i Ved og Bast
Og stegte saa ved Arnens Lue
De fundne Skaldyr i en Hast.

Til Brød han fandt Patater røde
Og Yamsens store, hvide Knold;
Og taus de deres Maaltid nøde, —
Men Tanker var der mangefold.

Han fletted mellem fire Stammer
Af seige Stængler blød og veeg
En Køie, til et Sovekammer,
Hvor hun til Nattens Hvile steeg.

Han maged sig af Grene svaie
En Bue og en hvæsset Piil;
Engang dermed paa sine Veie
En Ged han standsed i dens Jil.

Den blev ei dræbt, den kunde rende;
Dog greb han den, fik den afsted
Og saae med Glæde da, at tvende
Smaa Kid bestandigt fulgt med.

Han tøiret fik den stakkels Amme
Og deelte Melken med dens Kid.
Snart andre Geder, næsten tamme,
Som til Besøg kom ogsaa hid. —

Der var saa smukt, Alt var saa fredeligt,
Hver Engstelse var veiret hen;
Det var, som ret Naturen redeligt
Sig vilde tee som deres Ven.

Ei Slangen saaes i Græsset slynge
Sin Krop med broget Ring og Plet;
I Træerne ei saae de gynge
Vrængbilledet af Adams Æt.

Han prøved Alt, hvad han som Lille
Af stakkels Selkirk havde lært;
Han gjorde Meer; men stolt og stille
Han dulgte, hvor der var ham kjært.

Hans hele Færd var sindig, rolig,
Den aldrig røbed, at der var
Et Noget i hans Hjertes Bolig,
Som Livets bedste Blomst ham bar.

Dog al hans Flid og al hans Stræben
For hende lønned hun ham blot
Med et tvetydigt Smiil paa Læben,
Som kunde tydes: „Det er godt!“

Sad de ved deres Maaltid sammen,
Gik Talen kold og tør og tvær;
Det var en Fest foruden Gammen,
Kun en Forretning for dem hver.

Saa Alt blev ganske som derhjemme,
Der ei Forandring kom deri:
Hans Ønske var at kunne glemme,
Og hendes blot at blive fri.

Dog tidt, naar han sit Øie hæved,
Han overraskede et Blik,
Et gaadefuldt, hvorved han bæved,
Thi dybt det til hans Hjerte gik.

Han saae, hvor hurtigt og forvirret
Hun sænked Blikket imod Jord;
Hun syntes, naar hun saadan stirred,
At røbe Noget — uden Ord. —

Saa Tiden led. Hun maatte klæde
Sig i Matrosens tunge Dragt
Og paa hans svære Saaler træde,
Som Havet hende havde bragt.

Da Vintertiden kom, den sule,
Med Regnskyl baade Nat og Dag,
Hver havde Bolig i sin Hule,
Trygt under Klippens faste Tag.

Der udenfor han ſtadigt tændte
Et mægtigt Baal, — et Flammeſværd
Som Engelens, der Tanken vendte
Som hiſt fra Paradis — ſaa her.

Et Paradis! — men ingen Slange
Laae der paa Luur i Løvets Læ;
Og ſkjøndt der var af Frugter mange,
Var der dog intet Æbletræ.

Om ſelv Myſteriet fra Eden
Dem havde lokket ved ſin Magt,
De vilde aldrig troet at ſee den,
De vilde aldrig Frugten ſmagt.

Det ſyntes, ſom der mellem Begge
Et Svælg, en Afgrund aaben laae;
Og over den en Bro at lægge,
Det faldt jo Ingen af dem paa.

— Saa gik to Aar, de var ei glade!
En norſk Hvalfanger kom der da
Og fyldte Vand i ſine Fade, —
Han førte dem ſaa bort derfra.

I Kjøbenhavn.

Hun paa sin Moders Fløiels Sæder
Nu turde hvile sig i Fred
Og maalte Byens Torv og Stræder
Igjen med sine lette Fjed.

Hun kunde atter læse Blade,
De store, mindre og de smaa,
Og tidt, som før, paa Østergade
Heel gracieuse Hilsner faae.

Hun kunde atter af Plakaten
Paa Østergades Hjørne faae
Nys om, hvad i Theaterstaten
Var værd at tage Kjending paa.

Hun maatte atter taale Luften,
Der kom fra Østen, vild og hvas,
Og spore svagt Resedaduften
Om Hesten paa den store Plads.

Al denne Herlighed formaaede
Dog ei at gjøre hende glad.
Sig selv hun ikke var en Gaade, —
Hun vidste klart Hvorfor og Hvad.

Hun gik i Selskab, naar hun skulde,
Hun smykked sig til Bal med Pragt,
Men saae paa Alt med fornem Kulde, —
Man kunde kalde det Foragt.

Hun mærked ei, at de Veninder,
Med hvem hun jo var Du og Du
Og havde kjære fælleds Minder,
Lidt efter lidt sig fjerned nu.

Hun ændsed ei, hvor kold og dæmpet
Al Stemning var i deres Kreds,
At hvert et Ord, forsigtigt lempet,
Lod ingen ærlig Mening sees.

Selv ei hun saae, i Modrens Mine
Laae noget Uklart — noget Vist,
Hvergang hun ymted lidt om sine
Beskedne Kaar paa Den hist.

Alt dette hende ei berørte.
Nedsænket i een Tankes Skjød,
Hun saae det knap, hun knap det hørte
Og aned ei, hvad det betød.

Et Punkt, det første og det sidste,
Hun maatte have Rede paa,
Hvis ei, — hun troede, ja hun vidste,
Til Grunde selv hun maatte gaae.

— Endnu han hos den rige Frue
Kun een Gang havde sat sin Fod,
Da seent en Aften i sin Stue
Han ved sit Tegnebrædt just stod.

Fordybet i en heldig Tanke,
Som fyldte ganske nu hans Sind,
Han hørte det paa Døren banke
Og raabte adspredt sit „Kom ind!"

Hvem var det saa? Det var Marie,
Indhyllet i sin Vinterdragt.
Ved Vink, ved Blik hun bad ham tie,
Med Fingeren paa Læben lagt.

Hun kastede sit Slør tilside
Og paa en Stol sig satte ned:
„Til Dem jeg kommer! Jeg maa vide
Een Ting, som De alene veed.

Jeg leer kun ad de Qvindedaarer,
Der vilde gyse ved mit Skridt.
Jeg gjør det ei med Tvivl og Taarer,
Nei stolt, — det er jo ene mit.

Os Gud fik lært, at vore Sjæle
Forenes burde dog engang,
Da strengt han monne os formæle
Ved Dødens Angst, ved Nød og Trang.

Dog den Betragtning lidt jeg agter," —
Her hæved hun med Kraft sin Røst, —
„Til Dem mig førte disse Magter!"
Og knuged Haanden mod sit Bryst.

„Jeg elsker Dig! Jeg er forvisset,
Mod mig Du nærer intet Had;
Det saae jeg alt saa grant, naar hisset
Vi under Cocospalmen sad.

Jeg elsker Dig, og Du skal være
Mig Livets Lys, min Støttestav!
Jeg glad og stolt dit Navn vil bære,
Indtil jeg slumrer i min Grav.

Jeg elsker Dig, jeg vil godtgjøre,
Hvad jeg saa grumt mod Dig forbrød!
O, lad et Trøstens Ord mig høre, —
Et eneste, — saa er Du sød!"

Med Glædens klare Dug i Øiet,
Mens Blodet til hans Hjerte foer,
Han hviskede, mod hende bøiet,
I hendes Øre blot eet Ord;

Det ene Ord — det var saa fyldigt
Af Alt, hvad der kan være lagt
I Talens Svøb af Ømt, Uskyldigt
Og Stærkt ved Kjærlighedens Magt.

Hun rakte ham sin Haand og trykked
Den, som det første Pant, i hans,
Mens huldt hans ædle Aasyn smykked
Henrykkelsen med al sin Glands.

„I Morgen?“ spurgte hun. — „I Morgen
Jeg som din Beiler træder frem!
Henveiret er jo Tvivlen, Sorgen!“
— Saa fulgte han sin Elskte hjem.

October 1871.

Anmærkning.

Een af mine Venner, hvem jeg forelæste den rimede Fortælling „To Ord“, sagde mig, at han for lang Tid siden havde læst en Roman eller Novelle af lignende Indhold, kun at Tiden, Lokaliteterne, Costumet o. s. v. vare andre. — Naar jeg nu herved erklærer, at jeg ikke har kjendt hiint Værk, men at det her behandlede Sujet i Eet og Alt er min egen Opfindelse, saa har jeg — mener jeg — skjellig Grund til at antage, at man vil troe mig paa mit Ord.